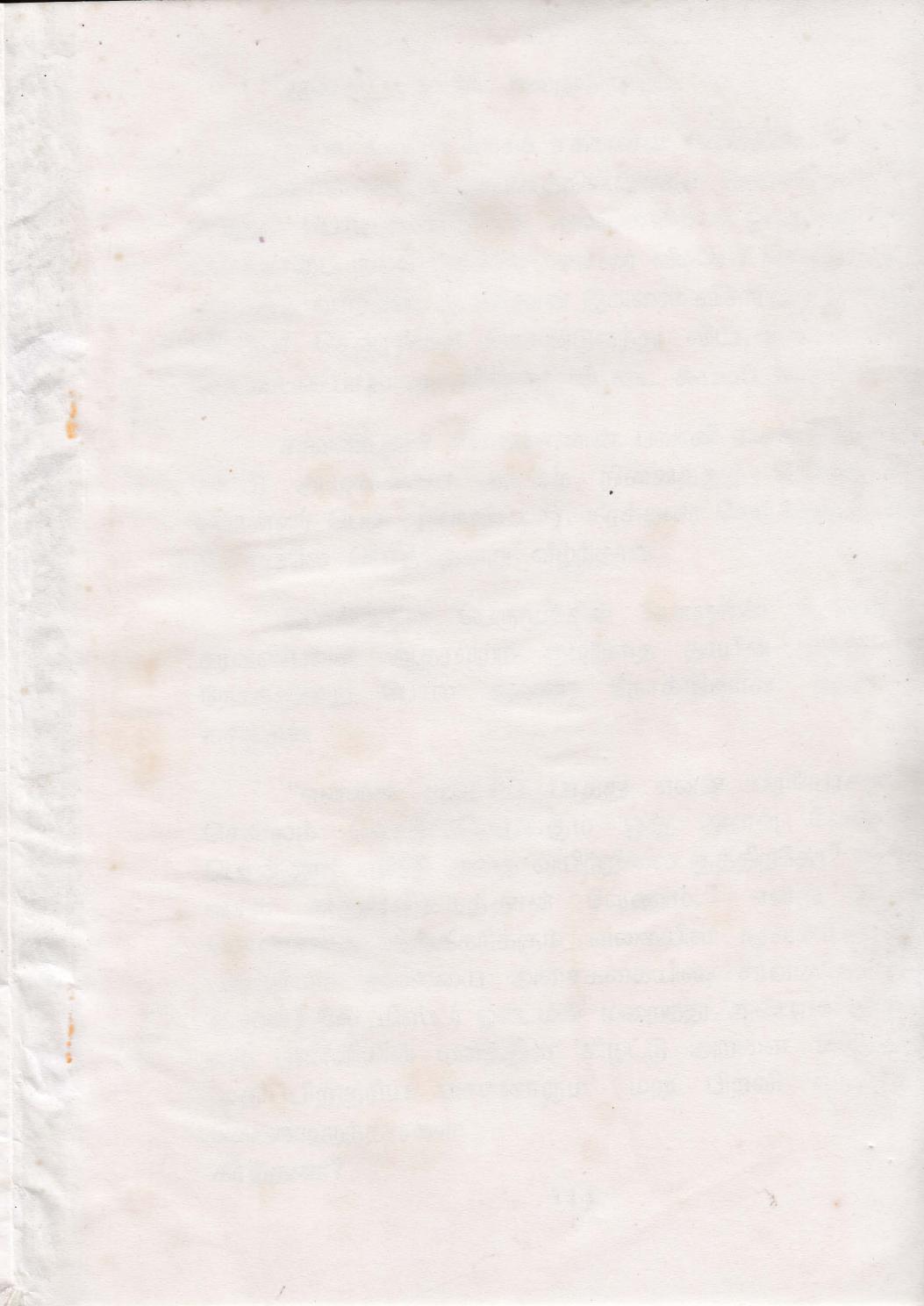

சொக்கன் சிறுகதைகள்

வெளியீடு

நம்மன கி.க்ருபானந்தர்

சொக்கன் சிறுகதைகள்

கலாநிதி
க.சொக்கலிங்கம்

வெளியீடு:
நயினை கி.கிருபானந்தா

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ

ದ್ವಿತೀಯ
ಕರ್ನಾಟಕ

ಬ್ರಿಟಿಷ್‌ರಾಜ್
ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಾಂತಿಕ ಸಂಸದಿ

பல்கதை நூற் படையல்

சீராரும் நல்லைத் திருமுருகன் நற்றாயே!
பேரார் நயினைப் பெருவாழ்வே - ஆராரோ
எல்லோம் அடித்தொண்டர் அன்பாய்ப் படைக்கின்ற
பல்கதைநூல் ஏற்பாய் பரிந்து.

சொக்கன்,
நல்லூர்.

கிருபா
நயினை.

அணிந்துரை

ஸமுத்தின் சிறுகதை வரலாற்றில் சொக்கன் என்ற படைப் பாளியின் பங்கினை மதிப்பிடுவதாயின் அவரின் பல்துறைப் பரிமாணத் தினையும் இணைத்துக் கவனத்திற்கு எடுக்க வேண்டிய அவசிய மிருப்பதாக நான் என்னுகிறேன். நவீன தமிழலக்கியத்தில் சொக்கனின் பேணை தடம் பதிக்காத துறை எதுவுமேயில்லை. சொக்கன் யாது எழுதினார் எனக் கணக்கிடுவதிலும் எதனை எழுத வில்லை எனக் கணக்கிடுவது இலகுவாகவிருக்கும், சிறுகதை. நாவல், நாடகம், கவிதை, கட்டுரை, சமயம், வானோலிச் சித்திரங்கள், பாடநூல்கள், பாடநூல் வழிகாட்டிகள், மொழிபெயர்ப்புகள் எனப் பல துறைகளிலும் அகலமாயும் ஆழமாயும் கால்களை ஊன்றியுள்ளார். அவருடைய பல்துறை இலக்கியப் பங்களிப்பில் சிறுகதைத் துறைக்கு ஆற்றியிருக்கும் பணி ஆறு தசாப்சங்களைக் கடந்ததாகும்.

அச்சுவேலி ஆவரங்காலில் 1930 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 02 ஆந்திகதி பிறந்த கந்தசாமிச் செட்டி சொக்கலிங்கம் யாழ்ப்பாணம் நாயன்மார்க்கட்டினைத் தன் வசிப்பிடமாகத் தேந்தெடுத்துக் கொண்ட தால், சொக்கனால் நாயன்மார்கட்டு பெருமை பெற்றது. 1935 இலிருந்து இன்று வரை அவர் கற்பதை நிறுத்தவில்லை. வித்துவான், கலைமாணி, முதுகலைமாணி, கலாநிதியென அவர் தன் கல்விப் புலமையை விரித்துக் கொண்டார். யாழ் இந்துக் கல்லூரி ஆரம்பப் பாடசாலை, நாவலர் பாடசாலை, ஸ்ரான்லிக் கல்லூரி, பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை, பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், என்பன சொக்கனைக் கல்வியாளனாக உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கும் அதனால் பெருமையுமடைந்தன. ஆசிரியராக (1952-1973) அதிபராக (1973-1982) இலங்கைக்கல்வி நிர்வாகசேவையாளனாக, கொத்தணி அதிபராக (1982-1990) விளங்கியுள்ளார். அரசினர் பாடநூல் வெளியீட்டு ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினராகக் கடமையாற்றித் தமிழ், சைவநெறி ஆகிய துறைகளுக்கு அம்பாரிய பங்காற்றியதோடு, சைவநெறி பத்தாம் பதினோராம் பாடநூல்களின்

எழுத்தாளராகவும் இருந்துள்ளார். இடையாற்று விரிவுரையாளராகக் கோப்பாய் ஆசிரியகராசாலை (1976-1979) பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை (1982-1983) என்பனவற்றிலும் இடைவரவு விரிவுரையாளராக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் (1992-1993) பணிபுரிந்துள்ளார். பொதுச் சேவைகளில் அகில இலங்கைத் திருமுறைமன்றத்தின் தலைவராகவும் (1989-1994) யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் (1959) இலங்கைக் கம்பன் கழகம் (1963-1966), அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றம் (1966-1973) முத்தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம் (1977-1990) யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாவிருத்திச் சங்கம் (1990-2002) என்பனவற்றின் செயலாளராகவும் தனது பணியினை ஆற்றி யதால் சமூகநிறுவனங்கள் தம்மளவில் செழித்தோங்கிக் கலை இலக்கிய சமய வரலாற்றில் தம் முத்திரைகளைப் பதித்துள்ளன.

சொக்கன் என்ற இந்தப் படைப்பாளியை உருவாக்கியவர்களென் அவர் இன்றும் நன்றியுடன் நினைவு கூரும் நாடகாசிரியர், நடிகர் அமர் எஸ்.பி. நாகரத்தினம், அமர் க.கப்பிரமணியம், கட்டுரையாளரான த. இராஜகோபாலன், சொக்கனின் நண்பராக விளங்கிய அமர் கவிஞர் மதுரகவி இ.நாகராஜன், இலக்கியக் கலாரசிகர் சோ. இராமச்சந்திரஜயர், ஸமுத்தின் இலக்கியக் காந்தாக்கள் பலரை உருவாக்கக் காரணராக விளங்கிய அமர் இராஜஅரியரத்தினம், அமர் பண்டிதர் பொன் கிருஷ்ணபிள்ளை எனப் பெருமக்கள் கூட்டத்தை இன்றும் போற்றி வருகின்றார். தாமே சுயமென்று ஏற்றி விட்ட ஏனியைத் தள்ளிவிடும் கலை இலக்கியவாதிகளிடையே சொக்கன் தன்னை உருவாக்கியவர்களை மறக்காது நினைவு கூருவது பெருமைக்குரிய பண்பும் பணிவுமாகும். அவ்வகையில் சொக்கனிடம் கற்றுக்கொள்ள நிறைய விடயங்கள் எங்களுக்குள்ளன.

கலை இலக்கிய உலகில் க.சொக்கலங்கம் பல்வேறு புனைபெயர்களில் தன்னை இனங்காட்டியுள்ளார். சொக்கன், வேணிலான், திரிபுராந்தகன், ஆராவமுதன், சுடைலைபூர் சுந்தரம் பிள்ளை, சோனா, சட்டம்பியார், பேய்ச்சாத்தன், திருஅள்ளுவர், பரிமேலழகியார், தேனீ, கற்றுக்குட்டி, ஞானம். சாம்பவன், எதார்த்தன், பாலன், எனப் பல அவதாரங்களில் எழுதிக் குவித்துள்ளார்.

சொக்கனின் கவித்துவ ஆற்றல் வியப்புக்குரியது கவிதைக்கு ஒசையும் கற்பனையும் மரபுவழிக் கவித்துவ ஆற்றலும் அவசியமான அம்சங்கள் என்பதைச் செக்கனின் கவிதைகளைப் படிக்கும் போது உணர்ந்து கொள்ள முடியும். மரபு தெரியாமலே மரபை மீறுகின்ற இளங்கவிதையாளர்கள் சொக்கனின் கவிதைகளைப் படிக்க வேண்டும். படித்துப் பார்த்து உணர்ந்தபின் மரபை மீறிப் புதுக்கவிதை படைக்க எண்ண வேண்டும். வீரத்தாம், நசிகேதன், முனீச்சரவடிவமு காம்பிகை அந்தாதி, நல்லூர் நான்மணிமாலை, அப்பரின் அன்புள்ளாம், நெடும்பா-3. நல்லூர்க்கந்தன் திருப்புகழ், சைவப்பெரியாரின் சாலபை உரைத்திடுவோம் முதலான கவிதை நூல்களின் ஆசிரியர். நெடும்பா-3 என்பது கதைப் பாடற்றோகுதியாகும். அது இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழை 1986 இல் பெற்றுக் கொண்டது. தமிழும் சைவமும் அவற்றின் தூய்மையும் வளர்ச்சியும் சொக்கனின் தவிதா தரிசனத்தின் உள்ளடக்கமாவுள்ளன. ‘சொக்கன் நூலறி புலவர். ஆகையால் செய்யுள் வடிவம் பற்றிய முழு விளக்கம் அவரிடம் உண்டு. யாப்பின் வழக்களைச் சொக்கனின் ஆக்கங்களில் காண்பது அரிது. ஒசை வழக்கள் மாத்திரமன்றி வாக்கிய வழக்களையும் சொக்கனின் எடுத்துக்களில் காணமுடியாது’ என்பது கவிஞர் முருகையனின் கணிப்பீடாகும்.

கட்டுரையியல் கைவரப்பெற்ற வல்லுநர் சொக்கனாவார். அவர் எழுதிய கட்டுரைகளின் எண்ணிக்கை மிகமிக அதிகமாகும். அவரது கட்டுரைகளின் தொகுப்புகளாகப் பத்துத் தொகுதிகள் வரையில் வெளிவந்தள்ளன. அவை பொதுவிடயங்கள், ஆய்வுகள், பாடநூல் வழிகாட்டிகள் எனப் பல்வகைப்பட்டன. அவை பாரதி பாடிய பராசக்தி, பைந்தமிழ், வளாத்த பதின்மர், நல்லை நகர் தந்த நாவலர், சேர் பொன் இராமநாதன் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கம், தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் வேந்தனார். படிப்பது எப்படி? ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கியவரலாறு, விபுலானந்தக் கவியமுதம், இருபெரும் நெறிகள், இலக்கணத்தெளிவு, இந்தநாகரிகம் எனப் பலவாறாக விரியும். ‘நீண்ட காலமாக ஈழத்தில் நிலைத்து வரும் சமய மரபினைத் தமது காலத்தில் தொடர்ந்து பேணும் வகையிலும் சமயக் கருத்தக்களை யாவரும் விளங்கும் வகையிலும் எழுதச்

சொக்கனால்தான் முடியுமென்பது பேராசிரியர் ப.போபாலகிருஷ்ணன் கருத்தாகும். சொக்கனின் ஈழத்துத்தமிழ் நாடக இலக்கிய வரலாறு மிக ஆழமான ஆய்வு நூல் 1978 ஆம் ஆண்டுக்குரிய இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் அது பெற்றுக் கொண்டது.

நாடகங்களை நடிப்பதற்கும் படிப்பதற்முரிய கலை இலக்கிய மாக எழுதிய நாடகாசிரியர் சொக்கனாவர். வரலாற்றுக் கதாபாத்திரங்களையும் தன் நாடகப்பிரதி களில் உயிரோட்டமாக நடமாடவிட்டவர் சொக்கனாவர். பொதுவாக அவரது வரலாற்றுப் படைப்புகளில் அழகு தமிழும் கம்பீரமான தமிழும் செந்தமிழும் விளையாடும். அலுப்புக்களைப்பின்றி ஆற்றோழுக்காகத் தமிழைத் தன் நாடகங்களில் உரையாட விட்டுள்ளார். சிலம்பு பிறந்தது, சிங்ககிரிக்காவலன், தெய்வப்பாவை, மாருதப்பிரவல்லி, மானத்தமிழ் மறவன் என்பன அவரது நாடக நூல்களாகும். இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக்குழுவின் முதற்பிரசினை 1960 இல் சிலம்பு பிறந்தது என்ற நாடகப் பிரதியும், 1961 இல் சிங்ககிரிக்காவலன், என்ற நாடகப்பிரதியும் பெற்றுக் கொண்டன. மானத்தமிழ்மறவன் என்ற நாட்டுக்கூத்து நூல் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்ற இன்னொரு நூலாகும். துரோகம் தந்த பரிசு என்ற நாடகத்தினை எனது மாணவக் காலத்தில் தினகரன் வாரமலரில் வாசித்து வியந்துள்ளேன்.

ஸழத்து நாவல் வரலாற்றில் சாதியத்தினைக் கருவாகக் கொண்டு முதன் முதல் நாவல் படைத்த பெருமை சொக்கனுக்கே யுரியது. அவரது ‘சீதா’ அவ்வாறு சிறப்புப்பெறும் நாவலாகும். செல்லும் வழி இருட்டு, ஞானக்கவிஞன், சலதி என்பன சொக்கன் படைத்தனித்த நாவல்கள். சலதியில் அன்னாரின் உரைநடை மிகவும் கம்பீரமானது. வர்ணனைகள், உரையாடல்கள் என்பன மிக எளிமையாகவும் அதே வேளை கவிதைக்குரிய ஒசையும் கற்பனை வளமும் கொண்டவையாகவும் விளங்குகின்றன. சலதி நாவல் இலங்கை இலக்கியப்பேரவையின் பரிசினை 1987இல் பெற்றுக் கொண்டது. சத்தியஜித்ரேயின் ‘பத்திக்சந்த’ சொக்கனால் தமிழாக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத்து வாசகனுக்குப் புதியதொரு களத்தை அது அறிமுகப்படுத்தியது.

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றில் சொக்கன் முன்னோடிச் சிறுகதையாளர்களில் ஒருவராவார். பழைய இலக்கியப் பரிச்சயமும் நவீன இலக்கியத் தெளிவும் கொண்டவர். அதனால் அவரது சிறுகதைகளில் அவ்வாற்றல் காணப்படும். வீரகேசரியில் 1944இல் அறிமுகமாகும் சொக்கன். அதனைத் தொடாந்து ஈழகேசரியில் கணவுக்கோயில் கவிஞர் பலி. குட்டைநாய், மாணிக்கம், கற்பரசி, தீர்ப்பு, கூனல், பனித்துளி, தாமரையின் எக்கம், மறுபிறவி, காதலும் உரிமையும், வினோதநண்பர், பிள்ளைப்பாசம் முதலான சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். ‘மறுமலர்ச்சி’யில் பொன்புச்சு என்றொரு சிறுகதை வெளிந்துள்ளது. இவை ஆரம்பச் சிறுகதை களாயினும் அக்கால கட்டத்தில் பலராலும் விதந்துரைக்கப்பட்ட கதைகளாகவுள்ளன. கணவுக்கோயில், கவிஞர்ன்பலி, ஞாபகச்சின்னம், தீர்ப்பு, கற்பரசி ஆகியன சரித்திரக் கதைகளாகவும் ஏனையவை சமுகக்கதைகளாகவும் உள்ளன. இவற்றில் கணவுக்கோயில், குட்டைநாய் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. தனது பதினான்காவது வயதில் ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் காலடி எடுத்து வைத்த சொக்கன் இன்றும் சிறுகதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். ‘பழைய எழுத்தாளர் சோ.சிவபாதசுந்தரம், சம்பந்தன், இலங்கையர் கோன், ச.வே.வரதர், கனக செந்திநாதன் வரிசையில் சொக்கன் இடம் பெற்றவர். பின்பு பொன்னுத்துரை, டானியல், டொமினிகஜ்வா சந்ததியோடு ஒன்றானவர். அதைத் தொடாந்து யோகநாதன் பெண்டிக்பாலன், செங்கைஆழியான், செம்பியன் செல்வன் காலத்தில் அவர்களுடன் நின்றவர். இப்போதும் புதிய இளமையுடன் எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்’ எனப் பேராசிரியர் நந்தி குறிப்பிட்டமை முற்றிலும் ஏற்படுத்தியதே ‘நல்ல சிறுகதைகள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று யாராவது கேட்டால் அதற்கு வரைவிலக்கணம் தேடி மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிராமல் சொக்கன் எழுதிய தபாற்காரச்சாமியார், குரு, ஆசிரியர், பிரியாவிடை, இருவரும் அழுதன், உறவுமுறை போல இருக்கவேண்டும் என்று சுலபமாகச் சொல்லிவிடலாம்.’ எனச் சொக்கனின் ‘கடல்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கான விமர்சனத்தில் ‘சிற்பி’ குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் குறிப்பிடாத சொக்கனின் சிறுகதை களில் ‘கடல்’ மிக முக்கியமானது. இச் சிறுகதைத் தொகுதி 1972 ஆம் ஆண்டிற்கான இலங்கைச் சாகித்யமண்டலப் பரிசுந்குரிய தாகியது. கதாசிரியரின் படைப்பனுபவத்தினையும் சமுகப்பார்வை

யையும் ஆழமாகப் புலப்படுத்தும் சிறுகதை கடலாகும். அச்சிறுகதைக்காகச் சொக்கன் என்றும் பேசப்படுவார்.

சொக்கன் பல்வேறு பரிசில்களும் விருதுகளும் பெற்றுத் தன் இலக்கிய ஆளுமையை நிலைநாட்டியவர். கடைசி ஆசை (1946) மின்னொளிச் சஞ்சிகையின் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசினையும், தபாற்காரச் சாமியார் (1966) வீரகேசரிச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசினையும் தமதாக்கிக் கொண்டவை. ஸ்ரீஸ்ரீஅழு முகநாவல் சபை ‘தமிழ்மாமணி’ என்ற பட்டத்தையும், இந்து கலாசார அமைச்சு ‘இலக்கியச்செம்மல்’ என்ற பட்டத்தினையும், நல்லூர் பாலகதிர்காம தேவஸ்தானம் குகூரீ என்றபட்டத்தையும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இலக்கியக் கலாநிதி என்ற பட்டத்தையும் இலங்கை அரசின் கலைக்கழகம் சாகித்தியரத்தினம் விருதையும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சு ஆளுனர் விருதையும். வழங்கித் தம்மைக் கெளரவப்படுத்திக்கொண்டன.

இந்தப் பிண்ணனியில் ‘செக்கனின் சிறுகதைகள் என்ற இப்புதிய சிறுகதைத் தொகுதியை நோக்க வேண்டும். இத்தொகுதியில் 1986-2004 காலகட்டத்தில் ஆக்கப்பட்ட பத்துச் சிறுகதைகள் இடம் பிடித்துள்ளன. படைப்பாளி தன் வாழ்க்கையில் சந்தித்த மாந்தரின் வாழ்வுத் துயரங்களும் தன் வாழ்வில் சந்தித்த உறவுப் பிரச்சினைகளும் துயரங்களும் அவமானங்களும் அவனையறியாமல் அவன் ஆழ்மனதில் நிரம்பிக் கணக்க வைக்கின்றன. அந்த அழுத்தத்தை மனதிலிருந்து இறக்கி வைக்கச் சொக்கன் என்ற படைபாளனுக்குதக் கெரிந்த வழி எழுதத்தில் இட்டு இறக்கி விடுவதுதான். சொக்கனின் இச்சிறுகதைகளின் மூலாதார உள்ளடக்கமாகவும் கருப்பொருளாகவும் அமைந்த முதியோரின் துயரங்கள் சிறுகதைகளாக மாறி வாசகனின் மனதினைக் கணக்க வைத்து விடுகின்றன. சொக்கனின் மனப்பாரங்கள் இச்சிறுகதைகளைப் படிப்போரின் மனப் பாரங்களாக ஏறிவிடுகின்றன.

இவ்விடத்தில் சொக்கனின் படைப்பனுபவத்தினைப் பகரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அது படைப்பின் வெற்றி. முதியோர்களுக்கு இவ்வளவு துயரங்களா? பதினான்கு வயதில் சிறுகதைத்துறையல் சொக்கன் என்ற முதிரா இளைஞரின் இனிமையான கனவுகளும்

பரந்த உலகமும் அவர் சிறுகதைகளில் விரிந்திருந்தன. ஆனால் எழுபத்தைந்து அகவையடைந்து பவளவிழாக் காணும் சொக்கனின் இன்றைய சிறுகதைகளில் அனுபவ முதிர்ச்சியையும் சமுகத்தின் தவறான நடத்தைகளையும் அவற்றினை மிகுந்த இரக்கத் தோடு நோக்கிக் கவல்கின்ற உணர்வுகளையும் காணலாம். சமுகத்தி னையும் உறவுகளையும் அவர் வையவில்லை. இவ்வாறு நடக்கக் கூடாது. எவ்வாறு நடக்கவேண்டும் எனச் சுட்டுகிறார்.

இணைந்து வாழ்ந்து வரும் மனைவியின் மரியாதைக் குறைவான ஏச்சுக்கள், குடும்பத்திலும் சமுகத்திலும் எதீர் கொள்ளும் அவமானங்கள் அதனால் மரணத்தினை எதிர்கொள்ளத் தயாராகும் ஒரு முதியவரின் மனப்பக்குவத்தினை உள்ளத்தை உருக்கும் வகையில் ‘அழைப்பு’ என்ற சிறுகதையில் சொக்கன் கலைத்துவமாகச் சித்திரித்துள்ளார். ‘மாற்றும்’, ‘கனவுகள் கலையட்டும்’ ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகளும் ஆசிரிய உலகத்தின் அவலங்களைக் காட்டி நிற்கின்றன. சுயநல் நோக்கொடு செயற்படும் அதிபர்-ஆசிரியர் உறவினை மாற்றும் சித்தரிக்கிறது. பாடசாலையின் ஏழை அதிபர் ஒருவா தன் மூன்று குமர்களைக் கரைசேர்க்கப் படும் பாட்டினை அகவுள உணர்நிலையில் ‘கனவுகள் கலையட்டும்,’ என்ற சிறுகதை விபரிக்கின்றது. அக்கா-தம்பி உறவின் தொப்புள் கொடி உறவின் நெருக்கத்தினைச் ‘சந்திப்பு’ என்ற சிறுகதையும், யுத்தம், இடப் பெயர்வு என்பன ஏற்படுத்திய மாணிட உறவின் விரிசலையும் பாசமும் பொறுப்புமில்லாத நடத்தைகளையும் முதியோர் வாழ்க! என்ற சிறுகதையும் சித்திரிக்கின்றன. வீட்டிற்குக் காவலாக எத்தனை முதியவர்களைத் தனியே விட்டு விட்டு எங்கள் உயிர்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள ஓடியிருக்கின்றோம்? உறவின் பெறுமானத் தினைப் புரிந்து கொள்ளாமல் கபோதிகளாக இருந்து விட்டமையைச் சொக்கன் தன் சிறுகதையில் சுட்டி நிற்கிறார். இத்தொகுதியில் வரும் சிறுகதையான ‘கிழவரும் கிழவியும்’ வாழ்வின் இனிய பக்கங்களையும் துயரப் பக்கங்களையும் இரைமீட்கும் சுய கழிவிரக்கமாக விரிகின்றது. ‘அப்பபாவுக்கு அறனை’ என்ற சிறுகதை இத்தொகுதி யின் உச்சமான கதை. சுட்டுமொத்தமாகச் சொக்கனின் இத்தொகுதி

முதியோர் பாலான சமுக அலட்சியத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதுடன் எவ்வாறு எமது மனப்போக்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற செய்திகளையும் கொண்டுள்ளது.

சொக்கனின் எனிமையான உரைநடையும் இலக்கண சுத்தமான வாக்கியங்களும் இத்தொகுதிக்கு மேலதிகச் சிறப்பினைத் தருகின்றன. சிறுகதையை எங்கு தொடங்கி எங்கு முடிக்க வேண்டுமென்பதைச் சொக்கன் நன்கு தெரிந்திருக்கிறார் என்பதற்கு இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகள் உதாரணங்களாகின்றன. சிறுகதையைச் சீராகச் சொல்ல அவரால் முடிகின்றது. பாத்திரவார்ப்பு முரண்படா வகையில் தத்ருபமாக அமைந்துள்ள சிறப்பினைக் குறிப் பிடாமல் இருக்க முடியாது. அவரது சிறுகதைகளில் களமும் குழலும் வெகு நோத்தியாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவருடைய சிறுகதைகள் பெயருக்கெற்ற சிறிய கதைகளாக அமைந்தாலும் ஒரு கலைநேர்த்தி அவற்றில் உள்ளது. முதிர்ந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகளாக இச் சிறுகதைகளுள்ளன.

சொங்கையாழியான்
கலாநிதி க.குண்ராசா
மாநகர ஆணையாளர்
யாழ்ப்பாணம்.

உங்களுக்கு எனது திருமுகம்

என் அன்புக்கும் கடப்பாட்டுக்கும் உரிய வாசகர்கள்,
விமர்சகர்கள் யாவருக்கும்.

வணக்கம்

நூலாசிரியன் ஒருவன் தனது நாலுக்கு எழுதும் முகவுரை மரபிலிருந்து விடுபட்டு, உங்களோடு நெருக்கமாக என் நெஞ்சத்து ணர்வுகளைத் தடையின்றி வெளிப்படுத்த மிகவும் உகந்தது இந்தத் “திருமுகமே” என்று தீர்மானித்து இதனை எழுதுகின்றேன். உங்களின் வரவேற்பு இதற்குக் கிடைக்கும் என்பது எனது உறுதியான நம்பிக்கை. என் அன்பிற்குரியவர்களே,

என்னைப் பற்றிச் சொல்வதானால் எழுத்தாளாக நான் முளைவிடத் தொடங்கியபோது முதலில் எழுதியது சிறுகதைதான். முதற்கதை வெளியாகிய இருபத்தெட்டாண்டுகளின் பின்னரே முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி ‘கடல்’ வெளியாயிற்று (1972) அது வெளியாகிச் சரியாக முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் கடந்து ‘சொக்கனின் சிறுகதைகள்’ என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகிறது.

எனது நீண்ட எழுத்துப் பயணத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பேன். அவற்றிலிருந்து முப்பதையாவது தெரிந்தெடுத்திருந்தால், இன்று என் பெயரில் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு வெளிவராமைக்கு, எனது கவனம், நாவல், நாடகம், சிறுகதை, கட்டுரை, ஆய்வுக்கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, பாடவழிகாட்டி நூல்கள் தொகுப்புக்கள், உரைவிளக்கம் சார்ந்த நூல்களை வெளியிடுவதில் மிகுதியும் சென்றமையே காரணம்.

வாழுவேண்டிய காலத்தின் முக்கால் பாகத்தை எட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்நிலையில் இச்சிறுக்கதைத்தொகுதி வெளியாவது உங்களிடையே இருவேறுபட்ட கருத்துக்களை உருவாக்கும் என்றே கருதுகிறேன்.

“வாலையில் ஆடியவள் வயோதிபத்திலும் காலைக்காலை ஆட்டுகிறாள்’ என்ற பழமொழியை நினைத்து ‘பழசு’ என்ற உணர்வுடன் இவற்றை அணுகி முகம் சுழிப்பவர் இல்லாது போகலாம், என்று நான் முடிவெடுத்தால் அது நிச்சயமாக எனது அசட்டுத்தனமாகவே இருக்கும். முயல்வேகத்தில் விரைந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய வீராந்த இளம் எழுத்தாளர் பரம்பரைக்கு முன்னால் எனது படைப்புக்கள் ஆமைகளாய் ஊர்கின்றன என்று நியாயப்படுத்துவதில் நியாயம் இல்லாது போகும் என்பதற்கில்லை.

‘ஆனால் சொக்கனின் எழுத்தில் இன்னமும் உயிர்த்துடிப்பு முற்றாகச் செத்துவிடவில்லை’ என்று பாராட்டும் குரல்கள் சில நலிந்தொலித்தாலும் அவற்றிலும் உண்மை இல்லாமல் இல்லை!

நான் காய்த்த மரம். எத்தனையோ கல்லெறிகளைப் பட்டவன். சில வேளைகளில் என் சிறுக்கதைகள், மற்றப் படைப்புக்கள் சில போலவே மலர் தூவும் பாராட்டுக்கும் உரியனவானதையும் இவ்வேளையில் நினைந்து, அந்த மகிழ்ச்சி தரும் உந்தலாலே இச்சிறுக்கதைத் தொகுதியை உங்கள் முன்பு படைக்கிறேன்.

இத்தொகுதியிலே எல்லாமாகப் பத்துக் கதைகள் உள்ளன. அவற்றிலே பெரும்பாலானவை முதியோர் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மை அளித்து எழுதப்பட்டவை. சில கதைகள் எனது நாலு தசாப்தக் கற்பித்தல் அனுபவத்தின் போது நான் சந்தித்த ஆசிரியர்களின் போக்கையும் நோக்கையும் அலசி ஆராய்பவை. ஒரு கதை இனம், மதம். மொழி கடந்த மாணிடத்தின் நெஞ்ச நெகிழ்வினைக் கருணை ஊற்றை உருக்கமாக வெளிப்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியின் அறுவடை. மனித இனமானது தன்

உள்ளத்திலே நன்றிக் கடப்பாட்டினை முற்றாக உதறி எறியும் போதும், ஐந்தறிவுப் பிராணியான நாய் அதனைப் போற்றி அன்றுபோல் இன்றும் பேணிவருவதை ஏதார்த்தமாகச் சித்தரிக்க முனைவது மற்றொருக்கதை.

வளர்ச்சி அடைந்த உலக நாடுகள், தம் குடிமக்களான முதியோரை மட்டுமென்றித் தம்மைத் தஞ்சமடைந்து வாழும் வேற்று நாட்டு முதியோரையும் மதித்து, அன்பு காட்டி அவர்களுக்கு முதுமைக் காலத்தில் உதவிநிதி, வாழ்வதற்கு வீடு, தொடர் வண்டிப் பயணங்களில் கட்டணச் சலுகை என்பவற்றை வழங்கி வருகின்றன. எமது சகோதர சமூகத்தினரான சிங்களவரும் முதியோரை மதித் தொழுகுவதை நேரில் கண்டு உருகும் வாய்ப்புக்கள் சில எனக்கு ஏற்பட்டன. என்னுடன் தொடர்பான உதாரணத்தை மட்டுமே இங்குக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

குடிவரவு குடியகல்வத் திணைக்களத்தில் எனது கடவுச் சீட்டின் கால எல்லையை நீட்டிக்க அண்மையில் என் மகஞுடன் காலை வேளையில் சென்றிருந்தேன். மண்டபத்தில் மக்கள் கூட்டம் நிறைந்து வழிந்தது. கிழவுரிசை மண்டபத்தைக் கடந்தும் நின்றது.

‘இன்று பிற்பகல்தான் வேலை முடியும்’ என்ற சலிப்புடன் நின்ற எங்களை, விண்ணப்பப்படுவும் வழங்கும் பெண்மணி மறித்துப் படிவத்தை மகளிடம் வழங்கினார். ‘உமது அப்பாவை உந்த ஆசனத்தில் இருத்திவிட்டுப் படிவத்தை நீரே நிரப்பி அவரிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கவுண்டிரில் கொடும்’ என்று அந்தப் பெண் பல்வியமாக உரைத்தார். ‘எங்களுக்கு எவ்வளவோ நேரம் முந்திவந்து காத்திருப்போ எம்மீது சினம் கொள்ளப்பட்டார்களா?’ என்று தயங்கி ணோம். ஆனால் எமது தயக்கத்திற்கு இடமில்லாது கிழவுரிசை விலகி வழிவிட்டது; முதுமையும் தளர்ச்சியும் நிறைந்த என்னை அனுதாபத்துடன் நோக்கியது. ஒரு முகத்தில் கூட வெறுப்போ அருவருப்போ இல்லை. சரியாக ஜந்து நிமிடங்களில் கடவுச்சீட்டைக் கையளித்து உரிய கட்டணம் செலுத்தி வெளியில் வந்தோம். மீண்டும் பிற்பகல் சென்று கடவுச்சீட்டைப் பெறும் போதும் காலையிற் போலவே கிழவனாகிய எனக்கு மனப்பூர்வமாக விசேட சலுகை வழங்கப்பட்டது.

இதற்கு நேர்மாறான அநுபவத்தை அடுத்தநாள் கொழும் பிலிருந்து திரும்பும் பொழுது எம்மவரின் பரிசோதனை முகாமில் நான் பெற நேர்ந்தது. எனது பயணக்களைப்பு, முதுமை என்பவற்றிற்கு எவ்வித மதிப்பும் அளிக்கப்படவில்லை. எல்லாரையும் போல நானும் எனது பயணப் பொதியோடு பேருந்திலிருந்து இறக்கப்பட்டேன். வெளியில் கிழுவரிசையில் நின்று பரிசோதனைக்குள்ளானேன். என்னை அறியாமல் என்வாய் “இந்த வயதிலும் இத்தனை கெடுபிடியா?” என்று முன்னுமுன்னுத்தபொழுது ஓர் இளங்குரல் ”வயது போனால் வீட்டிலை கிடக்க வேண்டியதுதானே? பிரயாணம் செய்ய வந்தால் எல்லாத்தையும் அனுபவிக்கத்தான் வேணும்” என்று படிப்பத்தது. மனத்தில் உறுதியும் கடமையில் தவறாமையும் போற்றப்படவேண்டியனவே. ஆனால் மனத்தைக் கல்லாக்கிய வண்ணம் கடமையில் கருணை காட்டாமையென்பது முதுமையை அவமதிப்பதல்லாமல் வேறேன்ன?

எனது அவதானிப்பில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் அண்மைக் காலங்களிலே முதியோர் பலவித தொல்லைக்கும் உட்படுத்தப் படுகிறார்கள். தள்ளாமையும் தனிமையும் தாழ்வுணர்ச்சியும் தலை யெடுக்கும் நிலையில் அவர்களுக்கு ஏற்படும் விரக்தி இவ்வளவு என்று கூறல் இயலாது. நவீன வைத்திய சாதனைகளின் உதவியால் முதியோரின் ஆயுள்கள் நீட்டிக்கப்படுவதும், அந்த நீட்சியின் பயனாக உண்டாகும் அவலங்களைப் பெரும் சமையாக அவர்கள் சுமப்பதும் ஒருவகையில் அவர்களுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனையேயன்றி வேறில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் முதியோர் பாதுகாப்பில்லங்கள் எண்ணிக்கையில் பெருகி வருவது அரோக்கியமான நிலை என்பதற் கில்லை.

“சொல்தள்ளாந்து கோலுான்றிச் சேர்ந்த நடையினராயும்” “என்று வருவன் எமன் என்று எதிர்நோக்கி நித்தலும் நின்று தளர்வோ ரா”யும் உள்ள முதியோர்களின் வரிசையில் நானும் ஒருவன் என்பதாலும் என்சார்பிலும் அவர்கள் சார்பிலும் நான் பட்டும், பார்த்தும், கேட்டும் உணர்ந்தவற்றை உரத்த குரலில் முதியோர் கதைகளில் எடுத்துரைத்துள்ளேன். இவை இலக்கியக் கொடுமுடிகள்

ஆகும் சாத்தியம் இல்லை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் எனது ஆத்மார்த்த சத்தியம் இக்கதைகளில் வெளிப்படுகிறது. என்பதில் எனக்கு ஒரு மனநிறைவு உண்டு.

ஆக்க இலக்கியங்களில் கூறப்படுவன எல்லாம் வேதவாக்குகள் அல்ல. இப்படிச் செய், இப்படி நட என்று கட்டளை யிடும் பணியை அவை எக்காலத்திலும் செய்ய முற்படுவதில்லை. ஆனால் அவற்றில் புலப்படுத்தப்படும் சில எதார்த்தங்கள் அவற்றைப் படிக்கும் ஒரு சிலருடைய நெஞ்சங்களையாவது நெருடி, தாம் வந்த வழி சரியா என்று மீள்பார்வை பார்க்கவாவது உதவும் என்பதற்கு ஜியம் இல்லை.

இவ்வகையில் முதியோர் கதைகள் ஒரு சிலின்து விழிகளையாவது திறக்குமானால் அதுவே அவற்றின் வெற்றி.

அன்றன் செக்கோவ் என்ற ருசிய எழுத்தாளர் வைத்தியருங்கூட. எனவே அவரின் கதைகளில் வைத்தியசாலைக்கேடுயிய பிரத்தியேக நெடியும் வைத்தியர்களின் ஊடாட்டங்களும் நோயாளிகளின் முனகல்களும் அதிகம் அதிகமாக இடம்பெற்றன. நான் ஓர் ஆசிரியன் என்பதால் இத்தொகுதியில் ஆசிரியர்கள் சம்பந்தப் பட்ட கதைகளுக்கும் போதிய இடம் அளித்துள்ளேன். என்பதோடு நான் இதுவரை எழுதிய கதைகளில் பெரும்பாலானவை ஆசிரிய உலகத்தையே மையாங்கொண்டன. என்பதையும் கூறி வைக்கின்றேன்.

மற்றக் கதைகள் பற்றி மேலும் கூறுவது மிகை.

இந்நாலைத் தனது சொந்தச் செலவில் வெளியிடுபவன் தம்பி கிருபான்தா. முன்னரும் எனது ‘அக்கரைச் சீமையின் அனுபவங்கள்’ என்ற நாலும் அவனது முதலும் முயற்சியும் கொண்டே வெளிவந்தது. என்னில் தனது பெரியதந்தை அமரர் வித்துவன். சி. குமாரசாமியை அவன் காண்கின்றானாம்! (ஆய்ந்தவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோரான வித்துவானுக்கு முன் நான் வெறும் வெற்றுவேட்டு) அந்தப் பாவனையால் அவன் எனக்கு ஆற்றிவரும் உதவிகள் அளப்பில். கிருபான்னதாவுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

ஆக்க இலக்கியம், ஆற்றல் இலக்கியம் ஆகிய இருதுறை களிலும் இடைவிடாது எழுதிக் குவித்துத் தமிழ்களும் நல்லவுகில் தமது பெயரை அழுத்தமாகப் பதித்துக்கொண்டவர் நன்பர் செங்கையாழியான். தாழும் வளர்ந்து தம்மொத்தவரும் தமிலிலும் முத்தவருமான எழுத்தாளர்களையும் பேணி, இளம் பரம்பரையினரையும் ஊக்கி உற்சாகப்படுத்தும் பண்பாளரான அவர் இந்நாலுக்கு அளித்துள்ள அணிந்துரை என்னை முழுமையாகக் காட்டும் ஒரு முயற்சி. அவருக்கு எனது உளங் கணிந்த நன்றி.

வழுமைபோல இந்த நாலுக்கும் கண்ணும் கவசமுமாயிருந்து சரவை பார்த்த பேரன்பர் மயிலங்கூடலூர் நடராசன் அவர்களுக்கு உளமார்ந்த நன்றி எனச் சொல்வதன் மூலம் எனது கடப்பாடு நிறைவு பெறாது. என்னளவில் அவர் மிது நான் கொண்டிருக்கும் மதிப்பும் அன்பும் நிலையானவை.

நாலின் அட்டை இறுதிப் பக்கத்தில் என்னை அறிமுகம் செய்து வைக்கும் பேராசிரியர் 'நந்தி' (செ.சிவஞானசுந்தரமி) அவர்கள் என் நெஞ்சிற்கு மிக அண்மையான அருமையான ஒருவர். அவர் நலமுடன் நீடு வாழ எல்லாம் வல்ல முருகனை இறைஞ்சுவதல்லால் வேறுநியேன்.

நாலை அழகுற வெளியிடும் திருவள்ளுவர் அச்சக உரிமையாளருக்கும் ஊழியருக்கும் நன்றியுடையேன்.

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.

அன்புடன்
க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)

நன்றியுடன் ஓர் வெளியீட்டுரை

நயினை கி. கிருபானந்தா

இன்றைய தமிழ் உலகின் வசிட்டமா முனிவர் பவள விழாக் காண்கின்றார். அவருக்கு நான் ஓர் புதுவிதமான பரிசினை வழங்குகின்றேன். அவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளை நூலாக்கி அதனை அவர் கைகளிலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அளிக்கின்றேன்.

११

கதைகள் பற்றித் தனித்தனியே விமர்சிக்கும் தரமோ தகுதியோ ஏன்னிடம் இல்லை. ஒட்டு மொத்தமாய் அனைத்துக் கதைகளும் இனிமை பயப்பதை உணர முடிகின்றது. உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உடைய ஒருவர் வாக்கிலும் எழுத்திலும் ஒளி இருத்தல் வியப்பல்லவே! அவ் ஒளி பெருந்திய இனிய கருத்துக்கள் தனித்துவமான உரை நடையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

१२

தமிழ் உலகிற்குச் சொக்கன் பணிகளை எண்ணும் பெரிமுது திரெளபதியின் துகிலாய் ஒன்றைத் தானும் முழுமையாய் அறிய முடியாதுள்ளது. “தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்” என இராமனைக் காண முயன்ற மிதிலைப் பெண்களாய்க் களைப்புற்றுக் களிப்புற்றேன். “யாரோ வடிவினை முடியக் கண்டார்” என்ற வினா என் உள்ளத்தில் எழுகின்றது.

முத்தமிழ்துறைத் வல்லானாக இருந்து இன்று இலக்கிய உலகில் செங்கோலேச்சும் சொக்கனுக்கும் உங்களுக்கு மிடையில் மொக்கனாக நிற்க விரும்பாமையால் விலகுகின்றேன், உள்ளே செல்லுங்கள்.

பெருஷத்துக்கம்

அனிந்துரை

உங்களுக்கு எனது திருமுகம்

வெளியீட்டுரை

1. மாற்றம் - அம்ரதகங்கை (தை 1986)	01
2. மைத்தி - தாயகம் (யூன் 1986)	10
3. அழைப்பு - ஒலையமணி (ஆரி 1988)	22
4. கனவுகள் கலையட்டும் - புத்தெழில் (புரட்டாதி 1988)	33
5. பப்பி - கட்டுரைக் கோவை (1988)	43
6. கோடு- ஞாயிறு தினக்குரல் (12.10.1997)	55
7. சந்திப்பு - சஞ்சீவி (9.10.1999)	71
8. முதியோர் வாழ்க! - சஞ்சீவி (10.1.1998)	80
9. கிழவரும் கிழவியும் - வலம்புரி (5.3.2004)	88
10. அப்பாவுக்கு அறளை (வீரகேசரி 15.4.2004)	98

அறைப்பு!

“இந்திய அமைதிப்பட்ட எல்லா ரையும் நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயிலுக்குப் போகட்டாம், கெதியாய் வெளிக்கிடுங்கோ”

கதிரைவேற்பிள்ளை இந்தச் செய்தியைச் சொன்ன போது அவருடைய முகம் சாவெட்டிலிட்டத்தது போல் காட்சி அளித்தது. அவரது உடல் அவரை அறியாமலே கிடுகிடு வென்று நடுங்கியது. கண்களிலே அளவிடமுடியாத பீதி! “எங்கையிருந்தாலும் நடப்பது நடந்துதான் தீரும். அண்டைக்கு எழுதின விதியை அழிச்செழுத ஏலுமே? என்ன வந்தாலும் ஒண்டாய் அநுபவிப்பம்” என்று காலையிலே சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்ற கதிரைவேற் பிள்ளை வேறு, இப்பொழுது இப்படிச் சொல்லும் கதிரைவேற்பிள்ளை வேறு,

அவர் சொன்னதை நிரூபிப்பது போல வானத்தை முடிக்கொண்டு ஹெலிகஞும் விமானங்களும் பெரிய இரைச்சலோடு பறந்து கொண்டிருந்தன. இருந்திருந்து ‘ஹெல்’களின் இடிமுழுக்கம் காதுகளைச் செவிடுபடுத்தியது. யாழிப்பானைக் குடாநாட்டின் ஆயுட்காலம் நிமிடங்களாகக் குறுகிக் கொண்டிருக்கிறதோ?

“அப்பவே சொன்னன், அயல் அட்டையிலை இருந்ததுகளெல்லாம் போட்டது போட்டபடி ஒடிப் போகேக்கை வீராதி வீரன் போலை வீறாப்புப் பேசினாய். இப்ப...!” என்று பிள்ளையின் தாய் தனது தீர்க்க தரிசனத் தைப் பிரகடனப்படுத்திய பொழுது, அவளின் அசந்தர்ப்பப் பேச்சு, பிள்ளையின் நெஞ்சை நெருடியது. அவருக்கு எரிச்சல் எல்லை கடந்தது. “அம்மா! சும்மா விழல்கதை கதையாமல் கெதியாய் வெளிக்கிடுங்கோ” பிள்ளையின் அதட்டலான பேச்சு அம்மாவை மட்டுமல்ல, அவளின் மனைவியையும் குமரப்பிள்ளைகள் மூவரையும் பரபரப் படையச் செய்தது.

மத்தியான நேரம், சமையல் எல்லாம் அரைகுறை, அடுப்பில் சோறு வெந்து ‘களகள்’ ஓலியை எழுப்பியது, இரண்டு கறிகளும் குழம்பும் ஏற்கெனவே தயாராகிவிட்டன. ஆனால் பிள்ளையின் அவசரமும் பதற்றமும் அவரது குடும்ப அங்கத்தவரையும் தொற்றிக் கொள்ள, அவர்கள் கைக்குக் கிடைத்த உடுப்புக்களைப் பெட்டிகளில் திணிப்ப தும் கதவுகளைப் பூட்டிச் சாவிகளை எடுப்பதுமாய் எவ்வளவு விரைவாக ஆயத்தமாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக ஆயத்தமாயின். மனைவி நகைநட்டுக்களையும் பெட்டியுள்ளே மறைத்து வைத்திருந்த பண்பையை யும் எடுத்து மார்புச் சட்டைக்குள்ளே செருகிக்கொண்டு ஆயத்தமாகிவிட்டாள்.

எல்லோருக்கும் முன்னால் தனது ஓரிருசேலை களைப் பொட்டளியாகக் கட்டிக்கொண்டு பிள்ளையின் அம்மா ‘றைஷாகி வாசல் கேட்டை அடைந்துவிட்டாள்.

அப்பொழுதான் கதிரைவேற்பிள்ளை கேட்டார் “அப்புவை என்ன செய்யிறது?” மற்றவர்கள் பதிலளிக்க

முன்னாலே அப்பு தமது கொட்டிலில் இருந்தபடி பதில் கொடுத்தார். “என்னைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். நீங்கள் தப்பி ஒட்டித் திரும்பி வந்தால் போதும். போயிட்டு வாங்கோ”

அந்த வார்த்தைகள் புறப்பட்டவர்களுக்குப் பெரும் ஆறுதலை அளித்தன. அப்புவுக்கு வயது என்பதைக் கடந்துவிட்டது. நடையிலும் சொல்லிலும் தள்ளச்சி ஏற்பட்டு நாளின் பெரும் பகுதியைப் படுக்கையிலேயே கழித்துக் கொண்டிருப்பவர். ஆனாலும் மகா பிடிவாதக்காரர்! தாம் நினைத்ததையே செய்வார். அவரோடு விவாதம் செய்யவோ, அழைத்துச் செல்லவேர் அவர்களுக்கு இயலாது என்பது மட்டுமல்ல, அதற்கு வேண்டிய நேர அவகாசமும் இல்லை.

பிள்ளையின் தாய் அப்புவோடு ஜம்பது வருடங்கள் இல்வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டவள் மட்டும் சிறிது தயங்கி, அப்பு இருந்த கொட்டிலுக்குள் நுழைந்தாள்.

“பிள்ளையள் போகட்டும். நானும் நீங்களும் மெல்ல மெல்ல நடந்து அவைக்குப் பின்னாலை போவம், வாறியளோ”?

அப்பு சிரித்தார் “நீ போ, பிள்ளையளுக்கு உதவி யாயும் ஆறுதலாயும் இருக்கும். நான் வந்தால் எல்லாருக்கும் அவஸ்தைதான். வீட்டைப் பாக்கிறத்துக்கும் ஒரு ஆள் தேவைதானே? எல்லாரும் போயிட்டு வாருங்கோ. தப்பிப் பிழைச்சால் உங்களின்றை முகத்திலை முழிக்கலாந்தானே?” அம்மாவுக்கு விம்மல் பொருமலுடன்

அழகை வந்தது. ஆனால் கணவர் சொல்வதும் நியாய மாகவேபட்டது.

மகன், மருமகள், பேரப்பிள்ளைகளுடன் ஒழுங்கையில் இறங்கி அவள் கிடுகிடுவென்று நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அப்பு பெரிய கமக்காரன். அவர் அப்புவாகவே அவதாரம் எடுக்கவில்லை. கந்தப்பசேகரம் என்ற பெயரோடு பிறந்து, எல்லாரையும் போலவே வளர்த்து, இளமைத் திருவிளையாடல்கள் பலவற்றில் ஈடுபட்டு, ‘சண்டியன் கந்தன்’ என்ற பட்டப் பெயரைத் தமக்கு உரித்தாக்கி, ஊரே நடுநடுங்க வாழ்ந்து, பொன்னம்மாவை மனைவியாக்கி, காலகதியில் அவளை ஐந்து பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக்கி, அந்தப் பிள்ளைகளையெல்லாம் வளர்த்தெடுத்து, உரியகாலத்தில் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளையெல்லாம் செய்து முடிக்க அவர் தவறவில்லை.

ஆனால் அவர் கடவுளைப் போலக் காலாதீகர் (காலங்கடந்தவர்) அல்லர். சண்டித்தனங்களொல்லாம் அவரது நாற்பது வயதிலேயே அவரைவிட்டுக் குடிபோய் விட்டன. மாட்டுவெண்டிச் சவாரியும், கள்ளுக்கொட்டில் வாசமும், திருவிழா உபயங்களும், ஊர்நாட்டாண்மையும் முன்பே கைத்தவறிப் போய்விட்டன.

பற்று நிறைந்த கணவர், பொறுப்புள்ள தந்தை, பாசமுள்ள பேரர் என்ற தரங்களையெல்லாம் கட்டிக் காத்து இன்று அவற்றையும் கடந்து, நரைதிரை மூப்புக் களோடு ‘என்று வருவன் எமனென்று எதிர்நோக்கி நின்று தளர்கின்ற’ கிழவராக, பழசாக, C90 ஆக அவர் ஆகிவிட்டார்.

அவர் யாருக்கும் துணையல்லர். அவருக்கும் அவரது பொல்லைத் தவிர-மனைவி உட்பட-எவரும் துணையல்லர்!

அப்புவின் வாய் முன்னுமுனுக்கிறது.

“ஊருஞ் சதமல்ல, உற்றார் சத்தமல்ல, உற்றுப் பெற்ற பேரும் சதமல்ல, பெண்டிர் சதமல்ல”

ஒரு காலத்தில் அவர் ஆடாத வழக்குகள் இல்லை. தமது காணி எல்லையைக் கடந்து வேலி போட்டதற்காக, அடுத்தவீட்டு அப்புத்துரையின் தலையை அவரின் மண்வெட்டி பதம் பார்த்தது. அதன் காரணமாக ஐந்து வருடக் கடுமியச் சிறைவாசம் அநுபவித்த மகாவீரர் அவர்! கதிரைவேற்பிள்ளைக்குத் தருவதாகச் சொன்ன சீதனப்பணத்தில் ஆயிரம் ரூபா குறைகிறது என்று கலியாணத்தையே குழப்பி, அடுத்த முகர்த்தக்கிலேயே மேலும் அதிக சீனத்தோடு மகனுக்குக் கலியாணம் செய்துவைத்த விடாக்கண்டர்! அன்றைக்கு, ‘இட்ட அடிநோவு எடுத்த அடி கொப்பளிக்க’ வீட்டினுள் அடியை தேது வைத்த கதிரைவேற்பிள்ளையின் மனையாட்டிதான். இன்று அடிக்கடி ‘ஷெல்’லடி போலச் சொல்லடிகளால் அவரை வருத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்!

மனைவி பொன்னம்மா மட்டும் என்ன குறைச்சல்? “வாக்குமாறி வயச்போன காலத்திலை தாற்றதைத் திண்டிட்டு மூலையிலை ‘சிவனே எண்டுகிடக்காமல் எந்நேரமும் புறணியளப்பு. இது ஏன் இன்னம் கலின்டு போகாமல் கிடந்து இளசக்களின்றை உயிரை எடுக்குது? சனியன்!’” - பொன்னம்மாவின் மந்திரம் போன்ற சொல்லின் பத்தின் அமுதத்துளிகளில் இவை சில!

கதிரைவேற்பிள்ளை தகப்பனுடன் கதைப்பதே இல்லை. பேர்த்திகளுக்கு அப்பு என்றால் பெரிய இளக்காரம்!

இந்நிலையில் ஒருசில நாள்களாவது அவர்களிட மிருந்து விடுதலை பெற்று, அவர்களுக்குத் தாழும் விடுதலையளித்து நிம்மதியாக இருக்கக் கிடைத்ததையிட்டு அவர் அடைந்த மன்றிறைவுக்கு அளவேயில்லை.

‘ஹெலி’யும், விமானங்களும், ‘ஹெல்’சத்தங்களும், கண்ணிவெடி ஒசைகளும் அவரின் மன அமைதியைக் குலைக்கச் சத்தியற்றுப் போயின.

“நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில் கோயில் போலவே இருக்கு? வெளிவீதியெல்லாம் பொதுமலகூடங்களாய்ப் போச்சு. ஆண், பெண் கூச்சமெல்லாம் காத்திலை பறந்திட்டூ. கோயிலுக்கை சட்டையளும் செருப்புக்களும் தாராளமாக நடமாடுது. நண்டுக்கறிச் சோற்றையும் முட்டைப் பொரியலையும் சனங்கள் கோயிலுக்குள்ளையே வைச்சுச் சாப்பிடுதுகள், வாந்தி, பேதி உபத்திராவும் வேறை. அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்களுக்கும் அங்கை தட்டுப்பாடு! விசுக்கோத்துக்கூட ஆனவிலை குதிரை விலை! அது ஒரு நரகம். அங்கை ஆர் போறது? எப்படிக் காலம் தள்ளுறது? சும்மா கிடவுங்கோ. நடக்கிறது நடக்கட்டும்” என்று வாய் ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவரின் மகனும் ஓய்வு பெற்ற அதிபருமான கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களே இன்று தமது குடும்பத்தோடு அங்கே போகிறார். அகதிகளின் கூட்டத்தில் ஆறுபேரின் தொகை அதிகரிப்பு!

கந்தப்பசேகரம் என்ற கந்தப்பர் அல்லது கந்தர்(ன்) மனம், என்றும் இல்லாத வகையில் தெளிவாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கி இருந்தது. “நான் யார், என் உள்ளும் யார், ஞானங்கள் யார்” என்ற கேள்விகள் அவர் சிந்தையில் அலையலையாக எழுந்தன. குசினி ஈராகப் பூட்டிவிட்டுத் தங்கள் உயிரைக் காப்பது ஒன்றே குறியாகச் சென்ற மனவி, மகன், மருமகள், போத்திகள் “அப்பு சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வாரோ? என்று யோசிக்கவில்லையே” என்று தொடக்கத்தில் அவர் மறுகியது உண்மைதான். ஆனால் அன்று பின்னேரம் பக்கத்துவீட்டு அப்புத்துரை அவரைத் தேடி வந்து ஒரு கலயத்திலே கஞ்சியைக் கொடுத்ததோடு அந்த மறுகலுக்கும் அவர் பிரியாவிடை அளித்துவிட்டார். அப்பத்துரை வேறு யாரும் அல்ஸர்! ‘சண்டியன் கந்தனாய்க்’ கந்தப்பர் இருந்த காலத்தில் அவரது மண்வெட்டிக்குத் தலையைக் குனிந்து கொடுத்துத் தலையோடு வந்ததை மயிரிழையில் தடுத்து உயிர் பிழைத்தவர்!

அவருடைய வீட்டிலும் எல்லாரும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலுக்குச் சென்றுவிட, அவர்மட்டும் வீட்டுக்குக் காவற் பிராணியாக மாறிக் கந்தப்பர் போல இருந்து வருபவர்தாம்!

கந்தப்பர் கஞ்சியைக் குடித்தபடி தம் வீட்டாரின் நன்றி கெட்ட செயலை ஒருபாட்டம் கொட்டித் தீர்த்தார். ஆனால் அப்புத்துரையோ சந்றும் அசையவில்லை. “இங்கை பார் கந்தர்! எங்கடை காலம் இன்னும் ஒருமாத மோ, ஒருவருசமோ? நாங்கள் எங்கடை காலத்திலை அநுபவிக்க வேண்டியதை எல்லாம் அநுபவிச்சுத் தீர்த்திட்டம். இனி எங்களுக்கென்ன? எங்கடை பேரைச்

சொல்லிக்கொண்டு எங்கடை பரம்பரையாவது இந்த மண்ணிலை உரிமையோடை வாழ்டும். அதுகளை நோகிறது பெரும் பாவம்” என்று அப்புத்துரை சொன்ன அந்தக் கணத்திலிருந்து....

கந்தப்பர் முற்றிலும் புதிய மனிதராகி விட்டார். அப்புத்துரை கேட்டுக்கொண்டபடி வளவுப் பொட்டுக் குள்ளால் நுழைந்து அவர் அப்புத்துரை வீட்டிலேயே சென்று இருக்கத் தொடங்கினார்.

அங்கே, அப்புத்துரையும் கந்தப்பரும் அப்புத் துரையின் பொன்னம்பலம் என்ற நாய், கொட்டிலில் கட்டப் பட்டு ‘ஷேல்’ அடிச்சத்தம் கேட்கும் ஒவ்வொரு சமயத் திலும் துள்ளி மிரண்ட நிறைமாதக் கன்றுத்தாய்ச்சியான பசு ஆகியவற்றோடு புதியதொரு வாழ்வைத் தொடங்கினார்.

இருவரும் காலையில் எழுந்திருப்பார்கள். காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தங்கள் துணிமணிகளைத் துவைத்து உலர்த்தி, ஸ்நானம் செய்வார்கள். பின்பு அங்குள்ள சாமிபடத்துக்கு முன்பு விளக்கேற்றித் தேவார திருவாசகங்களை உருக்கமாகப் பாடுவார்கள். அப்புத் துரைக்குப் புராணபடன் அநுபவம் இருந்தது. கந்தப் பருக்கும் ஓரளவு கேள்வினானம் உண்டு. இருவரும் கந்தபுராணத்தை உற்பத்தி காண்டத்திலிருந்து நாள் தோறும் நூறு நூறு பாடல்களாகப் படித்து உரை சொல்லி மகிழ்ந்தார்கள்; புதியதொரு பக்தி அநுபவத்தில் தினைத்தார்கள்.

அது நாள் வரை தமது இளைய பரம்பரையினர் அனுபவித்து வரும் துன்பங்களை நினைத்து நினைத்து ஏக்கப் பெருமுச்சும், மௌனக் கண்ணீரும் விட்டுத் தனிமையிலே குழைந்து வந்து உணர்வுகள் கந்தப்பரை விடுத்து மெல்ல மெல்ல அகன்று போயின.

“குருபன்மனிடமும் அவன் உடன் பிறப்புக்களிடமும், படைகுடி பரிவாரங்களிடமும் தேவர்கள் பட்ட அல்லல் களிலும் அதிகமாகவா நாங்களும் எங்கள் சந்ததியும் படுகிறோம்? முருகப் பெருமானின் ஞான வேலினால் தேவர்கள் துயர் களையப்பட்டது போல, அவன் அருளாலே எங்களுக்கும் விடிவுகாலம் ஏற்படாமலா போகப் போகிறது? அந்த விடிவின் பொழுது நாங்கள் இந்த உலகில் இல்லாமல் போய்விடலாம். ஆனால் எமது சந்ததியினர் நிச்சயம் அமைதியும் இன்பமும் நிறைந்த வாழ்க்கையை நடத்தாமல் போகார்கள்” என்ற மனத்திடம் கந்தப்பருக்குப் படிப்படியாக ஏற்பட்டு வந்தது.

அவருக்கு இப்பொழுது யாரிலும் வெறுப்புக் கிடையாது. ஒரு கிழமைக்கு முன்வரை பேச்சுப் பறைச்சலின்றி ஒருவரைக் கண்டால் மற்றவர் மறுபக்கமாக முகத்தைத் திருப்பிச் சென்ற அவரும் அப்புத்துரையும் இப்பொழுது உயிரொன்றிய நண்பர்களாகிவிட்டார்கள்.

“அப்புத்துரை நண்பனா? இல்லை! இவன் என்குஞ் நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாய்ப் படித்த காலத்தில்

‘மொக்கன் அப்புத்துரை’ என்று பெயரெடுத்த இவனா இப்பொழுது இத்தனை ஞானம் பேசுகிறான்?’

அப்புத்துரை ஒருநாள் சொன்னார்

“கந்தர், நான் பகவத்கீதை படிச்சிருக்கிறன். அருச்சனன் குருசேத்திரப் போர்க்களத்திலை வீட்டுமர் முதலான தன்றை உறவினரைக் கண்ட வேளையிலை ‘இவையோடை நான் எப்படிப் போராடுகிறது? இவையைக் கொண்டுதான் நாட்டை அடையவேண்டுமென்டால் அந்த நாடு எனக்கு வேண்டாம். நான் காட்டிலை போய் இலைகுழழையத் திண்டு தவம் செய்யப்போறன்’ என்று வெளிக்கிட்டானாம். அந்த வேளையில் அவனுக்குத் தேர்ச்சாரதியாயிருந்த கிட்டினர் என்ன சொன்னாராம் தெரியுமே? “மடையா, உன்றை சொந்தக்காரர் என்று நீ நினைக்கிறதெல்லாம் உவையின்றை உடலைத்தான். உயிரை அல்ல. உயிர் அணிஞ்சு கொள்ளுற சட்டைதான் உந்த உடலுகள். ஒரு உடல் போனால் இன்னொரு உடல். ஒரு பிறவி போனால் இன்னொருபிறவி. உன்னாலை ஒருதன்றை உயிரை ஆன்மாவைக் கொல்ல ஏலாத்தா. நீ இராசா. உன்றை கடமை போர் செய்யிறது. உன்மூலமாய்த் தருமத்தைக் காக்கிறது என்றை கடன். ஆனபடியால் உந்த மயக்கத்தை விட்டுவிடு. ஒரு இராசா செய்ய வேண்டிய தருமத்தை, கடமையை, போரை, நீ செய் ‘இது தான் கிட்டினர் சொன்னது. நாங்கள் இதுவரை எத்தினை பிறப்பெடுத்திருப்பாம்? எங்களுக்குத்

தான் எத்தனை, தாய், தகப்பன்! யோசிசுப்பார். இது ஒரு நாடகம் அப்பா! அஞ்ஞானந்தான் இந்த நாடகத்துக்கு ஆதிமூலம். பேசாமல் இருக்கிற இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு ‘அப்பு, சாமி எங்கடை இனத்தை காப்பாற்று’ என்டு மண்டாடவிட்டுப் போறவழியைப் பாப்பம்!”

இதற்குப் பிறகும் பாசபந்தங்களில் கட்டுண்டு கிடக்க அவ்வளவு மடையரா கந்தப்பா?

அப்புத்துரை, கந்தப்பா இருவரது முகங்களிலும் முன் எப்பொழுதும் இல்லாத ஒரு மலர்ச்சி. வளவில் நின்ற தூதுவளை, குறிஞ்சா, முருங்கை, மூல்லை, முசுட்டை இலைகளைப் பிடுங்கி அரிசியோடு வேக வைத்து, கொஞ்சம் உப்பும் புளியும் சேர்த்து ஒருநேரக் கஞ்சியாக்கி இருவரும் குடித்துவிட்டு வீதிகளிலே உல்லாசமாகத் திரிந்தார்கள்.

கன்றுத்தாச்சிப் பசுவுக்குத் தவிடு, வைக்கோல் கொடுப்பது, நாய்க்குத் தங்கள் கஞ்சியில் பங்களிப்பது அவர்களின் ஓய்வு நேரப் பொழுதுபோக்குகள்.

“என்ன அப்புமாரே! உங்களுக்கு விசரே? உயிரை வெறுத்துத் தெருக்களிலை திரியிறியள்! பேசாமல் நல்லூரிலை போய் அங்கினைக்கை கிடவுங்கோ” என்று வீதிகளிலே ஆசை அருமையாகக் காணப்பட்ட இளசம், நடுவெயதும் புத்தி சொன்னார்கள். கிழவர்களோ கலகல என்று சிரித்துவிட்டுத் தம் போக்கிலே சென்றார்கள்.

எல்லாம் குறைப்பிரசவ நிலை....

ஆனால்....

நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில் மட்டும் பழையபடி
கோயில் ஆகக்கூடிய சூழ்நிலை உருவானது, அவன்
அருள் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

கந்தப்பர் குடும்பமும், அப்புத்துரை குடும்பமும்
சரியாக ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு தங்கள் முட்டை
முடிச்சுக்களோடு வீடுகளுக்குத் திரும்பிய வேளையில்...
அப்புத்துரை வீட்டு முற்றத்தில்...

மாஜி அப்புத்துரையினதும், முன்னாள் கந்தப்ப
சேகரத்தினதும் உடற்சட்டைகளின் எஞ்சிய பாகங்கள்
எலும்புக் கூடுகளாயும் மண்டை ஒடுகளாயும் கிடந்து
அவர்களை வரவேற்றன.

மாற்றம்

மங்களநாயகி தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை அதிபர் கந்தசாமிக்கு ஓய்வு பெற இன்னும் ஒரு வாரந்தான் இருந்தது. அவர் நினைத்திருந்தால் லீவில் நின்று கடைசி நாள் பாடாசாலைக்கு வந்து பொறுப்பை உரியவரிடம் கொடுத்திருக்கலாம்.

மலரிலே அமர்ந்து தேனைச் சுவைக்கும் வண்டு மலரிலுள்ள தேனின் கடைசித் துளியை உறிஞ்சும் வரை, அதைவிட்டு நீங்காதது போல அவரும் தமது அதிகாரத்தை இறுதி நாள் வரை சுவைத்தே ஆகவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தால் நாள் தவறாது பாடசாலைக்கு வந்தார்.

ஆனால் இந்தக் காலத்தில் அதிகாரம் என்பது முட்படுக்கை என்பதையும் அவர் அறிந்துதான் இருந்தார். அதிலும் பாடசாலை ஒன்றின் அதிபராய் அமர்ந்து நிர்வாகத்தை நடத்துவது போலச் சிரமமான காரியம் இல்லை.

அன்றுங் கூடப் பாடசாலைக்கு வந்த அரை மணித்தியாலத்தில் பிரச்சினை ஒன்றுக்குக் கந்தசாமி முகம் கொடுக்க நேரிட்டது. ஏதோ இயக்கமாம். பிரசாரப் புத்தக

ங்கள் விற்கவேண்டுமாம். இப்பொழுதுதான் பூனையீசை அரும்பிக் கொண்டிருக்கும் இளைஞர் இருவர் வந்திருந்தார்கள். “தம்பிமாரே, இது சின்னப் பள்ளிக்கூடம். பிள்ளைகள் வசதி குறைந்தவர்கள். வேணுமெண்டால் எல்லாரின் சார்பிலும் நான் ஒரு புத்தகம் வாங்கிறேன். தயவு செய்து வகுப்புகளுக்கை போய் வாத்திமாரையும் பிள்ளைகளையும் குழப்பாதையுங்கோ” என்று அவர் அவர்களின் காலில் விழாத குறையாய் மன்றாடிய போதிலும் அவர்கள் கேட்பதாயில்லை.

தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்காததையிட்டு மிகுந்த கோபமாக அந்த இளைஞர்கள் பேசினார்கள். கந்தசாமி தமது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு நந்தனுக்கு வழிவிட்ட நந்தி போல அவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு இறுதியில் இணங்கவே வேண்டியதாயிற்று.

சிறிய பள்ளிக்கூடந்தான். மாணவர் தொகை ஐந்நாறுக்கும் குறைவுதான். முதலாந்தரம் தொடக்கம் பதினேராந்தரம் வரைதான் வகுப்புக்கள். ஆசிரியர் தொகையும் இருபதுக்குள். ஆனால் பிரச்சினைகளோ தலைக்குமேல். ஆசிரியர்களுக்குள் இரு கண்ணகள். மாணவரிடையே ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் போற்றத்தக்கதாயில்லை. அடிக்கடி பாடசாலைப் பொருள்கள் சிறுச்சிறு அளவிலே களவாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஹாத்தால்கள் ஊர்வலங்களில் திடீர்த்திரென்று பாடசாலை முடப்பட வேண்டிய நிரப்பந்தம், மேலிடக் கெடுபிடிகள், பெற்றோர் பழைய மாணவர், ஊராரின் அநாவசியத் தலையீடுகள்.

இவற்றிலிருந்து இன்னும் ஒரு வாரத்தில் விடுதலை கிடைப்பதையிட்டு ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் அடைய

வேண்டிய நிலையிலும் மனத்தில் ஓர் உறுத்தலும் கந்தசாமிக்கு இருந்ததற்கு நியாயம் இல்லாமல் இல்லை.

அவர் தமது முப்பத்தைந்து வருட சேவையிலே பள்ளிக்கூடமே உலகம் என்று இருந்துவிட்டார். அதிலும் அதிபராய்ப் பணியாற்றிய அவர் தமக்கென ஓர் ‘படிமத்தையும்’ தம்மளவில் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். “அதிபர் கந்தசாமியா? அவர் மிகவும் கடுமையானவர். ஆசிரியர்கள் அவரைக் கண்டால் நடுங்குவார்கள்” என்பது தான் அந்தப் ‘படிமம்’

ஓய்வு பெற்றதும் இந்தப் ‘படிமமும்’ தன்னால் கழன்று போய்விடும் என்று அவர் மிகுதியும் அஞ்சினார். தம்மால் அதிகாரம் செய்யப்பட்டவர்கள் தம்மைக் கண்டால் அலட்சியமாகக் கிள்ளுக்கீரை போல் நடத்துவார்களே என்று அவர் நினைத்து நினைத்துத் தம்முள் ஒடுங்கிப் போனார்.

நிர்வாகம் என்பது மேலுள்ளவருக்குக் கீழுள்ளவர் அடங்கி நடத்தலுக்கான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதே என்ற கருதுகோளையாக்கி அந்த விதியைச் செயற்படுத்தி வந்தவருக்கு, எதிர்காலம் எப்படி அமையும் என்ற சிந்தனை அண்மைக் காலத்திலேதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. காலம் கடந்த கழிவிரக்கம்!

ஆனால் கந்தசாமியின் உள்ளத்தைக் கழிவிரக்கம் முற்றாக ஆக்கிரமித்தது என்றும் சொல்வதிற்கில்லை. இந்த நிமிஷத்திலும் தமது வீம்பை நிறைவேற்றி விட்டதான் குரை திருப்தி ஒன்று அவரை ஆட்கொண்டு ஆட்டிப் படைப்பதை அவர் மட்டுமே அறிவார்.

கந்தசாமிக்குப் பின் மங்களாநாயகி தழிழ்க்கலவன் பாடசாலையின் புதிய அதிபர் யார் என்பதை நிருணயிக்கும் உரிமை தற்காலிகமாய் அவரின் கையிலேதான் இருந்தது. கல்வித் தினைக்களம் நிரந்தர அதிபர் ஒருவரை அனுப்ப வாய்ப்பில்லாது போனமையால், தமக்குப் பின் பாடசாலையில் கடமைபுரியும் அதிபராக யாரை நியமிக்கலாம் எனப் பரிந்துரைக்க வேண்டியவர் கந்தசாமிதாம்.

பாடசாலையின் சேவை மூப்புக் காரணமாக ஒருவரை அதிபராக்குவதானால் அந்த அதிபர் முத்துச்சாமியாகத்தான் இருப்பார்; இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் கந்தசாமியைப் பொறுத்த வரையில் முடிவு வேறாயிருந்தது.

முத்துச்சாமி வெளியிடங்களிலே பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் உதவியாசிரியராயிருந்தவர். இந்தப் பாடசாலையிலே கடந்த பதினெட்டு வருடங்களாக உதவி ஆசிரியராயி ரூக்கிறார். பயிற்சி பெற்ற முதலாம் தர ஆசிரியர், பழைய ஆங்கில எஸ்.எஸ்.ஸி, பால பண்டிதர். தமிழ், கணிதம் ஆகிய பாடங்களைக் க.பொ.த. வகுப்பிற்குக் கற்பித்துத் திறமையான பெறுபேறுகளைப் பெற்றுத் தருபவர்.

இருப்பினும் முத்துச்சாமிக்கு எந்தவித பொறுப்பி ணையும் அளிக்கக் கந்தசாமி தயராயில்லை. சட்டங்களை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நேர்மையிலிருந்து அணுவளவும் தவறாது கடமை வீரராக முத்துச்சாமி விளங்கியதால் வந்த வினை! திறமையான ஆசிரியர் என்பதால் மாணவரிடையே வீரவணக்கத்திற்கு உரியவராய்ச் செல்வாக்குடன் விளங்கும் முத்துச்சாமி மீது அவருக்கு ஒருவகையான பொறாமையுணர்ச்சி இருந்துவந்தது.

தமது அதிகாரத்தைக் கேட்டுக் கேள்வி இல்லாது அங்கீரிக்கும் ஒருவர்தாம் கந்தசாமிக்கு வேண்டியிருந்தார். அந்தத் தேவையை நிறைவு செய்த செல்வநாயகத்தின் மீது அவரின் கடைக்கண் பார்வை விழுந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை, வார்த்தைக்கு வார்த்தை 'சேர்' போட்டுக் கொண்டு முன்னாலும் பின்னாலும் வாலைக் குழைத்து(?)க் கொண்டு திரிந்த செல்வநாயகத்தைக் கந்தசாமி தமது மெய் காப்பாளராக ஆக்கிக் கொண்டார்.

வேதவல்லி அரசாங்க அதிபர் ஒருவரின் சகோதரி. ஆனால் அந்த உயர்வுச் சிக்கல்தான் அவளின் துணிச் சலுக்குக் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. வீட்டில் அவள் பெற்ற சுதந்திர உணர்வினை வெளியிலும் வளர் த்துக் கொண்டு தனக்குச் சரி என்று பட்டதை எவருக்கும் அஞ்சாது சொல்லும் வீராங்கனைத்தனமே அவளை அன்றும் அவ்வாறு சொல்ல வைத்தது.

அசிரியர் கூட்டம் ஒன்றில் கந்தசாமி தமக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டது ஆச்சரியந்தான். “மிஸ் வேதவல்லி, இது எனது நிர்வாக விஷயம் எனக்குச் சரியானதைச் செய்திருக்கிறேன். தயவு செய்து இதுபற்றி விவாதிக்க வேண்டாம். அடுத்த விஷயத்துக்குப் போவோம்” என்று அவர் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னின் கூட்டம் அமைதியாக நடந்து முடிந்தது.

கந்தசாமி அன்று மேற்கொண்ட முடிவின் பலனை அவர் தொடர்ந்து அநுபவிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆசிரியர் களிடையே இரு கண்ணகள் ஏற்பட்டு அடிக்கடி தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறப்பதும் அவரின் வழக்கமாயின. கந்தசாமியின் ஆதிக்கக் கரங்களிலே எங்கோ ஓர் இடத்தில் ஊனம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஆசிரியர் கூட்டங்களில் இந்த ஊனத்தின் அடையாளங்கள் வெளிப்படலாயின. முத்துச்சாமி அதிபரை அடிக்கடி இடைமறித்துக் குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்பதும் கிண்டல் பண்ணுவதும் சகஜமாயின. இடையிடையே வேதவல்லியின் பக்கவாத்தியமும் வாசிக்கப்படுவதுண்டு.

எல்லாரையும் அடக்கி ஆண்டு வந்த அவரால் முத்துச்சாமியையும் வேதவல்லியையும் அடக்கியாள்வது இயலாது போயிற்று. முத்துச்சாமி அவரின் சிவப்புக் கோடுகளுக்கு அகப்படாது, பாடக்குறிப்பு, பாடப்பதிவு, பயிற்சித்திருத்தம் என்பவற்றையும் ஒழுங்காகச் செய்து வந்ததால் அவரைத் தமது சூழ்சிக்குள் அகப்படுத்த முடியாது கந்தசாமி தத்தளித்தார்.

வேதவல்லியோ சில நாள்களில் நேரம் பிந்தி வருவாள். அடிக்கடி லீவில் நிற்பாள். அதிபர் கந்தசாமி ஏதாவது சொன்னால் “வேணுமெண்டால் அரை நாள் லீவு போடுங்கோ” என்றும் “எனக்கு உரிமையான லீவு நான் எடுக்கிறன். வகுப்பு வேலை பாதிச்சால் கேளுங்கோ” என்றும் அவரை எதிர்த்துப் பேசுவாள்.

ஆசிரியர் யாராவது “நீங்கள் மிஸ் வேதவல்லிக்கு இடம் கொடுக்கிறியள்” என்று சாடை மாடையாகச் சொன்னால் சொன்னவர்பாடுதான் ஆபத்து “உவளுக்கு முப்பத்தைந்து வயசுக்கு மேலை. இன்னும் கலியாணம் முடிக்கவில்லை. ஹிஸ்மெரியா பிடிச்சிட்டுது. அதுதான் சத்தம் போடுநாள். உங்களுக்கென்ன? நீங்கள் கடமையைச் சரியாகச் செய்யுங்கோ. எனக்கு என்றை கடமை தெரியும்” என்று கந்தசாமி சத்தம் போடுவார்.” வேதவல்லி அரசாங்க அதிபரின் கோதறி. அவளோடை மோதினால் எனக்குத்தான்

ஆபத்து. அதனாலெதான் நான் பேசாமல் இருக்கிறன் என்று தமது தாழ்வுச் சிக்கலை அவர் சொல்வா?

ஆனால், இருவருக்கும் குழிபறிக்கக் கந்தசாமி பின்னணியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார் என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

முத்துச்சாமி தாரமிழந்தவர். நாற்பத்தாறு வயது. அவர் பத்தாம், பதினேராம் வகுப்பு மாணவிகளோடு சரசமாடுவதாகவும் பின்னேர வகுப்புக்கள், லீவுக்கால வகுப்புக்கள் என்று வைத்துச் சல்லபாம் புரிவதாகவும் மொட்டைக் கடிதங்கள் அதிபருடாக முத்துச்சாமிக்கு வரத் தொடங்கின. ஒருநாள் கந்தசாமி அவரை அழைத்து உபதேசம் செய்ய முற்பட்டு, முத்துச்சாமி அவரை அடிக்கக் கையோங்கி, ஆண் ஆசிரியர்களால் விலக்குப் பிடிக்கப் பட்டது தனிக்கதை.

இன்னொரு நாள் கந்தசாமி வகுப்புக்களை மேற்பார்வை செய்யச் சென்ற பொழுது ஆசிரியர் அறையில் முத்துச்சாமியும் வேதவல்லியும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கந்தசாமியைக் கண்டும் காணதவர் போல அவர்களின் கதை தொடர்ந்தது. அவர்களுக்கு அது பாடவிடுப்பு நேரம்.

கந்தசாமிக்குப் புதியதொரு வாய்ப்புக் கிடைத்து விட்டது. அவர் செல்வநாயகத்தின் காதில் குசுகுசுக்க அது சக ஆசிரிய, ஆசிரியைகளிடையே பரவ, அதனால் அவர்களிருவருக்கும் பெரிய தலையிறக்கம் உண்டாகும்

என்று கந்தசாமி எதிர்பார்த்தார். ஆனால், அவரின் ஏவுகணை விண்வெளிக்கு ஏறாமலே தரை தட்டிவிட்டது.

முத்துச்சாமி வேதவல்லியை நோக்கிச் சொன்னார், “மிஸ் வேதவல்லி அற்பத்தனமாக உவங்கள் பேசிற்குத்துக்கு நீங்கள் வருத்தப்படமாட்டியள் எண்டுதான் நினைக்கிறன். நாங்கள் சின்னப்பிள்ளையள் அல்ல”

“சீ! அவங்கள் என்னத்தையும் பேசட்டும். அப்படித் தான் இருந்தால் என்ன? ஆர் எங்களைத் தடுக்கிறது.” என்றாள் வேதவல்லி.

முத்துச்சாமி முதலில் திகைத்தார். பிறகு ஆச்சரிய மடைந்தார். இறுதியில் ஆனந்தப்பட்டார்.

யாரோ ஒருவர் திட்டமிட்டு அநியாயமாக இட்ட நச்சுவிதை, தனது நச்சுத்தன்மையை இழந்து இனிய மலர்களையும் களியையும் வழங்கும் அழகிய தருவாக வளர முடியுமா?

வளரத் தொடங்கி விட்டது. அமைதியாக கெளரவ மாக, மிக்க பெருந்தன்மையுடன்.

இந்த நிலையிலேதான் அதிபர் கந்தசாமியின் முடியிறக்கம் அண்மி வந்தது. வட்டாரக் கல்வியதிகாரியின் ஆலோசனையும் மீறி, சுற்றிவர முன்னுமுனுப்புக்களாகவும் குசுகுசுப்புக்களாகவும் எழுந்த எதிர்க்கருத்துக்களையும் பொருட்படுத்தாது செல்வநாயகத்தை அதிபராகப் பரிந்

துரைத்து, திணைக்களத்தின் அங்கீகாரமும் பெற்று அவரின் கைகளில் பொறுப்புக்களை அதிபர் கந்தசாமி அளிக்க விருக்கிறார்.

அந்தநாளும் வந்தது. தமது அதிபர் ஆசனத்தில் இருந்து கந்தசாமி எழுந்திருந்து அதற்குப் பிரியாவிடை அளிக்க இன்னும் சில நிமிஷங்களே இருந்தன.

“எப்படியோ இண்டு வரைக்கும் இந்தப் பாரததைச் சுமந்திட்டன். இனி உம்மடைபாடு. உமக்கு நான் சொல்லக் கூடிய ஆலோசனை இதுதான். எப்படியாவது முத்துச்சாமி யையும் வேதவல்லியையும். மாந்றிப் போடும். மற்ற வாத்தி மார் பசுக்களைப் போலை. உமக்கு எந்தக் கஷ்டமும் வராது. அவை உம்மோடை ஒத்துழைப்பினம்.”

இவ் வாறு கந் தசாமி சொன் ன பொழுது செல்வநாயகம் தமது வழக்கமான போலிப் பணிவச் சிரிப் புடன் “உங்கடை அனுபவமோ திறமையோ எனக்கு இல்லை. நீங்கள் சொன்ன படி செய்யிறன் சேர். அடிக்கடி உங்களிட்டை வந்து ஆலோசனை கேட்டுத் தொந்தரவு தருவன். போயிட்டு வாருங்கோ சேர்” என்று கூறிக் கைகூப்பினார்.

“இவனிட்டைப் பொறுப்பை அளிச்சிட்டன். முத்துச் சாமியிலை உள்ள கோபத்தாலை மட்டும் நான் இவனை அதிபராக்கேல்லை. அவனிட்டைப் பொறுப்பைக் குடுத்தால் கணக்குவழக்குக் கேட்பான். தளபாடங்கள் குறையு தென்பான். இதெல்லாம் தொந்தரவு தானே? என்ற பெஞ்சனு க்கும் பழுது வரலாம். இப்ப இவனைப் பசையடிச்ச ஒப்புக்

குடுத்திட்டான்; இனி இவன்பாடு; தினைக்களம் பாடு” என்று நிம்மதிப் பெருமுச்சு விட்டபடி கந்தசாமி அதிபர் அலுவலகத்திலிருந்து புறப்பட்டார்.

“எவ்வளவோ யூனியராயிருந்தும் இவரை வால்பிடிக் கிற மாதிரி நடிச்சு இண்டைக்கு அதிபரும் ஆயிட்டன். பாவம்! பதவி போச்சுதெண்டு மனிசன் பெருமுச்சு விடுகிறார். இவர் சொன்ன மாதிரி நடந்தால் என்பாடு அதோகெதி தான். முத்துச்சாமியையோ வேதவல்லியையோ நான் மாற்றப் போவதில்லை. முத்துச்சாமி கெட்டிக்காரன். அவனை உப அதிபராக்கினால் கூடின ஒத்துழைப்பும் கிடைக்கும்; பாடசாலையும் முன்னுக்கு வரும். வேதவல்லி யும் நல்லவள். அவளை அணைத்துக் கொண்டு போனால் பள்ளிக்கூட வளர்ச்சிக்கு எதுவும் செய்வாள். இவையைக் கருவியாகக் கொண்டு அதிபர் பதவியை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள வேணும் பார்ப்பம்” என்ற வகையிலே செல்வநாயகத்தின் சிந்தனை ஓடிற்று.

மைத்திரி

குருநாகவிலிருந்து சில கிலோமீற்றர் தொலைவில் உள்ள மாவத்தகம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன் புஞ்சி பண்டா. கழகு, தென்னெ, வாழை, பலா மரங்களோடு கோப்பி, மிளகு ஆகிய பணப்பயிர் களும் நெல்லும் செழித்துக் கொழிக்கும் அழகிய கிராமம் மாவத்தகம்.

ஆனால், இந்த அழகு, கண்களால் மட்டும் பார்த்து அநுபவிக்கக் கூடிய ஒன்றாகத்தான் புஞ்சிபண்டாவின் குடும்பத்தினரைப் பொறுத்தவரை இருந்தது. நிலம் என்னும் நல்லாளால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள். ஹாஜியார் முகமது இபுராஹீம் அவர்களின் தென்னந் தோட்டக் காவலாளி, புஞ்சிபண்டாவின் தந்தை அப்புஹாமி. அவன் ஓர் அப்பாவி; கள்ளங்கபடு இல்லாத சுபாவம்; தானும் தன் மனைவி மெனிக்காவும் பிள்ளைகளும் அநுபவிக்கும் துன்பங்கள் எல்லாம் பூர்வகர்மப் பயன் என்பது அவனது அழுத்தமான நம்பிக்கை. இதன் காரணமாக யார் என்ன தொல்லை கொடுத்தாலும் பொறுத்துப் பொறுத்துச் சூடுசுரணையற்றவனாகவே அவன் ஒருநாள் செத்துப் போனான்.

ஹாஜியாரின் தோட்டத்திலேயே ஒரு கொட்டிலில் வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்த புஞ்சிபண்டாவின் குடும்பத்தினருக்கு அப்புறமியின் மரணத்தோடு போக்கிடம் இல்லாது போய்விட்டது. புஞ்சிபண்டாவுக்கு அப்பொழுது பத்து வயது. இரண்டு தங்கைகள், ஒரு தம்பி. முப்பத் தென்து வயதில் அறுபது வயதுக் கிழிட்டுத்தனத்தை அடைந்து விட்ட தாய் மெனிக்கா. எல்லாரும் எங்கே போவது? சமையலுக்கான இரண்டொரு மண் பாத்திரங் களும், கறள் கட்டிய றங்குப்பெட்டி ஒன்றும், அதனுள்ளே அடைந்து வைத்திருந்த கிழிந்ததும் அழுக்கானதுமான நாலு ஜந்து சாறும், சட்டை துணிமணிகளுந்தான் அவர்களின் சொத்துக்கள்!

மெனிக்கா ஹாஜியாரின் கால்களில் விழுந்து கதறி அழுதாள். “மாத்தயா, இந்தக் குஞ்சு குருமானுடன் நான் இனி என்ன செய்யிற்று? எனக்கு ஒரு வழி சொல்லுங்கோ”.

மெனிக்காவின் கலைந்த கூந்தலும், கண்களை முட்டி உடைத்துப் பெருகிய கண்ணீரும், கசங்கி அழுக்கேறிய கந்தைத் துணியும் ஹாஜியாரைக் கலக்கி விட்டன. அழகையே ஆராதித்து வந்த அந்தப் பெருந்தன வந்தர், அவலட்சணங்களைக் கண்டால் முகத்தைச் சுழிப்பதையே வழக்கமாக கொண்டவராயிருந்தும் அந்தக் கணத்தில் பலவீனப்பட்டுப் போனார்.

“அழாதை மெனிக்கா, நீ உன்ற கொட்டிலிலை தொடர்ந்து இருக்கலாம். புதிசாய் வரப்போகும் காவலாளி புத்ததாசாவிற்கு வேறை ஒரு கொட்டில் போட்டுக் கொடுக்கலாம். நீயும் பிள்ளையளும் தேங்காய் பொறுக்கிப் போடுங்கோ. நீயும் புஞ்சிபண்டாவும் தேங்காய் உரிச்சுத்

தரலாம்; மட்டையளை ஊறுப்போடலாம். அதுகளுக்கான கூலி நான் தருவன்.”

ஹாஜியார் இப்படிச் சொன்ன பொழுது மெனிக்கா ஆறுதல், நன்றி, மகிழ்ச்சி ஆகிய உணர்வுகளால் விழுங்கப்பட்டவளாய் மீண்டும் ஹாஜியாரின் கால்களில் விழுந்து அழுதாள்.

இதுவரை வாழ்க்கை பற்றி எவ்வித நம்பிக்கையோ கனவுகளோ இல்லாது ஜந்தறிவுப் பிராணி போலவே உண்பதும், உறங்குவதும், பிள்ளையுற்பத்திக்கான கருமங்களில் தன் கணவனோடு இணைந்து செயற்படுவதும் உடல் அலுத்துக் களைத்து விழும்வரை பாடுபடுவதும் மட்டுமே செய்து வந்த மெனிக்கா, இப்பொழுது சற்றுப் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் பிடிப்போடும் வாழ்க்கையை நோக்கத் தொடங்கினாள். தோட்டத்து வேலைகளைச் செய்வதோடு காலை நேரத்தில் அப்பம் கூடு, புஞ்சிபண்டா மூலம் கடைகளுக்குக் கொடுப்பித்து அதிலும் நாலு காச சம்பாதிக்கத் தொடங்கினாள்.

“புஞ்சிபண்டாவைப் படிப்பிச்சு உத்தியோகத்தனாய் ஆக்கவேணும். பெண் பிள்ளையளையும் ஆனவரை படிப்பிச்சு நல்லவங்க கையிலை பிடிச்சுக் கொடுக்க வேணும். கடைக்குட்டி ரம்பண்டாவைத் தமையனுந் தமக்கைமாரும் பார்த்துக்கொள்ளுவினந்தானே?” இப்படியே சிந்தித்துத் திட்டமிட்டு மிகுந்த சிக்கனமாகவும், மனக்கட்டுப்பாட்டுடனும், கஷ்டங்களைச் சகித்துக்கொண்டு பிள்ளைகளை வளர்த்தாள் மெனிக்கா.

புஞ்சிபண்டா நல்ல சிறுவன். தாயிலும் உடன் பிறப்புக்களிலும் அவனுக்கு உயிர். தனது வளர்ச்சியைப்

புரிந்துகொள்ளாத அவன், தன் கண் முன்பு கழுகங் கண்றுகள் போலக் கிசுகிசு என்று மதாளித்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த சகோதரங்களைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனான். அந்தப் பிரமிப்பிலே பெருமிதங் கலந்த மகிழ்ச்சியும் இழையோடத்தான் செய்தது. ஆனால், அதேவேளை தேய்ந்து தேய்ந்து மரணவாசலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தாயைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவனுடைய நெஞ்சு வேதனையால் உடைப்பெடுத்து உருகி, அது கண்களிலே வந்து தேங்கியும் விடும்.

இப்பொழுது புஞ்சிபண்டா பத்தொன்பது வயதுக் காளை. ஐ.சி.ஏ. பாஸ் பண்ணி வேலைகள் தேடி அலுத்த நிலையில் இலங்கைக் காலாட்படைக்கு ஆள் சேர்க்கப்பட்ட பொழுது, அவன் இரண்டாவது யோசனைக்கே இடம் வைக்காது அதற்கு விண்ணப்பம் அனுப்பினான்.

மெனிக்காவிற்கு அவன் முடிவு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. “புத்தா, நீ என்றை முத்த மகன். உனக்கு ஒண்டொண்டால் நானும் உன்ற தங்கச்சியள், தம்பியும் என்ன ஆவம் என்னு யோசிச்சியே? அதோடை, உயிரை வாங்கிற கொலைத்தொழிலுக்கு நான் உன்னை எப்படி அநுமதிப்பன்?” என்று மெனிக்கா மகனின் முகத்தைப் பாசத்தோடு தடவிக்கொண்டு அழுதாள்.

“அம்மே, படையிலை சேருறவனெல்லாம் சாகிற தில்லை. அதோடை இலங்கைப்படை எப்பவாவது போர் செய்யவேண்டிய தேவை ஏற்படப் போகுதே? ஏதேன் குழப்பங்கள் உள்நாட்டிலை ஏற்பட்டால் அடக்கிறது. வேலைநிறுத்தம் என்று உண்டானால் அந்தநேரத்தில் அரசாங்கக் கட்டளையை ஏற்று வேலை செய்கிறது.

இப்படியான விஷயங்கள் தானே? கைநிறையச் சம்பளம், சாப்பாடு, சீருடை, பலவித அலவன்கள் என்டு கிடைக்கும். நீங்கள் ஒன்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ” என்று அவன் மெனிக்காவை ஆறுதற்படுத்தினான்.

வஞ்சகமில்லாத வளர்ச்சியும் சுறுசுறுப்பும், வேலையைப் பெறவேண்டும் என்ற துடிப்பும் கொண்ட புஞ்சிபண்டா படைவீரனாகத் தெரியப்பட்டது பெரிய விஷயம் அல்ல. ஆறு மாதம் தியத்தலாவையில் கடும் பயிற்சி பெற்றபின் சிறந்த படைவீரன் என்ற விருதுகளையும் பெற்றதோடு சிங்க நெஜிமென்றில் அவனுக்கு இடமும் கிடைத்தது.

புஞ்சிபண்டா தாய்க்குக் கூறியது போல் நான்கு வருஷங்கள் எந்தப் பிரச்சினைகளும் இல்லாது கழிந்தன.

1983 ஆம் ஆண்டு பிறந்தது.

“உங்களை யாழிப்பாணத்தில் பலாலி இராணுவ முகாமிற்கு அனுப்புகிறோம். அங்கு நிலைமை கட்டுக் கடங்காததாகி வருகிறது. இயக்கங்களின் பெயரால் தமிழ்ப் பொடியளின் அட்காசம் தலையெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் ராணுவ வீரர்கள். மரணம் உங்களைத் தேடிவரலாம். மரணத்தைப் பிறருக்கு அளிக்க நீங்களும் அதைக் கைகோத்துச் செல்ல நேரலாம். எதற்கும் தயாராயிருங்கள். இரக்கம், தயக்கம் என்பதெல்லாம் நெருக்கடி காலத்திலே செல்லாக் காசுகள். அவற்றை இருதயங்களிலிருந்து களைந்து விடுங்கள். யாழிப்பாணத்திலே சேவை செய்ய உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மாதந்தோறும் விசேட அலவன்ஸாக ரூபா 750/= வழங்கப்படும். உங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து உண்டானால் உங்களின் ஓய்வுக்கான

வயதுக்காலம் வரை முழுச் சம்பளம் உங்களின் குடும்பத்திற்கு வழங்கப்படும். அதன் பிறகு ஓய்வுதியமும் கிடைக்கும். இவற்றோடு இறக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருலட்சம் ரூபா நட்டஸ்டாக வழங்கப்படும்”.

படைப் பிரிவுத் தலைவரின் பேச்சைக் கேட்டு ராணுவவீரரிடையே ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம். பேச்சு முடிந்ததும் அவர்களின் கரகோஷம் அந்த மண்டபத்தையே அதிரவைத்தது.

அநியாயமாக உயிர்களை அழிப்பதற்கு விசேட அலவன்ஸ்! ஒரு யுத்தவீரனின் உயிர் போனால் அந்த உயிருக்குப் பெறுமதி ஒரு லட்சம் ரூபாவும் இறுதிவரை சம்பளமும், ஓய்வுதியமும்!

இந்தக் கருத்தைச் சீரணிக்க முடியாத ஒரே ஒரு சீவன் அந்தப் படை முழுவதிலுமே புஞ்சிபண்டா மட்டுமே. அவன் வேறு தொழில் கிடைக்காமல் படையில் சேர்ந்தவன்; பன்சாலையில் மைத்திரி என்னும் கருணைபற்றியும் அஹிம்சை பற்றியும் பிக்குகளின் உபதேசங்களைக் கேட்டு உள்ளத்தில் இரக்க உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டவன். ‘ஓர் உயிரைக் கொடுக்க முடியாதவனுக்கு அதனை எடுக்கவும் அதிகாரமில்லை’ என்று எப்பொழுதோ குருனான்சே ஒருவர் உபதேசித்தது அவனது நினைவில் அவ்வேளையில் பவனி வந்தது.

அவன் மற்றவர்கள் போல ஆரவாரிக்கவில்லை. கைதட்டவில்லை. அசையாது சிந்தனையில் ஆழந்து உறைந்துபோய்க் கல்லாகிவிட்டான். பக்கத்திலிருந்த சகா அவனைத் தோளில் தட்டிச் சுயநினைவிற்குக் கொண்டுவர வேண்டியதாயிற்று.

படைவீரர்களின் ஆரவாரமும் குதூகலமும் சாப்பாட்டு மண்டபத்திலும், பாரிலும், புகைவண்டியிலும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தன. ஒருசாண் தூரத்திலே மரணத்தை நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டு அதுபற்றித் தாங்கள் சந்றும் கவலை அடையவில்லை என்று வெளியிருக்காட்டிக் கொள்கிறார்களா?

தங்களின் மனத்தில் எழுந்த அச்சத்தை மறைக்கவும் மறக்கவும் இப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்கிறார்களா?

நண்பர்களுடன் சினிமா பாரத்துவிட்டு, ஏகாந்தம் நிறைந்த நள்ளிரவில் செறிந்த இருளினிடையே வான ஓாவிய மரங்கள் பூதங்கள் பேய்பிசாகுகளாகத் தோற்று வதைக் கண்டபடி நடந்துவரும் சிறுவர்கள், உரத்துக்கத்தி உற்சாகமுடையவர்களாய்க் காட்டுவதற்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

புஞ்சிபண்டா சாவுக்குப் பயப்படவில்லை. ஆனால் சாவைப் பிறருக்கு அளிப்பதற்கே பயந்தான். தன்னால் அளிக்கப்படாத ஒன்றைத் தானே கவர்வது கொள்ளலாயல்லவா? அதைத் தானும் செய்துதானாக வேண்டுமா, இவ்வாறு எண்ணி எண்ணியே அவன் மறுகினான்.

எப்பொழுதும் உற்சாகமாகவே இருப்பவன், எவ்ரோடும் கலகலப்பாகப் பேசுவன், குடிக்காமலே குடித்தவர் களிலும், மோசமாகக் கலாட்டா பண்ணுபவன், பைலா பாடி ஆடுவதில் மன்னன் என்றெல்லாம் தனது படையணியிலே பெயர் பெற்றிருந்த புஞ்சிபண்டாவின் அசாதாரண மௌனமும், தனிமைவிருப்பும் அவன் சகாக்களுக்கு வியப்பாயிருந்தன.

அவர்கள் அவனைக் கோட்டா பண்ணினார்கள். சாவுக்குப் பயந்துவிட்டான் என்று ஏனைம் செய்தார்கள். ஆனால், அவனை அவனது தியானயோகத்திலிருந்து விடு விக்க எவராலும் முடியவில்லை.

ஒருவாறு பலாலி ராணுவ முகாமையும் வந்து சேர்ந் தாயிற்று. இரவு போனது.... பகல் வந்தது... பகல்போய்... இரவுவந்தது... மாறி மாறி....

ஒவ்வொரு நாளுந்தான் எத்தனை சம்பவங்கள்... எத்தனை கொடிய சாவுகள்.....

படைவீரர்கள் ட்ரைக்குகளிலும் கவசவாகனங்களிலும் ஏதோ பகை நாட்டைப் பிடிக்கப் போவதுபோலக் காலை யிலே புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். சந்தேகத்துக்குரிய பொடிய ளைப் பிடிப்பார்கள். அவர்கள் ஓடினால் யந்திரத்துப்பாக்கி யால் சுட்டுத் தள்ளுவார்கள். அவர்களின் இலக்குகள் எப்பொழுதும் இயக்கப் பொடியளைத்தான் அழிக்கும், சிதைக்கும் என்பதில்லை.

பெண்கள், சிறுவர்கள், சிறுமிகள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்று அப்பாவிப் பொதுமக்களும் அடிக்கடி இரையாவது உண்டு. ஆனால் படைவீரர்களின் கணிப்பிலும் அரசுச் செய்தி நிறுவனங்களின் செய்திகளிலும் அவர்கள் எல்லாம் பயங்கரவாதிகள்தாம்!

இடையிடையே போராளிகளின் கண்ணிவெடிகளுக்குப் படைவீரர்களும் வாகனங்களும் இரையாவதும் சகஜமாயிருந்தது.

மரணத்தோடு நடந்தும் பயங்கர விளையாட்டில் அழிப்பவர்களும் அழிக்கப்படுபவர்களும் போராளிகள்,

படைவீரர்கள், மக்களாயிருக்க அரசின் மேலிடமோ மாநாடு களையும் விவாதங்களையும் ஒழுங்காக நடத்திக்கொண்டு அமர்த்தலாக, ஆடம்பரமாக, ஆனந்தமாகத் தொடர்ந்து சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்தது!

பலாலி இராணுவமுகாமில் எப்பொழுதும் ஒரு இறுக்கமான நெருக்கடி நிறைந்த சூழலே காணப்பட்டது. நாள் செல்லச் செல்லப் படைவீரர்களின் மனங்கள் இறுகிக் கட்டிப்பட்டுக் கல்லாகிக் கொண்டிருந்தன.

புஞ்சிபண்டாவோ கரையில் வீசப்பட்ட மீனைப்போலத் துடிதுடித்தான். கடமைக்காக அவன் தனது சகாக்களோடு வெளியிற் செல்லும் போதெல்லாம் தாங்கவியலாத நரகவேதனையை அனுபவித்தான்.

அன்று திருநெல்வேலிச் சந்தையில் நள்ளிரவில் டிறக்கிலே சென்ற இராணுவத்தினர் 13பேர் கண்ணிவெடிக்கு இலக்காகித் துண்டுதுண்டாகக் கிடந்த பொழுது... முகாம் எங்கும் ஓரே அமளிதுமளி.

படைவீரன் ஒவ்வொருவனினதும் முகத்திலும் பயங்கர வெறித்தனமே நாத்தனமாடியது. “இந்தத் தமிழ் வேசி மக்களைத் தொலைக்க வேணும். ஒருத்தனையும் மிச்சம் மீதி வைக்கக்கூடாது.”

அடுத்தநாள் வெறிப்படை புறப்பட்டது. திருநெல் வேலிச் சந்தியிலிருந்து கந்தர்மடச் சந்திவரை வீடுவீடாகப்

புகுந்து அப்பாவி மக்களை, இளைஞர்களைப் பலியிட்டுத் தனது வெறியைத் தணித்துக்கொண்டது.

‘பழி ஓரிடம் பாவம் ஓரிடம்’ என்ற புதுமையான நீதியைக் கண்டு புஞ்சிபண்டா தன்னுள்ளே செத்துப் போனான். அவன் நெஞ்சு வேதனையால் துவண்டு போயிற்று.

ஆனால் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? “அம்மே, உங்கடை புத்திமதியைக் கேட்காமல் படையிலே சேர்ந்தன். இந்த அக்கிரமங்களை, கொலைகளை, கொள்ளைகளை என்னால் சகிக்க முடியவில்லையே! நான் என்ன செய்ய?” என்று அவன் மலகூடத்திற்குள் பூட்டிக்கொண்டு இருந்து குழுறிக் குழுறி அழுதான்.

“எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரியானதுதானே உயிர்? தமிழனைக் கொல்வதும் சிங்களவனைக் கொல்வதும் எல்லாம் கொலைதானே? சித்திரவதைத் துன்பங்களும் சாவின் இழப்புக்களும் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரித்தானே?” என்று அவன் நினைத்து நினைத்து வேதனையால் சாம்பிப்போனான்.

இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலும் கொலை, கொள்ளை, தீவைப்பு, கற்பழிப்பு, சித்திரவதை என்று ஒரே பயங்கரமயம்! இனவெறி, மொழிவெறி, அதிகாரவெறி என்று அத்தனை வெறிகளும் தலையெடுத்துப் பேயாட்டம் ஆடியபொழுது.....

புஞ்சிபண்டாவுக்கு வாழ்வே வெறுத்துப்போய்விட்டது. மிடாக்குடியும், கலாட்டாவும், ஆட்டமும் பாட்டமுமாய் அவன் தன் கவலைகளை மறக்க முற்பட்டான். தன் சகாக்களைப் போலவே வெளியிலே சென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு இலக்கின்றிச் சுட்டு அந்தப் பயங்கரச் சப்தத்தில், மரண ஒலங்களில் ஆழ்ந்து போக முயன்றான். ஆனால் ஏதுவும் அவனுக்கு மனச்சமாதானம் அளிக்கவில்லை.

அன்று பிறிகேடியரின் கட்டளைப்படி அவனும் மேலும் நூற்றுக்கணக்கான படைவீரர்களும் டிறக்குகளிலும் கவசவாகனங்களிலும் கலகப் பிராந்தியமாகிய வல்வெட்டித் துறைக்குச் சென்றார்கள்.

அதிகாலைப் பொழுது... தமக்கு நிகழப்போவதை அறியாத சனங்கள் தமது நாளாந்தக் கடன்களில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை அது... இராணுவத்தின் வெறியாட்டத்திற்கு உகந்த நேரம்...

வீடுகள் மீது குண்டு வீச்சு. சிதறி ஒடியவர்கள் மீது யந்திரத்துப்பாக்கிப் பிரயோகம்.... அகப்பட்ட பொருட்களைக் கொள்ளையடித்தல்...

தனிமையில் அகப்பட்ட பெண்களைப் பலவந்தப் படுத்தி...

புஞ்சிபண்டாவால் எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் ஏதும் அறியாத அபாக்கிய வதிகளான அப்பாவிப் பெண்களை அவர்களின் அங்கங்

களைக் காமவெறிக்கு இலக்காக்கி அந்தப் பயங்கர வேளையிலும் இன்பசகம் கண்டவர்களை அவனால் மன்னிக்கவே முடியவில்லை.

புஞ்சிபண்டாவின் யந்திரத் துப்பாக்கி அந்தக் காடையர்களை நோக்கித் திரும்பியது...

ஆனால்...

அவனை முந்திக்கொண்டு வந்த துப்பாக்கிச் சன்னம் ஒன்று அவன் தலையில் ஒரு புறமாகப் பாய்ந்து மறுபுறமாக வெளிப்பட்டு...

புஞ்சிபண்டா தரையில் சாய்ந்தான்... மங்கிக் கொண்டிருந்த அவன் கண்களிலே அவனது தாயும் சகோதரிகளும் தேவதைகள் போல மிதக்க... “அம்மே” என்ற இறுதி ஒலத்துடன் திறந்தவாய் திறந்திருக்க அவன் கண்கள் முடிக்கொண்டன.

கணவுகன் கலையட்டும்

அன்று காலையில் அதிபர் பொன்னுத் துரையின் வீட்டுக்கு வந்த நண்பர் செல்லப்பா, அவரோடு பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசினார். ஆனால் அவர் சொன்ன ஒரே விஷயத்தைச் சுற்றித்தான் பொன்னுத்துரையின் சிந்தனை சுழன்ற வண்ணம் இருந்தது.

அது அவரை வெகுவாகப் பாதித்தது. ஐம்பத்தெட்டு வயது வரை எந்தவிதப் பொறுப்பும் இன்றித் தாம் உண்டு, தம் பாடசாலை உண்டு என்று இருந்து வந்தவருக்குத் தமது குடும்பப் பொறுப்பின் பாரச் சுமையை உண்வதற்குச் செல்லப்பா வழிவகுத்துச் சென்றுவிட்டார்.

“இங்கை பார் பொன்னுத்துரை, நீ பெரிய அறிவாளி தான். சிறந்த அதிபர் தான். நான் மறுக்கேல்லை. ஆனால்...” செல்லப்பர் தாம் சொல்ல வந்ததைப் பூர்த்தி செய்யாது தயங்கினார்.

“ஆனால்... ஏன் தயங்கிறாய்? நீ எனக்கு நெருங்கிய சினேகிதன். எதெண்டாலும் மறைக்காமல் சொல்லு”

செல்லப்பா செருமினார். “எப்படிச் சொல்வது?” என்ற தயக்கத்தின் தொடர்ச்சிதான் அந்தச் செருமல், ஆனால்

இளியும் மறைக்கக்கூடாது. உண்மையான நன்பனுக்குரிய கடமையைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

“உனக்கு மூண்டு குமார்கள் வீட்டிலை இருக்கிறதைப் பற்றி என்டைக்காவது நினைச்சுப் பார்த்தியே? ஒண்டு படிச்சு முடிச்சிட்டுப் பட்டதாரி ஆகியும் வேலையில்லாமல் வீட்டிலை இருக்குது. மற்றதுகளும் இரண்டொரு வருசத் திலை படிப்பை முடிச்சுப் போடும். முத்தவாஞ்கு எத்தினை வயசு?”

“வாற மார்கழியோடை இருபத்தொன்பது முடிஞ்சு முப்பது தொடங்கிவிடும்.”

“அந்தப் பிள்ளைக்கு ஒரு கலியானம், கார்த்திகை நடத்திப் பார்க்கிறது பற்றி எப்பவாவது யோசிச்சுப் பார்த்தியே?”

பொன்னுக்துரை சிரித்தார். “அவளுக்கென்ன? இரண்டொரு மாசத்திலை வேலை கிடைச்சிடும் பட்டதாரி ஆசிரியருக்கு இப்ப சம்பளம் இரண்டாயிரத்துக்கு மேலை, படிச்ச பொம்பிளையை ஆர் வேணாமெண்டு சொல்லுவான்? அவளுக்கு வேலை கிடைக்கட்டும். பிறகு நீ சொன்னது பற்றி யோசிப்போம்.”

செல்லப்பாவிற்குப் பொன்னுத்துரையின் அப்பாவித் தனமும் அநுபவமற்ற பேச்சும் எரிச்சலை முட்டின. “நீ ஒரு படிச்ச மடையன். உலக நேச்சர் உனக்குத் தெரியாது. தொழில் கிடைச்சாலும் மாப்பிளை கிடைக்கிறது அபூர்வம். வயசு ஏற ஏறப் பொம்பிளைக்குக் கலியான மாக்கட்டிலை மதிப்புக் குறைஞ்சு குறைஞ்சுதான் வரும். சீதன மீட்டரோ மேலை மேலை ஏறிக்கொண்டு போகும். நீ என்ன லட்சாதி பதியே? சாதாரண பாடசாலை அதிபர். பணங்காசெண்டு

சேர்த்து வங்கியிலை போட்டு வட்டியை என்னிப் பார்க்கிற தொழிலே வாத்தித் தொழில்? என்னவோ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லீட்டன். இனி உன்ற பாடு.”

செல்லப்பா போய்விட்டார்.

இது நாள்வரை எந்தவித பாரமுமின்றி இலேசாக இருந்த பொன்னுத்துரையின் நெஞ்சிலே பாறாங்கல்லைச் சுமத்தி விட்டு அவர் போய்விட்டார்.

அவர் போகும் வரை காத்திருந்தவள் போலப் பொன்னுத்துரையின் மனைவி இராஜேஸ்வரி மொலு மொலுவென்று பேசிச் செல்லப்பாவின் பிரேரணையை வழி மொழிந்து அவரைச் சித்திரவதையே செய்துவிட்டாள். “நான் எத்தனை நாள் சொல்லியிருப்பன்? நான் அழுது குழறித் தலையிலை அடிச்சதெல்லாம் உங்கடை செவியிலை ஏற்றேல்லை. இப்ப அந்தப் பெரிய மனிசன் சொன்னதாவது உங்கடை மண்டைக்குள்ளை ஏறிச்சுதே? நான் என்ன சொன்னாலும் அதுட்டி வெருட்டி அடக்கிப் போடுவியள். உங்களுக்கென்ன? காலமை பள்ளிக்கூடத்துக்கெண்டு வெளிக்கிட்டால் பின்னேரம் ஜந்து மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவியள். இதுகளோடை உத்தரிக்கிறது நான்ஸ்லோ? ஒன்டையெண்டாலும் கரைசேர்த்தாலாவது கொஞ்சம் நிம்மதி. அதையாவது பொறுப்பாய்ச் செய்யப்பாருங்கோ.”

இராஜேஸ்வரியின் பேச்சு எஞ்சியிருந்த கொஞ்ச நிம்மதியையும் போக்கடித்துவிட்டது. இருந்தாலும் ஒரு நப்பாசை, ‘பாடசாலை அதிபர் என்ற வகையிலே எனக்கு ஒரு சமுக அந்தஸ்து இருக்கிறது. என் மகனோ பட்டதாரி. அழகி என்று இல்லாவிட்டாலும் அவலட்சணம் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. வீடு, நகை வேறு இருக்கிறது. சீதனம் என்று பெருந்தொகைக் காசு கைவசம் இல்லாவிட்டாலும் கடனோ உடனோ பட்டுச் சமாளித்துவிடலாம், பார்ப்போம்’.

இவ்வாறு சிந்தித்துப் பொன்னுத்துரை மாப்பிள்ளை
தேடும் படலத்தில் இறங்கினார்.

ஆனால்.....

பற்றாத கம்பளியால் போர்த்துக் கொள்பவன் படும்
அவஸ்தை போல ஒரு பக்கம் சரி வந்தால் மறுபக்கம்
சரிவராது அவர் அடைந்த ஏமாற்றங்கள் கொஞ்சமல்ல.
'கல்கி'யின் வரலாற்று நாவலாய் அவரது ஏமாற்ற வரலாறு
அத்தியாயம் அத்தியாயமாக நீண்டு கொண்டே சென்றது.

"பாருங்கோ. எல்லாப் பொருத்தமும் நல்லாய்த்தான்
இருக்குது. ஆனால் பாவப்பொருத்தந்தான் உதைக்குது.
ஆணின்றை சாதகத்திலை பாவம் ஜம்பத்திரண்டு. பெண்ணி
ன்ற சாதகத்தில் பாவம் இருபத்தைஞ்சு. உது சரிவராது.
வேறை இடம் பாருங்கோ." இராமலிங்கச் சாத்திரியார்
தமது சோடாப் போத்தல் கண்ணாடியை முக்கு நுனிக்கு
வரச்செய்து கொண்டு, கண்களை மேலே உயர்த்தியபடி
அனுதாபம் சொற்களிலே இழையோடக் கூறியவை. இவை
களத்திரதோஷம், யோனிப்பொருத்தம், அது இது என்று
ஆறு மாதங்களிலே சாத்திரியார் பொன்னுத்துரையை
அரைச்சோதிடர் நிலைக்குப் பயிற்றி உயர்த்திவிட்டார்.
இப்பொழுது பொன்னுத்துரை, தாமே பஞ்சாங்கத்தையும்
சாதகக் குறிப்புக்களையும் பார்ப்பதால் அவருக்கு
ஒவ்வொரு தடவையும் இருபது ரூபா மிச்சம்!

"சாதகப் பொருத்தம் மிகத் திறந்தான். ஆனால்
பொடியன் உங்கடை பிள்ளையளவு படிச்சவனல்ல.
உத்தியோகமும் அவ்வளவு உயர்வில்லை. பொடியன்
தாய் தகப்பன் சகோதரங்களுக்குச் சம்மதம் எண்டாலும்
பொடியன் தன்னிலும் கூடின படிப்பு உள்ள பொம்பிளை

தனக்கு வேண்டாம் என்டு பிடிவாதம் செய்யிறான். நான் என்ன செய்யிறது?" இவை கலியானத் தரகர் கந்தையா வின் அலுப்புச் சலிப்பு நிறைந்த கூற்றுக்கள்.

"என்ன படிச்சென்ன? பிள்ளைக்குக் கிட்டடியில் உத்தியோகம் கிடைக்கப் போறுதில்லை. எங்கடை மோனுக்கு உத்தியோகம் பார்க்கிற பிள்ளைதான் தேவையாம்" என்று தட்டிக் கழிக்கிறவர் சிலர் என்றால், "உத்தியோகம் பார்ப்பதே தவறு. நாளைக்கு உங்கடை பிள்ளை உத்தியோகம் பார்க்கப் பிடிவாதம் பிடித்தால் என்ன செய்யிறது?" என்று சாட்டுச் சொல்பவர்களும் பலரான பொழுது பொன்னுத்துரையால் இந்த வேடிக்கை மனிதரைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாகத்தான் இருந்தது. 'உலக நேச்சர் உனக்குத் தெரியாது. நீ ஒரு படிச்ச மடையன்' என்ற செல்லப்பரின் கூற்றுக்கள் அவ்வேளை களில் பொன்னுத்துரையின் நினைவுத்தரங்கிலே பெருங் கோடித்துடன் அலை ஏறிகையில், அவர் அது உண்மை தான் என்று அங்கீகரிக்கக் கூடிய நிலையிலேதான் இருந்தார்.

குலம் கோத்திரத்தால் கூடியது, குறைந்தது, சீதனம் போதாது, இன்னும் வேண்டும் என்ற காரணங்களாலே கைவிட்டுப்போன சம்பந்தங்களும் பொன்னுத்துரையைப் பெரிதும் ஏமாற்றத்திற்கு உள்ளாக்கி அவரை வேதனையால் சாம்ப வைத்தன. உலகம் முழுவதுமே தமக்கு எதிராகவும் தம் மகளுக்கு எதிராகவும் சதி செய்வதுபோல அவருக்குத் தோன்ற, அவர் விரக்தியின் விழிம்பிலே நின்று தவித்தார். வீட்டிலே சிறிது நிம்மதிக்கும் இடமில்லாது போய்விட்டது. மனைவியின் ஏக்கப் பார்வையும் கலங்கிய கண்களும் அவரைச் சந்நியாச நிலைக்கு விரட்டியடித்தன. மகள் தாரினியின் சிடுசிடுப்பும் தங்கைமாரோடு அவள் காரண

மில்லாமல் பிடிக்கும் சண்டைகளும் அளவு கடந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தினாலும், அவர் அதை வெளிப்படுத் தாமல் நெஞ்சுக்குள்ளேயே மறுகலானார். “பாவம் காலா காலத்தில் செய்யவேண்டியதைச் செய்து வைத்திருந்தால் என் மகள் சிடுசிடுப்பான சுபாவத்திற்கு உள்ளாகியிராள். தந்தையாகிய எனது கையாலாகாத் தனத்திற்கு நான் என்னையே நோகவேண்டும். அவளை நோவது பெரும் பாவம்” என்ற ஞானத்தை அடைந்த அவர், எவ்வளவு தான் வீட்டில் அமளிதுமளி நடந்தாலும் மௌனத்தையே தமது கவசமாகக் கொள்ளத் தொடங்கினார்.

ஒரு காலத்தில் பொன்னுத்துரை பெரும் புத்தகப் புழு. ஒரு புத்தகத்தையோ, பத்திரிகையையோ, சஞ்சிகை யையோ, கையில் எடுத்தால் அவருக்கு உலகமே மறந்து விடும். முதற் பக்கத்திலிருந்து கடைசிப் பக்கக் கடைசிச் சொல்வரை படித்த பின்புதான் மீண்டும் அவர் உலகுக்குத் திரும்புவார். அந்த நேரத்தில் யாராவது பேசினாலோ, இரைந்தாலோ அவருக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். இராஜேஸ்வரி இப்படியான சமயங்களில் ஏதாவது அவசிய கருமமாய் இருந்தால், அவருக்கு அருகிலே தயங்கித் தயங்கி வந்து “இஞ்சருங்கோ கொஞ்சம் இறங்கி வாங்கோ” என்று மன்றாடும் குரவில் வேண்டிக்கொள்வது வழக்கம். அவ்வேளையில் பொன்னுத்துரை சீற்றத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து, அவளின் அசட்டுச் சிரிப்புக்கு இரங்கி இந்த உலகத்துக்கு இறங்கி வருவார்!

செல்லப்பரின் இடிப்புரையைக் கேட்ட நாளிலிருந்து அவர் தமது வாசிப்புப் பித்திலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபோலானார். வாசிக்க நேரம் இல்லாது மகளின் சம்பந்த விஷயமாக அலைந்து திரியவேண்டியிருந்தது ஒரு காரணம் என்றால் அதிலும் காத்திரமான பலவேறு காரணங்களும்

இருக்கத்தான் செய்தன. அமைதியாகவும் மெய்ம்மறந்தும் வாசிப்பதற்கான மனநிலை அவரைவிட்டுக் குடிபோய் விட்டது. வாசிக்கக் கிடைக்கும் விஷயங்களிலே பெரும் பாலானவற்றில் கலியாணமாகாது கண்ணிகளாய் இருந்து பெருமுச் சுவிடும் பெண் கள் பற்றிய பரிதாபமான செய்திகளும் சீதனப் பசாசின் கொடுரேம் பற்றிய சங்கதி களும் தலைகாட்டி அவரைப் பெரிதும் பயமுறுத்தின.

“பெண் சமத்துவத்திற்காகப் பாரதி குரலெடுத்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை எத்தனையோ பேர் எவ்வளவோ சொல்லிவிட்டார்கள். இன்று கல்வியிலும் தொழிற் நிறமைகளிலும் பெண்கள் ஆண்களை விட எவ்வளவோ முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். ஆனால் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் எவ்வளவுதான் படித்து முன்னேறி வந்தாலும் பெண்களைச் சீதனக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கி அவர்களின் உரிமைகளை அடக்கி ஒடுக்குவதில் படித்தவர்கள் என்று பெருமை பேசும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தினர் மும்முரமாக இருந்து வருகின்றனர். ஒட்டு மொத்தமாகத் தமிழினத்தையே எடுத்துக் கொண்டால் தமிழ் நாட்டிலே வரதட்சணையும் யாழ்ப்பாணத்திலே சீதனமும் எமது தாய்க் குலத்தைப் பெரிதும் வாட்டி வதைத்து வருகின்றன. இந்த உண்மையை எவ்வாலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது” என்று பெண்ணொருத்தி உள்ளங் குழநி எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை வாசித்த அன்று அவருடைய மனத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பம் இன்றுவரை சிரஞ்சீவியாகவே இருந்து வருகின்றது.

ஆனாலும் அதற்காக அவர் தமது முயற்சியைக் கைவிட முடியுமா? வானத்தில் எவ்வளவுதான் உயர் உயரப் பறந்தாலும் பருந்து தனது இரைக்காக மன்னுக்குத்தானே வரவேண்டியிருக்கிறது?

பருந்தை நினைத்த பொழுது தாழும் ஒரு காலத்தில் பருந்தைப் போலவே இலட்சிய வானத்தில் சிறகடித்துப் பறந்ததெல்லாம் அவருக்கு நினைவில் அலை அலையாக எழுந்தன.

பொன்னுத்துரையின் ஒரே மகன் தொழில்நுட்ப உதவியாளாக அராசாங்கத்தில் உத்தியோகம் பெற்றுத் தனது உத்தியோக காலத்தில் தான் உத்தியோகம் பார்த்த பணிமனையில் தட்டச்சாளராக இருந்த சிங்களப் பெண் ணொருத்தியைக் காதலித்துத் தன் காதல் பற்றித் தந்தைக் குக் கடிதம் எழுதினான். உலகமே தலைகீழாகி விட்டது போல இராஜேஸ்வரியை ஒப்பாரி வைத்துப் புலம்பி அழ வைத்த இந்தக் கடிதம், பொன்னுத்துரையில் எவ்வித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

“உனக்கு வயது இருபத்தெட்டு. அதாவது நீ மேஜூராகி ஏழு வருடம் ஆகிவிட்டது. உன்னைக் கட்டுப்படுத்த எனக்கு உரிமை இல்லை. நீ காதலிப்பவள் உன் விருப்பத்திற்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரியவள் என்பது உனது நம்பிக்கையானால் அதற்குக் குறுக்கே நிற்க நான் யார்? இனம் மொழி என்ற எல்லாம் மனிதன் ஏற்படுத்திக் கொண்டவைதானே? ஆனால் மனிதர் யாவரும் ஒரு குலம் என்ற நம்பிக்கை உடையவன் நான், என் எதிர்கால மருமகனுக்கு எனது நல்வாழ்த்துக்கள்” என்று அவர் மகனு க்குக் கடிதம் எழுதியதோடு, மனைவி எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாது, மகன் இருந்த ஊருக்கும் சென்று, அவன் திருமணத்தை நடத்தி வைத்து நல்லாசியும் கூறித் தீரும்பினார்.

“பாத்தியனே? அண்டைக்கு அந்தக் குத்தியனை அவன்றை வழியிலை போகமால் தடுத்திருந்தியளைண்டால்

இன்டைக்குக் கொழுத்த சீதனத்தோடு, தாரினுக்கு டொனே சனும் வாங்கி-அவனுக்கு முப்பத்தொரு வயசுதானே? குறைந்தது மாற்றுச் சம்பந்தம் எண்டாலும் செய்திருக்கலாம்.... நாய்ப் பயல்.... இப்ப அவன் எங்களுக்கு ஒரு கடிதம் கூடப் போடுறதில்லை” என்று இராஜேஸ்வரி அடிக்கடி சொல்வதை ஆரம்பத்தில் மறுத்துத் தாம் இலட்சிய வாதி என்று நிலை சாட்ட முற்பட்ட பொன்னுத்துரை அண்மைக் காலத்தில் “மனைவி சொல்வது நியாயந்தான்” என்று அங்கீகரிக்கவும் தொடங்கிவிட்டார்!

சென்ற கிழமைதான் தாரினிக்கு ஒரு சம்பந்தம் பேசி வந்தது. மாப்பிள்ளையும் ஒரு புட்டதாரி. ஆசிரியர். வயது முப்பத்திரண்டு. சாதகமும் நல்ல பொருத்தம்.

எல்லாம் சரிதான். ஆனால் அவன் பக்கத்தார் கேட்ட சீதனந்தான் பொன்னுத்துரையை நிலைகுலைய வைத்தது. வீடு, வளவு, இருபது பவுண் நகை, மாப்பிள்ளையின் தங்கச்சிமாருக்கு ஒவ்வொரு லட்சம் டொனேஷன், கலியாணச்செலவாக ஐம்பதினாயிரம், இதைவிடச் சீதன மாக ஜந்து லட்சம் ரொக்கம்!

இவ்வளவும் வேண்டாமா!

இராஜேஸ்வரி இந்தச் சம்பந்தத்தை எவ்விதமாவது முடித்து விடவேண்டும் என்று ஒரே பிடிவாதமாய் இருந்தாள். பொன்னுத்துரைக்கோ “இவ்வளவும் கொடுக்கவேண்டுமா? கொடுக்கத்தான் வழி உண்டா?” என்று ஒரே கலக்கம். அவர் தமது நன்பர் செல்லப்பரிடம் சென்று தமது மனப் போர்ட்டாத்தையும் கலக்கத்தையும் ஒரு பாட்டம் கொட்டித் தீர்த்தார்.

“இங்கை பார். மாப்பிளை பக்கத்தாரையும் குறை சொல்ல முடியாது. அவை மாப்பிளையின் உழைப்பை

நம்பியிருந்தவை. அவன் தனிக்குடும்பமாய்ப் பிரிஞ்சு போனால் அவன்றை தங்கைமாருக்கு என்ன கதி? அது களின்றை எதிர்காலத்தையும் அவை யோசிக்கத்தானே வேணும். எப்படியவாது அவை கேட்கிறதைக் குடுத்து உந்தச் சம்பந்தத்தை முடிச்சுப் போடு” என்று செல்லப்பா அமைதியாகச் சொன்னார்.

“நீ சுகமாகச் சொல்லிப் போட்டாய். நான் ஏழரை லட்சத்துக்கு எங்கே போற்று?”

பொன்னுத்துரை “உன்றை வளவுக் காணியிலை மூண்டு பரப்பை வித்தாவது பணத்தைப் புரட்டப் பார்.”

இண்டையில் நேச்சர் உனக்குத் தெரியாது. வெளி நாட்டுக் காசுகள் இங்கை தாரளமாய்ப் புளங்கிறதாலை சீதன ஜேற் போலை காணியளின்றை ஜேற்றும் உச்சாணிக் கொப்புக்கு ஏறியல்லோ போச்சு? நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக் காதை. உன்றை காணியைப் பரப்பு நாலு லட்சத்துக்குக் குறையமால் வித்துத்தாற்று என்றை பொறுப்பு. நீ போய் மற்றுக் காரியங்களைப் பார்” என்று அவரின் தோளில் மெல்லத் தட்டியபடி செல்லப்பா சொன்னார்.

பொன்னுத்துரையின் கண்கள் நன்றிப் பெருக்கால் நிரம்பி வழிந்தன. “நீ தெய்வம் அப்பா. என்றை மகளைக் கரையேத்தியது நீ தான். இதை நான் மறக்கமாட்டன்” என்று தளதளத்த குரலில் அவர் சொன்னபொழுது அநுபவ, சாலியான செல்லப்பா அதனால் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

“உந்த அளவில் சந்தோஷப்படாதை. கலியாணம் நடந்து உன்றை மகளின்றை கழுத்திலை தாலி ஏறும்வரை எதையும் நம்பமுடியாது. இப்ப நடக்க வேண்டியதைப் போய்ப் பார்.”

ப்பி

அருளானந்தம் மாஸ்டர் அன்று மாலை ஏழு மணியளவில் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த பொழுது, கேற்றுடியில் அவர் மனைவி கமலாம்பிகையும் ஏகபுத்திரன் சதானந்தனும் கைகளிலே பொல்லுகளுடன் அவரை வரவேற்றனர்.

அந்த வரவேற்பு அவருக்கு ஒன்றும் புதியதல்ல. ஆனால், பொல்லுகளோடு பொல்லாய் அவர்களது முகங்களிலே கோபக் கனலும் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது தான் வியப்பையும் திகைப்பையும் ஒரு சேர அளித்தன.

அவர் ‘என்ன? ஏது?’ என்று வாய் திறக்க முன்னரே கமலாம்பிகை பொரிந்து தள்ளத் தொடங்கினாள்.

“ஒண்டு, நாங்கள் இந்த வீட்டிலை இருக்கவேணும். அல்லது உங்கடை செல்லப் ‘ப்பி’ நாய் இருக்கவேணும். இரண்டத்தால் ஒண்டைத் தீர்மானியுங்கோ. அந்தச் சனியன் அடிக்கடி அறுத்துக்கொண்டு ஓடுறதும் நாங்கள் தூரத்திப் பிடிக்கிறதும் இனிமேல் நடக்காது”

அவளது தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சதானந்தன் தொடர்ந்தான். “ஓம், அப்பா! அயற் சனங்களெல்லாம்

பயந்து கேட்டைப் பூட்டிப் போட்டினம். உங்கடை சனியன் அறுத்துக் கொண்டு ஓடினால் பரவாயில்லை. ஆக்களில் வாயும் வைக்குது.”

மாஸ்டருக்கு விஷயம் புரிய அதிக நேரம் ஆக வில்லை. அவர் நிம்மதிப் பெருமுச்ச விட்டார். வந்த களைப்பையும் மறந்து மனைவியையும் மகனையும் சமாதானப்படுத்த உதடுகளிலே மெல்லிய சிரிப்பை இழை யோடவிட்டார். “இதுக்குத்தானே இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம்? நான் என்னவோ ஏதோ என்டு பயந்து போனன். சதா, இந்தா, சைக்கிளை உள்ளுக்குக் கொண்டு போ, நான் பப்பியைத் தேடிக்கொண்டு வாறன்.”

மாஸ்டர் வேட்டியைத் தூக்கி மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு பப்பியைத் தேடும் படலத்தில் இறங்கினார். மனைவியும் மகனும் புறுபுறுத்த வண்ணம் உள்ளே சென்றார்கள். அருளானந்தம் மாஸ்டர் தமது பெயருக்கேற்ப அருளும் ஆனந்தமும் உள்ளவர் என்பதை அயல் அட்டையும் அவர் கற்பிக்கும் பாடசாலையும் ஊரும் உலகும் நன்கு அறிந்திருந்தன. எப்பொழுதும் சிரித்தமுகம். மனிதர்களில் அன்பும் பிராணிகளில் கருணையும் நிறைந்தவர். பிராணிகளிலே நாயில் அவருக்கு விசேஷ இரக்கம்.

மாணிக்கவாசகர் முதலாம் சமயகுரவர்கள் தம்மை நாயிற் கடையராய்ப் பாவித்தமையால், சமய நம்பிக்கை பெரிதும் உடைய மாஸ்டர், நாய்களை நேசித்தார் என்று சொல்வதற்கில்லை. நாய் நன்றியுள்ள நல்ல பிராணி என்பதில் அவருக்கு அழுத்தமான நம்பிக்கை உண்டு. எனவே, சிறு வயதிலிருந்து நாய் வளர்ப்பில் அவர் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டினார்.

ஆனால், அவருக்கு வாய்த்த வாழ்க்கைத் துணைவி அவர் போக்கிற்கு நேர் எதிரானவள். மச்ச மாமிசம் சாப்பிடாத சைவாசாரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கமலாம் பிகைக்கு, நாய் பூணைகளைக் கண்டாலே அருவருப்பு. அதிலும் நாயின் உண்ணியும் அதன் ‘சினி’ நாற்றமும் அவருக்கு ஒத்துவராதவை. மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் கணவரோடு ஒத்துப் போனவளுக்கு அவரின் ‘நாய்க் காதலில்’ ஒத்துப் போவது மிகவும் கடினமாகவே இருந்தது. தகப்பனில் மட்டுமரியாதையும் அன்பும் செலுத்தி வந்த சதானந்தனும் இந்த விஷயத்தில் தாயின் அடிச்சு வட்டையே பின்பற்றி நடந்தான்.

மற்றவர்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு மதிப் பளித்து அவர்கள் எவ்வகையிலும் அதிருப்தி கொள்ள இடமளிக்காத மாஸ்டர், மனைவியதும் மகன்தும் மனப் போக்கை அநுசரித்து நாய் வளர்ப்பைச் சிறிது காலம் கைவிட்டிருந்தது உண்மையே!

ஆனால்... இந்தப் பப்பி...?

பப்பி, மாஸ்டரிடம் வந்து சேர்ந்ததே ஒரு சுவாரஸ்ய மான கதை. அல்சேஷனின் கம்பீரமும் ஊர் நாயின் குணவியல்புகளும் ஒருங்கமைந்த பப்பி, இரண்டு ஆண்டு களுக்கு முன்புவரை மாஸ்டர் கற்பித்த பாடசாலை உப அதிபராய் இருந்த செல்வநாயகம் அவர்களின் உட்டைமையாக இருந்துவந்தது.

சிறு பராயத்திலிருந்தே அதற்குக் குறும்புக்குணம் அதிகம். கட்டுப்பாடு என்பதே அதற்கு ஒத்துவராத விஷயம். செல்வநாயகம் பப்பியை அடக்கிவைக்க எண்ணி நாள்

முழுவதும் சங்கிலியில் கட்டிவைப்பார். ஆனால், பப்பிக்குச் சங்கிலி ஒரு பொருட்டல்ல. ஏதோ வகையில் சங்கிலியி லிருந்து தன்னைக் கூழ்ந்திக்கொண்டு முற்றும் வீடெல்லாம் சுற்றும். வீட்டிற்கு வருவோரை உறுமியும் குரைத்தும் பயமுறுத்தும். சிலவேளைகளில் அவர்களின் தசைகளிலே தனது பற்களின் கூர்மையை அது பரிசோதித்துப் பார்ப்பதும் உண்டு.

அதன் பரிசோதனைக்கு ஒரு தடவை மாஸ்டரும் இலக்கானார். இதனால் கோபமுற்ற செல்வநாயகம் பப்பிக்குத் தண்டனை கொடுக்க முற்பட்ட பொழுது, மாஸ்டர் அவர் செய்யலைத் தடுத்து நிறுத்தினார். “பாவம், வாயில்லாப் பிராணி. அதை ஏன் அடிக்கிறியள்? வேண்டாம், விட்டிடுங்கோ” என்று அவர் சொன்னபொழுது, சிலுவையில் அறையப்பட்ட யேசு கூறிய திருவாக்கு அவரின் சொற்களிலே எதிரொலிப்பதாகச் செல்வநாயகம் உணர்ந்தார்.

பப்பியின் வீரப்பிரதாபங்கள் மதிலேறிப் பாய்வதாகவும் தெரு நாய்களைக் கடித்துக் குதறுவதாகவும் சின்னஞ்சிறுசுகளைக் கையில் கல்லோடு புறங்கால் பிடரியிற்பட ஓடவைப்பதாகவும் வளர்ந்து வந்த வேளையில்.....

செல்வநாயகம் தமது உபஅதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொழும்பில் தம் மகனோடு சென்று வாழ நேர்ந்தது. “பேயோடாயினும் கூடிப்பிரிதல் அரிது” என்பார்கள். இது நாய்க்கு மட்டும் விதிவிலக்கா, என்ன? பப்பியையும் அதன் குறும்புகளையும் மறந்து அதை யாரிடமாவது கையளித்துச் செல்லவேண்டும் என்ற முடிவினை எடுக்க நேர்ந்த பொழுது, செல்வநாயகத்துக்கு வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அது தவிர்க்க முடியாதது!

பப்பியை யாரிடம் ஒப்படைப்பது? செல்வநாயகத்தின் மனப்போராட்டத்தினைத் தீக்கும் ஆபத்பாந்தவராய் மாஸ்டர் பப்பியை ஏற்க முன்வந்தார். அவர் செயல் செல்வநாயகத்துக்கு வியப்பையும் திகைப்பையுந்தான் உண்டாக்கியது. “என்ன மாஸ்டர்? பப்பியின்றை குணம் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே? அதை உங்களாலை கட்டியவிழ்க்க முடியுமே? உங்கடை பெண் சாதியும் மகனும் சம்மதிப்பினையே?” என்று செல்வநாயகம் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டார்.

ஆனால், பப்பியைக் கையேற்பதில் மாஸ்டர் மிகவும் உறுதியாய் இருந்தார். “சேர், பப்பியிலை எனக்கு என்னை அறியாமலே பாசம் விழுந்துவிட்டது. அவவும் சதானந்த னும் தொடக்கத்திலை முனுமுனுப்பினந்தான். காலப் போக்கில் சரியாயிடும். நீங்கள் பப்பியை எனக்குத் தாருங்கோ.” மாஸ்டர் ஒற்றைக்காலில் நின்றார்.

செல்வநாயகத்தின் பாரம் இறங்கியது. மாஸ்டர் அதன் பாரத்தைத் தமது தடந்தோள்களிலே சுமக்கத் தயாராகிவிட்டார். தயார் என்ன...?

செல்வநாயகம் கொழும்பு சென்றதும் ‘பப்பி’ மாஸ்டரின் வீட்டில் குடியேறியதும் ஒரேநாளில் நடந்தன.

அமைதிக்குப் பெயர் பெற்றிருந்த மாஸ்டரின் வீடு அந்த நாளிலிருந்து போர்க்களமாய் மாறிவிட்டது.

மாஸ்டரின் வீட்டுக்கு வருவோர் தொகை குறைய ஸாயிற்று. பப்பி அவரது வீட்டுச் சுவரை ஸாகவமாகப் பாய்ந்து ஒழுங்கையிலே ‘திக்விஜயம்’ செய்வது அடிக்கடி நடக்கும் சம்பவமாகி விட்டது. அயலவர்கள் வீடுகளுக்

குள்ளே இருந்த வண்ணம் பப்பிக்குத் தங்கள் மாரியாதை யைச் செலுத்தலாயினர். அவ்வேளைகளில் மாஸ்டர் வீட்டில் இல்லாவிட்டால் தாயும் மகனும் பொல்லுகளோடு புறப்பட்டுப் பப்பியைத் தேடும் படலத்தில் இறங்குவதும் சர்வ சகஜமான நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது.

அப்படிப்பட்ட ஒரு நாள் தான் இன்றும்.... ஒருவாறு மாஸ்டர் பப்பியைத் தேடிப் பிடித்துவிட்டார். இஞ்ச பாரும், பப்பி பாவும்! வாயில்லாப் பிராணி, அது மனிசரைப் போலப் பகுத்தறிவுள்ளதோ? இது இருக்கிறதாலதான் கள்ளர் பயம் இல்லாமல் இருக்கிறும். பொறுமையா இருங்கோ. நாளைக்கு நல்ல பலமான சங்கிலி வாங்கி வந்து கட்டிவைக்கிறன். சரியோ?" என்று ஆறுதல் சொல்லி, மாஸ்டர் வாயுள்ள பிராணியாகிய தம் மனைவியின் வாயைக் கட்டிவிட்டார். சதானந்தனும் அடங்கிப் போய்விட்டான்

அமைதிக்கும் ஒழுங்கிற்கும் செல்வச் செழிப்புக்கு பெயர் பெற்ற யாழிப்பாணத்திலே இவையெல்லாம் படிப்படியாக வீழ்ச்சியுற்று முற்றாக ஸ்தம்பிதமடைந்து மயான பூமியாக மாறும் நிலை ஏற்பட்ட பொழுது, பாதிப்புக்குள்ளாகி அகதிகள் முகாமை நாடிச் சென்ற மக்கள் கூட்டத்திலே அருளானந்தம் மாஸ்டரின் குடும்பமும் அடங்கியது.

துப்பாக்கிச் சூகள், 'ஷெல்'லடிகள், கண்ணி வெடிகள், பீரங்கித் தாக்குதல்கள், 'ஹெலி'யிருந்து குண்டு வீச்சுக்கள் என்பன நாளாந்த நிகழ்ச்சிகளாகி விட்ட குழு நிலையில், ஒவ்வொருவரும் தந்தம் உயிரைக் காப்பதையே குறியாகக் கொண்டு முகாங்களிலே தஞ்சம் அடைந்தனர். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உயிர் போலக் கருதி

உழைத்துச் சேர்த்த பொருட்களையே வேண்டாம் என்று விட்டு ஒடுக்கையில் கேவலம் நாய்க்களையும் பூனைக்களையுமா நினைக்கப் போகிறார்கள்?

“திரும்பி உயிருடன் வந்தால் பார்ப்போம்” என்று தமது வீட்டைக் கடவுளின் காவலில் விட்டுச் சென்ற கூட்டத்தில் அடங்கிய மாஸ்டரும் குடும்பத்தினரும் நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயிலைத் தஞ்சமடைந்தனர்.

பசி, பிணி, துன்பம், அச்சம் என்பனவே ஆதிக்கம் கொண்ட நாள்கள் மெல்லக் கழிந்து போயின. என்றாலும், மக்களைப் பொறுத்தவரையில் மழைவிட்டும் தூவானம் விடாத நிலை. அநேகமான பேருக்கு வீடு செல்வதா, விடுவதா என்ற மனப்போராட்டம். அவ்வேளையில் மாஸ்டர் முதலில் நினைத்துக் கொண்டது பப்பியைத்தான்! “பாவம் பதினைந்து நாள்களாய்க் கட்டுக்கிடையிலே கிடந்து என்ன பாடுபட்டிருக்குமோ? இத்தனை நாளும் உணவில்லாமல் அது செத்துத்தான் போயிருக்கும். வீடெல்லாம் நாற்றம் குடலைப் பிடுங்கும். வீட்டுக்குப் போய்ச் செத்த பின்ததைப் புதைத்துவிட்டாவது வருவம்.”

இரண்டு நாள்கள் போர் நிறுத்தப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு, ஊரடங்குச் சட்டமும் தளர்த்தப்பட்ட நிலை மையில் “வீடு செல்லலாமா? இன்னும் சில நாட்கள் பொறுத்துப் போகலாமா?” என்று கமலாம்பிகையும் சதானந்தனும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், மாஸ்டர் முடிவு செய்து விட்டார். “நீங்கள் இருங்கோ, நான் வீட்டு நிலைமையைப் போய்ப் பார்த்திட்டு வாறன்”

பப்பி உயிருடன் இருக்கவும் கூடும் என்ற நம்பிக்கை யில் ஒரு பெட்டி பிஸ்கட் வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு புறப்பட்டார் அவர்.

எந்நேரமும் கலகலப்பும் ஆரவாரமும் நிறைந்திருந்த வீடு சூனியத்தில் அழுங்கிப் போய் மௌனம் ஆதிக்கம் கொண்டிருப்பதைப் பப்பியால் சீரணிக்க முடியவில்லை.

மாஸ்டரின் ‘பப்பி’ என்ற அன்புக் குரலுக்கு மட்டு மல்ல, கமலாம்பிகையின் கோபக் கத்தலுக்குக் கூட அது அலந்து போயிற்று, தனக்கு ‘மூட்’ வரும் வேளைகளில் பந்தெறிந்து ‘பப்பி’ அதை வாயால் கவ்வி வந்து தர, அதன் முதுகிலே தட்டி உற்சாகப்படுத்தும் சதானந் தனுக்காகவும் ஏங்கலாயிற்று.

வானத்தைப் பீறிக்கொண்டு செல்லும் ‘ஃஷல்’களின் கண்ணைப் பறிக்கும் பிரகாசத்தையும் பீரங்கி ஓசையையும் துப்பாக்கிச் சத்தங்களையும் தனித்திருந்து பார்க்கவும் கேட்கவும் நேர்ந்த பயம் வேறு அதனை இம்சைப் படுத்தியது.

இவற்றுக்கு மேலாகப் பசி எடுத்து வயிறு ஒட்டிப் போக அதைத் தாங்க முடியாத நிலையில் பப்பி பரிதாபமாக ஊளையிட்டது. கேட்க அண்டை அயல்களில் யாராவது இருந்தால்தானே?

இத்தனை பயங்கரங்களுக்கு இடையிலும் ‘எரிந்த வீட்டில் பிடுங்கியது அறுதி’ என்று கொள்ளையடிக்க வரும் கிராதகக் கூட்டம் வேறு.

ஆனால், பப்பி அந்த வேளைகளில் பசியையும் மறந்து குரைத்தும் உறுமியும் நின்ற இடத்திலேயே சுழன்று

சமுன்று போடும் சத்தத்தால் கொள்ளைக்காரர் மதில் ஏறிப் பாய்ந்து வரப்பயன்து, மாஸ்டர் வீட்டில் கொள்ளை யிடும் திட்டத்தைக் கைவிட நேர்ந்தது.

ஆனால், அதற்கு வட்டியும் குட்டியுமாக அந்த ஒழுங்கையிலிருந்த மற்ற வீடுகளில் ‘ரி.வி.சென்’ தொடக்கம் அலவாங்கு, மண்வெட்டி, தேங்காய், தேசிக்காய் வரை கிடைத்தவையெல்லாம் கொள்ளையாடிக்கப்பட்டன.

கொள்ளை ஒரு புறம் என்றால் ‘கெல்’ அடியால் உடைந்த வீடுகளும் பல. ஏதோ நல்ல காலம்! மாஸ்டரின் வீட்டுக்கு வந்த ‘கெல்’ அடி ஆயத்து; ஒடுகள் சிலவற்றை உடைப்பதோடு நீங்கிப் போயிற்று.

ஆனால், அதன் பயங்கரச் சத்தம் பப்பியைத் தாங்க வியலாத அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கி அதைக் கட்டியிருந்த பலமான இரும்புச் சங்கிலியிலிருந்து அதற்கு விடுதலை அளித்தது. இது பப்பியின் அசுர பலத்தால் ஏற்பட்ட விடுதலையா? அல்லது அதன் கடைசி முயற்சிக்குக் கடவுளும் இளகியதால் ஏற்பட்ட பயனா என்று சொல்வது கஷ்டந்தான்.

இவ்வளவு பயங்கரத்துக்கும் பசிக்கும் வேதனைக்கும் இடையிலும் தன்னைக் கட்டிய தளை விடுபட்டதே என்ற ஆனந்தத்தில் பப்பி வீட்டைச் சுற்றிக் களைக்கும் வரை ஓடியது. ஆனால், ஓய்வொழிவின்றி ஓடிப் பழக்கப்பட்டதுக்கு இன்று முன்பு போல முடியாமைக்குக் காரணம் பசியும் தாகமுந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அது கேற்றுடியில் வந்து அயர்ந்து போய் மண்ணில் விழுந்து அசையக் கூடமுடியாது

அப்படியே கிடந்தது. பசி, தாக வேதனையோடு மாஸ்டரையும் அவர் மனைவியையும் காணாத வேதனையும் சேர்ந்துகொள்ள அது பெரும் குரலெடுத்து ஊளையிட்டது. பின் மீண்டும் எழுந்து முன்போல மதிற் சுவரைப் பாய முனைந்து பார்த்து...

தோற்றுப் போயிற்று...

பாவம்! பப்பியின் பலம் எல்லாம் ஓடுங்கிப்போய் அது மரணம், வாழ்வு என்ற இரண்டு முனைகளுக்கும் இடையே ஊசலாடத் தொடங்கியது.

எனினும், பப்பியின் பப்பித்தனம் அதைவிட்டு முற்றாக நீங்கவுமில்லை.

பப்பிக்கு மூளை வேலைசெய்யத் தொடங்கியது. அது எழுந்து மெல்ல மெல்ல நடந்து வேலி இருந்த பக்கமாகப் போயிற்று. வேலியின் கீழ் இருந்த மண்ணைத் தோண்டி...

தோண்டித் தோண்டி...

வேலியின் அடிப்பக்கத்தைப் தோண்டித் துவாரத்தி னுள்ளே தலையை நுழைத்து நுழைத்து...

அதன் முயற்சி வெற்றிதான்.

‘முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்’

ஒருநாள் முழுவதும் முயன்று அது துவாரத்தி னாடாக வெளிப்பட்டு ஒழுங்கைக்கு வந்துவிட்டது.

நாய்களுக்கு ஊரடங்கு சட்டம் இல்லை! பப்பி ஒழுங்கையில் நடந்து தெருவுக்கு வந்தது. இடையிலே

அனுந்து கிடந்த மின்சாரக் கம்பிகள், தந்திக் கம்பிகளின் துண்டுகள் உடலைச் சுற்றி வளைத்தன; வளையமாக வயிறு, நெஞ்சுப் பகுதிகளை மூடிக்கொண்டன.

ஆனால், பப்பி அவற்றையெல்லாம் போருட்படுத்த வில்லை. அது நேராக வீதியில் மூன்று நான்கு கிலோமீற்றர் கள் நடந்து செல்வநாயகத்தின் வீட்டைச் சென்றடைந்தது.

நல்லகாலம்... செல்வநாயகத்தின் வீட்டிலே அவரும் மனைவியும் இல்லலாத போதிலும் மகளும் மருமகனும் இருந்தார்கள்.

அவர்கள் பப்பியை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள். ‘பாவம்’ என்று அநுதாபப்பட்டார்கள்.

அதன் ஞாபக சக்தியையும் மோப்ப சக்தியையும் பாராட்டினார்கள். வயிறு நிறைய உணவு போட்டார்கள்!

பப்பி உணவை ‘லபக் லபக்’ என்று விழுங்கியது. சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்த பின் மீண்டும் மாஸ்டரின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றது.

இரவில் மாஸ்டரின் வீட்டுக்குக் காவல்,

பகலில் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்வநாயகத்தின் வீட்டுக்கு வருதல், உணவு உண்ணல், ஓய்வெடுத்தல், பின்பு மாஸ்டரின் வீடு திரும்பல்... காவல்...

இப்படியே வழக்கப்படுத்திக் கொண்டது அது! மாஸ்டர் வீட்டுக்கு வந்த பொழுது அவருக்கு ஏமாற்றம் காத்திருந்தது.

பப்பியைக் கட்டியிருந்த இடத்தில் அது இல்லை, வேலியின் அடித்துவாரம் மட்டும் துலாம்பரமாய்த் தெரிந்து பல விதமான ஊகங்களுக்கு இடமளித்தது.

மாஸ்டருக்குப் பப்பியைக் காணாதது பெரும் கவலைதான். ஆனால், அதனை நினைத்துப் பார்க்க முடியாதவாறு செய்யவேண்டிய வேலைகள் வீட்டில் குவிந்து கிடந்தன.

வீட்டு முற்றத்து மாமரக்கிளைகள் முறிந்து முற்றத்தை மூடிக்கிடந்தன. ‘ஷெல்’ அடிக்கு அடையாளம்! அவற்றைக் கஷ்டப்பட்டு அப்புறப்படுத்தினால் ஒரே குப்பை கூளம். ஒரு பக்கம் கூட்டித் துப்பரவாக்கிய பிறகு வீட்டைத் திறந்தால் அங்கே ஒரே புழுதிமயம்.

மாஸ்டருக்கு அன்று மாலை வரையும் வேலை வேண்டிய அளவு இருந்தது. அவர் பசியை மறந்து துப்பரவு வேலையில் ஒரேயாடியாய் மூழ்கிப்போனார்.....

மாலை சரியாக ஐந்து மணி. இனி அவர் நல்லாருக்குத் திரும்பவேண்டும்.

புறப்பட்டார்... வாசலுக்கு வந்தார்.

அங்கே...

உடல் முழுவதும் கம்பி வளையங்களோடு இரவுக் காவலுக்காகப் பப்பி வந்து கொண்டிருந்தது...

கோடு

அவன் ‘சாளி’யிலே அமர்ந்திருந்த கம்பீரம் அவளின் உள்ளத்தை இதழாக வருடி இன்பக் கிணுகிணுப்பினை ஏற்படுத்தியது.

உண்மையாகவே அவன் அழகன்தான். ‘ட்ரிம்’ பண்ணிய மீசையும் நெளிநெளியாகக் காற்றில் அலைந்த தலை மயிரும் கூரிய நாசியும் குறும்பு தவழும் விழிகளுமாக.....

அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். வாழ்நாள் முழுவதும்!

காற்சட்டைக்குப் பதிலாகப் பற்றிக் சாறமும் சாளி யின் பின் ஆசனத்தை நிரப்பிக்கொண்டு உரப்பைகளும் இல்லாவிட்டால், ஏதோ திரைப்படத்தில் வரும் கதாநாயக னாகவே அவனை நினைக்கத் தோன்றும்.

அந்த அளவிற்கு அவன் அவளுள்ளே நிறைந்து விட்டான்.

“என்ன? ஒரு நாளும் பார்க்காத ஆளைப் பார்க்கிற மாதிரி வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கிறாய்? நான்

உன்ற மச்சான் மனோகரன்தான்” என்றான். சொல்லிக் கொண்டே ஒரு பக்கமாகத் தலையைச் சாய்த்துச் சிரிப்பில் குலுங்கினான்.

அவள் திடுக்குற்றாள். தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ளத் தானும் சிரிக்க முயன்றாள். ஆனால் சிரிப்புக்குப் பதிலாக முகத்தில் அசடுதான் வழிந்தது. அப்படித்தான் அவளுக்குத் தோற்றியது.

அவன் தனது வலக்கை மணிக்கட்டை லாகவ மாகத் திருப்பி நேரம் பார்த்தான். “ஓ!மை கோட்” (கடந்த சில காலமாய் ஒன்றிரண்டு இங்கிலிஸ்ச் சொற்களை அவன் கையாளத் தெரிந்து வைத்திருந்தான்.) “இந்த நேரத்துக்கு நான் ரவுணிலை நிற்க வேணும்” என்றவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து, ஒருவரும் இல்லை என்பதை உறுதிசெய்து கொண்டு அவளின் கண்ணத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளினான். “வரேக்கை குஞ்சுக்கு என்ன வாங்கி வாறது?” என்று கேட்டுக் கண்களால் அவளை விழுங்கினான்.

“நீங்கள் செக்கிங்குகளுக்குத் தப்பிப் பத்திரமாய்த் திரும்பி வந்தால் போதும். நீங்கள் வருமட்டும் நெஞ்சு தீக்குத்தீக்கெண்டு ஒவ்வொரு கணமும் அடிச்சுக் கொண்டே இருக்கும்” என்றாள். அவன் அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தான்:

“நான் என்ன உன்னைப்போலப் பெட்டையே? ஆமிக்காறுன் என்னோடை சரசமாடமாட்டான். அதுமட்டும் நிச்சயம்”

அவள் சினுங்கினாள். ஆனால் ஒவ்வொரு வீதித் தடையையும் கடந்து போகையில் உயிர் போய்த்

திரும்புவதை அவனால் அந்த நேரத்தில் நினைக்காதிருக்க முடியவில்லை.

“நீங்கள் என்ன கிழவரே? பெட்டையளிலும் பொடியள் பாடுதான் ஆபத்துக்கூட” என்ற பொழுது அவளின் நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது.

சர்வாங்க பரிசோதனைக்கு உட்பட்டு, அடிக்கடி சாளியிலிருந்து இறங்கி அதை உருட்டிக்கொண்டு நெஞ்சு படபடக்க நடப்பதை, அவனும் நினைத்துக்கொண்டது உண்மைதான். ஆனால் இவையெல்லாம் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. அவன் தனது முகத்திலே மலர்ச்சி மாறாமல், மீசையை மெல்லத் தடவியபடி,

“அதெல்லாம் நான் சமாளிப்பன். நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை. நான் வாறன்”

சாளியைத் திருப்பினான். அது திரும்புகையில் அவன் சற்றே குனியக் கழுத்துச் சங்கிலியில் மாட்டியிருந்த பதக்கம், சட்டைக்கு வெளியே தலைகாட்டி அசைந்து அவனுடைய புதுப்பணச் செருக்குக்குக் கட்டியம் கூறத் தவறவில்லை.

சாளி புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு பறந்தது.

அவள் அவன் சென்ற திசையிலே, சாளி மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

அவன்தான் எவ்வளவு திறமைசாலி! எந்தத் தொழிலும் செய்யாது இலையான் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தவன், வலிகாம இடப்பெயர்வுக்குச் சில காலத்துக்கு முன்பு மண்ணெய் வியாபாரத்தில் இறங்கினான்... அவனது சிறிய

வீடு மாடமாளிகையாயிற்று. இடப்பெயர்வு காலத்திலும் தன் தொழிலைத் தொடர்ந்து ஊர் திரும்பிய வேளையிலும் மடிநிறையப் பணத்தோடு திரும்பமுடிந்தது.

இடம் பெயர்ந்து அதனோடு நின்றானா? ஊர் திரும்பாதிருந்தவர்களின் வீட்டுப் பொருள்கள் பலவும் அவன் சொந்த உடைமைகள் ஆயின. இப்பொழுது அவன் வீட்டிலே ‘ஸீக்கள், ‘நேடியோ’க்கள், தளபாடங்கள், ஒடுகள், கதவுகள், யன்னல்கள் என்று எத்தனை எத்தனை!

கிடைத்த விலைக்கு அவற்றை விற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். இதனோடு மண்ணெய் முதலிய அத்தியாவசியப் பொருள்களைப் பதுக்கல், காங்கேசன்துறைக்கோபருத்தித்துறைக்கோ கப்பல்கள் வராத காலங்களில் அவனுக்குப் பெரும்வேட்டை! எரிந்த வீட்டில் பிடிந்கியது இலாபந்தானே? இந்த உண்மை ஏன் ஊரிலுள்ள முட்டாள்களுக்குத் தெரிவதில்லை? பணந்திரட்டுவதில் அவன் ஒரு மந்திரவாதிதான்! சந்தேகமே இல்லை!

அவனுக்குப் பெருமை பிடிப்பவில்லை. அவனோடு வாழப்போகும் எதிர்காலக் கனவுகளிலே மிதக்கத் தொடங்கினாள்.

“என்னடி? உன்றை ஆசை அத்தான் புதுப்பணக்காரப் பிரபுவே வந்திட்டுப் போறார்?”

அவளின் கனவுகள் கலைகின்றன. திடுக்குற்றுத் திரும்புகிறாள்.

அப்பு....

“சனங்களினர் வயிறை எரிய வைச்சுக் கண்ணைக் கட்டி அடிக்கிற உவன்ரை புதுப் பகட்டிலை நீயும் கொம்மாவும் மயங்கிக் கிடக்கிறியள். ஒரு நாளைக்கு உங்கடை மயக்கம் தெளியத்தான் போகுது. தெரிஞ்சு கொள்ளு” மேலும் ஏதோ முனுமுனுத்தபடியும் கதவை மிகச் சிரமத்துடன் திறந்துகொண்டும் விறுகுப் பாரத்தால் தள்ளாடும் சைக்கிளிலே அதன் தள்ளாட்டத்துக்கு ஈடுகொடுத்தபடி ஒழுங்கைக்கு அப்பு வருகிறார். சைக்கி லில் ஏறிப் பெடலை உடைக்கிறார். ஸிந்தும் நெளிந்தும் சைக்கிள் ஆமை வேகத்தில் ஊர்கிறது.

அவனுக்குச் ‘சீ’ என்று ஆசிலிடுகிறது. ‘சரியான பழசதான் இந்த அப்பு. உலகத்தின்றை நெச்சர் தெரியாமல் இன்னமும் நீதி நேரமை எண்டு பேசுறர். எனக்கு இன்டை வரையிலை ஆமான ஒரு சட்டையோ, சீலையோ வாங்கித்தர வக்கில்லை. நியாயம் பிளக்கிறாராம். நியாயம்!’, அவனின் மனத்திலே சிந்தனைகள் கனக்கின்றன.

எப்பொழுதோ ஒரு காலத்தில் கழுவித் துடைத்து எண்ணெய் போட்டு ‘டயர்’ ‘டியூப்’ மாற்றியதாக நினைவு. இன்று அந்தச் சைக்கிள் அவரைப் போலவே நரை திறை மூப்புடன், ஊடியும் கூடியும் அவரின் தொழிலுக்கு ஈடு கொடுப்பது அதிசயந்தான்.

சைக்கிள் இடைக்கிடை முரண்டு பண்ணுவது போலவே அவரின் உயிர்ப்புக்கு மூலமான நெஞ்சுங்கூட அடிக்கடி நோவு கொடுத்து அவரைப் பயமுறுத்துவது உண்டு. இன்றும் அப்படித்தான். ஊசியால் குத்துவது போல அது நோவைத் தரத்தான் செய்கிறது. கிறவல் சைக்கிளோடு வாழப் பழகிலிட்ட அவருக்கு, நோவெடுக்கும்

நெஞ்சோடும் உறவாடிப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது. மனோகரனின்-அவரின் மருமகனின்-சாளி போல அதுவும் உயிரெண் ஜெய் இல்லாது படபடத்து ஒருநாள் நிற்கும் என்று அவருக்குத் தெரியும். அதற்கு அவர் பயப்படவில்லை. ஆனால்...

கண்ணுக்குப் புலனாகாததும் அதனாலேயே அகம் எனப் பெயர் கொண்டதும் நான் என்ற உணர்வுக்கு நிலைக்களமானதுமான அவருடைய மனம் வேறு இருக்கிறதே! அது சொல்வழி கேட்காத நட்டமுட்டியாய் எப்பொழுதுமே அவரைச் சிந்தனைகளிலே முழுகவும் முக்குளிக்கவும் வைப்பதிலிருந்து அவரால் விடுபடக்கூட வில்லையே!

அறுபத்தெந்தாண்டுகளாய்க் கந்தையா என்ற நாமத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு நான், நீ, அவன், அவள், அது, அவை என்ற பாகுபாடுகளுக்கிடையே நாள்களை ஓட்டிவரும் அவரைச் சிந்தனைகள் ஆக்கிரமிக்கின்றன.

பள்ளத்தில் விழுந்தும் எழுந்தும் மேட்டில் ஏறுவதற்கு முரண்டு பண்ணியும் ஊர்கின்ற சைக்கிளிலும், பலமடங்கு வேகத்துடன் அவரது மனமாகிய ‘ஜெற்’ விமானம் பழைய சிந்தனைகளை நோக்கித் தாவிப் பறக்கிறது.

கந்தையர் ஒரு தனிப்பிறவி. மனோகரனின் தாய் மகேஸ்வரி உட்பட நாலு தங்கைமாருக்கு வாழுவளிப்ப தாகிய வேள்வியிலே தம்மையே அவிரப்பாகமாக்கிக் கொண்டவர் அவர்.

அவரின் தோட்டம், வயல், பனங்காணித்துண்டு பாடுபட்டுத் தேனீ போலச் சேமித்த பணம் போதாததற்குக் கடன் என்று எவ்வளவோ கொடுத்து நாலு மணவாளர் களைத் தமது தங்கைமாருக்குத் தேடிக்கொடுத்தது ஒரு பாரதம். மகேஸ்வரிக்கு நல்ல இடமென்றும் போருத்தமான மாப்பிள்ளை என்றும் ஒருவார காலத்தில் தூரிவுசெய்தார். மகேஸ்வரியின் வாழுக்கையைக் காங்கிரஸ்ராக்கி விட்டு, ஆசைக்கொரு பெண், ஆஸ்திரக்கொரு ஆண் என்று இரண்டு பிள்ளைச் செல்வங்களை அவனுக்கு வழங்கி விட்டு, அதனோடு தனது கடமை முடிந்தது என்ற திருப்தி யுடன் மகேஸ்வரியின் கணவர் ‘சிங்ளவீடு’ ஒன்றைத் தேடி மெல்லக் கழன்றுவிட்டார்.

முப்பத்தெந்தாவது வயதில் மாப்பிள்ளைத் தலைப் பாகையைச் சூட்டிய சூட்டோடு, மகேஸ்வரியையும் அவளின் வாரிசுகளையும் சுமக்கும் கடமையையும், பாரதத்தையும் கந்தையர் தமது தோள்களில் முழு மனத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டார். மீண்டும் தமது மிடுக்குடனே குத்தகைக் காணிகளிலே பயிரிட்டு மிச்சம் பிடித்து, மகேஸ்வரியின் மகளையும் கரை சேர்த்தார்.

ஒரு வகையாக அவர் தலையை நிமிர்த்திய பொழுது அவரின் வம்ச வித்தாய் உதித்த மகள் கலைச் செல்வியையும் வளர்த்து ஆளாக்கியதோடு மனோகரனையும் மனிதனாக்கி உலாவவிட முயன்ற வேளையில்தான் அவரின் பாச்சா அவனில் பலிக்க வில்லை.

மனோகரன் மாப்பிள்ளை மாடாக வளர்ந்ததோடு சரி, வயது ஏற ஏற அவன் ஒருவருக்கும் அடங்காத

குழு மாடாகி மாமனையே எதிர்த்து மல்லுக்கட்டுமளவிற்கு முன்னேறிய பொழுது....

பாவம் கிழவர்! மூத்த பரம்பரையின் குணாம்சத்திற் கேற்ப அவனில் கைவைத்து அடித்து மிரட்டித் திருத்த முற்பட்டதை, அவரின் தங்கை மகேஸ்வரி கூட விரும்பாது, ஒரு நாள் பெரிய சண்டை வாய்ச் சண்டையில் தொடங்கி மனோகரன் தனது பதினெட்டு வயதின் மிடுக்கோடு அவரை நோக்கித் தன் கையை நீட்டும் நிலைக்கு அது வளர்ந்தது....

“உன்ற மோனும் நீயும் இனிப் பட்டபாடு. எக்கேடு கெட்டாலும் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டன். ஓ! உங்கட சங்காத்தமே வேண்டாம்” என்று ஒரேயடியாக அவர் அவர்களைக் கைகழுவிவிட்டார்.

கந்தையர் தந்த சீதன வீட்டில் வாடகைக் கிருந்தவர்களை எழுப்பிவிட்டுத் தாயும் மகனும் அங்குச் சென்று வாழுத்தொடங்கிச் சரியாக ஆறு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. நேற்றுப்போல இருக்கிறது. இன்று மனோகரன் செலவுச்சீ(?) மான்!

கந்தையரோ...?

விற்குக்கட்டைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் பத்துமைல்களுக்கு அப்பால் சென்று விற்று வரும் அன்றாடம் காய்ச்சி! அந்தப்பிச்சைப் பணத்திலேதான் மகளின் ரிஷுதென் கட்டணம், மற்றுச் செலவுகளெல்லாம்....

கந்தையர் மானஸ் தர். அவருக்கு மானம் இருந்ததுபோல அவரின் மனைவி செல்லாச்சிக்கு ஒரு மனமும் இருந்தது. மகள் கலைச்செல்விக்கோ கனவுகள் இருந்தன. அந்தக் கனவுகளிலே, அரியாசனத்தில் அரசச் செம்மலாக மனோகரன் வீற்றிருந்தான்.

மகனுக்காகப் பரிந்து பேசி, சண்டைபோட்டு அவனோடு தனது பழைய வீட்டிற்குக் குடிவந்த பிறகுதான் மகேஸ்வரிக்குத் தான் விட்ட பிழை உறைத்தது. விட்டேற்றியாய் ஏமஞ்சாமங்களில் வீட்டுக்கு வந்து, படிப்புக்கும் முழுக்குப் போட்டுவிட்டுக் கட்டாக்காலியாக அலைந்து கொண்டிருந்த மனோகரன் அவளின் மனத் தைக் கிடைத்த போதெல்லாம் சித்திரவதை செய்வதை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. இன்று சகல வசதி களோடு வாழ்ந்தாலும்... ‘உண்மையில் இதுவும் ஒரு வாழ்க்கைதானா, என்ற கேள்வி அடிக்கடி அவளின் நெஞ்சைக் கொளுக்கி போட்டு வருத்தியது.

“எங்கள் நாலுபேரையும் வாழவைக்க அண்ணை எவ்வளவு பாடுபட்டவர்? இந்த வயசிலையும் அவர் இப்படி யெல்லாம் பாடுபடவேணுமே? நான் செய்த பிழைக்கு என்ன பிராயச்சித்தம் செய்தாலும் அது போதாது. கடைசி இவனை அவற்றை பெட்டைக்குக் கட்டி வைச்செண்டாலும் கடைசிக் காலத்திலை அவருக்கு ஆறுதல் கொடுக்க வேணும்” என்று மகேஸ்வரி முடிவு செய்வதற்கு அவளின் நல்ல மனம் மட்டும் காரணம் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

மனோகரன் கலைச்செல்வியிலே காட்டும் ஈடுபாடும், எட்டாம் வகுப்பையே எட்டிப் பிடிக்காத அவனுக்குப்

படித்த நெருங்கிய உறவு கொண்ட அவளை மனைவி யாக்கினால் அவன் திருந்தி நடக்கவும் கூடும் என்று ஆவலோடு கூடிய எதிர்பார்ப்பும் அவளை அந்த முடிவுக்கு வர வைத்தன. ஆனால்...

மகேஸ்வரி தன் தமைக்கைமார் மூலம் அனுப்பிய சமாதானத் தூதுகளும் வேண்டுதல்களும் கந்தையர் என்ற பாறை மீது மோதித் துகள் துகளானதுதான் மிச்சம்! “என்னோடை அண்ணன் முறைகொண்டாட விரும்பினால் வாருங்கோ, கதையுங்கோ, சாப்பிடுங்கோ. ஆனால் இவள் மகேஸ்வரி பற்றிக் கதையெடுத்தால் உங்கடை சங்காத் தத்தையும் விட்டிடுவன். ஏதோயோசிச்சு உங்களுக்குச் சரி எண்டு பட்டதைச் செய்யுங்கோ.”

தங்கள் இருவரையும் பொறுத்தவரையில் கந்தையரின் மனக்கதவுகள் சிக்காராய் இறுக்கிப் பூட்டப்பட்டு விட்டன, என்று தெரிந்த பின்புங் கூட மகேஸ்வரி தன் நம்பிக்கையை முற்றாகக் குடிபோக விடவில்லை. கந்தையரோடு கூடப் படித்தவரும், இன்று ஒய்வுபெற்ற ஆசிரியராய் விளங்குபவரும் கந்தையரின் மதிப்பிற்குரிய வருமான சின்னத்தம்பியரை அவள் கடைசித் துரும்பாகப் பயன்படுத்தினாள்.

சின்னத்தம்பியர் அவளின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாவராய் ஒரு நாள் பின்னேர வேளையில் கந்தையர் வீடு சென்றார். கந்தையரும் முகமலர்ச்சியோடு தமது நண்பரை வரவேற்றார். சின்னத்தம்பியர் உடனே தமது தூதின் நோக்கத்தை மிகவும் பவ்வியமாய் எடுத்து ரைத்தார்.

“இஞ்சைபார். கந்தையா, நீர் அடிச்சு நீர் விலகுமே? அவள் தங்கச்சியும் கைம்பெண். அவள் தான் செய்ததுக் கெல்லாம் வருத்தப்பட்டு உன்ற காலிலை விழவும் தயாரா யிருக்கிறாள். பாவம்! நீயும் நொந்து போயிட்டாய். பொடியனோ உன்றை மேளைத்தான் கட்டப்போறேன் என்டு ஒற்றைக்காலில் நிக்கிறான். அவனும் முன்னெப் போல இல்லை. இந்தக் கலியாணத்தை உன்ற மோளுக்குச் செய்து வைத்தால் உன்ற தங்கச்சிக்கும் மருமோனுக்கும் மட்டுமில்லை, உனக்கும் நன்மைதான். யோசிச்சுச் சரியென்டு செர்ல்லப்பா”

சின்னத்தம்பியார் பேசும்வரை நிலத்தைப் பார்த்தபடி கற்சிலை போல இருந்த கந்தையர் கடகட வென்று சிரித்தார். “வாத்தியார், நாங்கள் படிச்ச காலத்திலைதான் இரண்டாவது மகாயுத்தம் நடந்தது. உங்களுக்கு நினைவிருக்கே?” என்று அவர் கேட்ட கேள்வி மொட்டந் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுவது போலத்தான் சின்னத்தம்பியருக்குத் தோன்றியது. அவர் திகைப்போடு கந்தையரைப் பார்த்தார். கந்தையர் தொடர்ந்தார்.

“அந்தக் காலத்திலை பிரித்தானிய பிரதம மந்திரி யாய் இருந்தவர் சேர்ச்சில், அவருக்கும் மனோகரன் மாதிரி மருமகன். இரண்டு பேருக்கும் பேச்சுப் பறைச்ச லில்லை. எப்பிடியாவது சேர்ச்சிலோடை சமாதானம் பண்ணிக் கொள்ள மருமோன் விரும்பினான். ஒருநாள் அவரிடம் வலியப்போய் அவரைத் திறுத்திப்படுத்த “உலகத்திலேயே சிறந்த இராசதந்திரி ஆர்?” என்டு கேட்டான். அவன், “நாங்தான்” என்டு சேர்ச்சில் சொல்லு

வாரெண்டு எதிர்பார்த்திருக்கவேணும். ஆனால் அவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமே?”

“தெரியாது, சொல்லு” என்றார் சின்னத் தம்பியார்.

சேர்ச்சில் “இத்தாலிய சர்வாதிகாரி முசோலினி” எண்டார். மருமோன் வியப்போடை கேட்டான் “எப்படி?” எண்டு. “அவர் தன்றை மருமோனைச் சுட்டுக் கொண்டு போட்டார்” எண்டு சேர்ச்சில் பதில் சொன்னார்.

ஆறாம் வகுப்புடன் பள்ளிப்படிப்புக்குப் பிரியாவிடை அளிக்க வேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்ட போதும், அந்தக் காலத்தில் வாசகசாலைகளைத் தேடிச் சென்று விழுந்து விழுந்து வாசித்துத் தமது பொதுஅறிவை விருத்தி செய்து கொண்டவர் கந்தையர் என்பது சின்னத்தம்பியருக்குத் தெரியாததல்ல. அதனோடு அவரின் பிடிவாதமும் தெரிந்து தான் இருந்தது.

“அப்ப...?” சின்னத்தம்பியர் இழுத்தார்.

கந்தையர் மீண்டும் சிரித்தபடி தாம் நான்காம் வகுப்பில் படித்து மனம் செய்திருந்த வாக்குண்டாம் பாடலைத் தமக்கேயுரிய இராக ஆலாபனையோடு பாடத் தொடங்கினார்:

உற்ற இடத்தில் உயிர்வழங்குந் தன்மையோர்
பற்றலரைக் கண்டால் பணிவரோ?-கற்றான்
பிளந்திறுவ தல்லால் பெரும்பாரம் தாங்கில்
தளர்ந்து வளையுமோ தான்.

‘பற்றலர்’ என்றால் பகைவர் என்றும், ‘கற்றுாண்’ என்றால் கல்தூண் என்றும், ‘இறுவது’ என்றால் பிளப்பது என்றும் விளக்கம் கொடுக்கக் கந்தையரின் வீடு, தாம் முன்பு படிப்பித்த வகுப்பறையல்ல என்று உணர்ந்து கொண்ட சின்னத்தம்பியர் மௌனமாக வெளியேறினார்.

வேறுவழி...?

விறகு வியாபாரம் முடிந்து நெஞ்சுநோவும் களைப்பும் இளைப்புமாகத் தமது பஞ்சகல்யாணியில் - சைக்கிளில்-ஊர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த வேளையிலும், இந்த நினைவானது மனத்திரையிலே படம் விரிக்கத் தம்மை அறியாமல் சிரித்தபடி ஒழுங்கையால் கந்தையர் வந்துகொண்டிருந்தார்.

கந்தையர் வழக்கமாக இருட்டிய பிறகுதான் வருபவர். அன்று மாலை ஜந்து மணிக்கே வருவார் என்று தாயும் மகளும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சற்று முன்புதான் மனோகரன் கொடுத்துவிட்டுப் போன சேலையின் நிறத்திலும் அதில் பதித்திருந்த பூக் களின் அழகிலும் சொக்கியவர்களாய் விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே கையுங் களவுமாக அகப்பட்டுத் திருத்திருவென்று விழித்தார்கள்.

அவர்களின் கைகளிலிருந்து அந்தச் சேலை வழுவித் தரையில் அநாதையாய் விழுந்துகிடந்தது.

கந்தையர் ஒரு கணத்தில் நிலைமையை விளங்கிக் கொண்டவராய், “ஸ்ரீகிருஷ்ணர் திரெளபதி க்கு வஸ்திரம் அருளியிருந்துகிறார் போல இருக்கு! ஆர் பின்னை உன்ற வஸ்திரத்தைக் களைஞ்சவை?” என்று மிகவும் அமைதி யாகக் கேட்கையில்...

தாய்க்கும் மகளுக்கும் ஜந்துங் கெட்டு அறிவும் கெட்டநிலை.

என்றாலும் செல்லாச்சி தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு “ஒரு தகப்பன் பின்னையோடை பேசிற பேச்சா இது?” என்றாள், கந்தையர் தொடர்ந்து அமைதியாகவே சொன்னார்.

“தகப்பன், மகள்! ஆர் ஆருக்கு?, உன்ற மகள் திரெளபதி இல்லாமல் இருக்கலாம். வேணுமெண்டால் அவள் பெண்ணாயில்லாமல் பரதனாய் இருந்துபோகட்டும். என்னைப் பொறுத்தவரை நான் தசரதனாயிட்டன். “ஓ” என்று ஒவ்வொரு சொல்லையும் அளந்து கூறிவிட்டு, வீட்டினுள்ளே போனார். தமது பாயை விரித்து நீட்டி நிழிர்ந்து படுத்துக்கொண்டார்.

பூகம்பம் வெடிக்கும் என்று எதிர்பார்த்தவர்கள் அதிலும் கொடிதானதொரு பேரழிவை அவரின் வார்த்தைகள் ஏற்படுத்தியதை உணர்ந்துகொள்ள நேரம் ஆக வில்லை.

செல்லாச்சி கைகேயியா? கலைச்செல்வி அவளின் மகனான பரதனா?

அப்படியானால் ...?

தசரதன் கைகேயியைத் தனது மனைவி இல்லை என்றும் பரதன் தன் மகன் இல்லை என்றும் துறந்ததுபோல...

அப்புவை எவ்வளவுதான் வெறுத்தாலும் கலைச் செல்வியின் இதய அடி ஆழத்தில், அவர்மீது பாசம் ஊற்றுப் பெருக்காய்ச் சுரந்து கொண்டுதான் இருந்தது. கணவனின் அழுங்குப் பிடியால் விரக்தியடைந்திருந்தாலும் செல்லாச்சி இன்னும் கட்டுப்பெட்டியான வாழ்க்கைத்துணையாகவே இருந்து வருகிறாள்; என்றும் இருப்பாள்! கலைச்செல்வி எப்பொழுதோ கணித ஆசிரியரிடம் தான் படித்த சமாந்தரக்கோடு பற்றி நினைத்துப் பார்த்தாள்.

“ஒன்றுக்கொன்று சமாந்தரமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் இருகோடுகள் முடிவிலியிலே சந்திக்கும். அதாவது அவை என்றுமே ஒன்றையொன்று சந்திக்கவோ, ஒன்றையொன்று தொடவோ மாட்டா.”

அப்படியானால் அவளும் அப்பாவும் இரு சமாந்தரக் கோடுகள்தாமா?

தமிழாசிரியர் “கோடு என்பதற்கு வளைவு என்றும் பொருள் உண்டு” என்று சொன்னதும், அவளின் நினைவுக்கு ஒடி வருகின்றது.

சமாந்தரக் கோடுகளில் ஒன்றாவது வளைந்து மற்றக் கோட்டை நோக்கி வந்தால் இரண்டும் சந்திக்க வாய்ப் புண்டு

‘அப்பு’ என்ற கோடு என்றைக்கும் வளையப் போவதில்லை.

அவ்வாறானால்.....

கலைச்செல்வி அப்பு படுத்திருந்த இடத்துக்குப் போகிறாள்.

“அப்பு! என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ, நாளைக்குச் சீலையை அவரிட்டைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறன், அதுக்குப் பிறகு அவரோட எந்தத் தொடர்பும் வைச்சுக் கொள்ளமாட்டன்”

விம்மலும் பெருமலுமாய் அவள் சொன்னதை ஆழோதிப்பவள் போல, அடுக்களையினுள் இருந்த செல்லாச்சி, “கிணற்றுடி அடுப்பிலை சுடுதண்ணி கொதிச்சுக் கொண்டிருக்கு, கலக்கிறன். குளிச்சிட்டுச் சாப்பிடவாங்கோ” என்கிறாள்.

சந்திப்பு

விடியும் வேளை. எனது மனைவி புவனேசவரி பதகளிப்போடு என் முதுகில் தட்டி, “இஞ்சருங் கோ, எழும்புங்கோ,” என்றாள். காலம் கெட்ட காலத்தில், நேரம்கெட்ட நேரத்தில் தனிமையும் முதுமையுமாக இருக்கும் எங்களின் அமைதியை அந்தக் காரின் வருகை பெரிதும் குழப்பியது.

துடித்துப் பதைத்து எழுந்த நான் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட வேகத்தில் எனது தலை சுவரில் மோதிக் கொண்டது. “பார்த்துப் போங்கோ” என்ற புவனேசின் நடுக்கக் குரல் ஏரிச்சல் மூட்ட, “சீ! சும்மா இரும்” என்று அதட்டி விட்டு, மோதலால் ஏற்பட்ட நோவையும் தாங்கிக் கொண்டு, படலைத் திறப்பை எடுத்துச் சென்று படலை யைத் திறந்தேன்.

கார்க் கதவைத் திறந்த வண்ணம் முதிய பெண் ஒருவரும், இளைஞர் ஒருவரும் காரிலிருந்து இறங்கினர்; வணக்கம் சொன்னார்கள். நானும் “வணக்கம்” சொல்லி விட்டு அவர்களை உற்று நோக்கினேன். மங்கல் இருட்டும் அதனோடு ஒத்துழைக்க முடியாத எனது வெள்ளொழுத்துக்

கண்களும் அவர்கள் மீது கேள்விக் கொளுக்கியாய்த் தொற்றி நின்றன. விடை காணமுடியாத தடுமாற்றம்.

காரிலிருந்து இறங்கியவர்கள் எவ்வித தயக்க முமின்றிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தார்கள். நான் அவர்களைத் தொடர்ந்தேன். “வாருங்கோ, இருங்கோ” என்று சொல்ல முன்பே விறாந்தையிலிருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்தார்கள்.

புவனேசும் வெளியில் வந்து என் அருகிலே நின்றபடி, அவர்களை நோட்டப்பிட்டாள். ஆர் என்று அறிந்து கொள்ள முயன்ற முயற்சி தோற்றுவிட, “நீங்கள்...?” என்ற கேள்வி எங்கள் இருவரதும் வாய்களிலிருந்து ஒரே நேரத்தில் புறப்பட்டது.

“உங்களுக்கு எங்களைத் தெரிந்திருக்க நியாய மில்லை. நாங்கள் கொக்குவில் ஜயாவின்ற அக்கா வீட்டில வாடகைக்கு இருக்கிறும். இவர் என்றை மகன். கொக்குவில் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பிக்கிறார்.” என்ற முதிய பெண்ணின் சுய அறிமுகம் எனக்கோ, புவனேஸ்வரிக்கோ, உற்சாக த்தை விளைவிக்கவில்லை. மாறாகச் சலிப்பும், எரிச்சலும் கோபமுந்தான் எழுந்தன.

“அக்கா, அவவுக்கு என்னவாம்?” எனது சொற்களின் வெப்பம் அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்கவேண்டும்.

“உங்களுடைய அக்கா எல்லாம் சொன்னா. இருபது வருசத்திற்கு மேலாய் நீங்கள் ஒருவர் முகத்திலை மற்றவர்

முழிக்கிறதில்லை என்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்” என்று ஆசிரியர் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“இன்னும் எத்தினை நாளைக்கு இப்படி இருக்கப் போறியள்? சொல்லுங்கோ.” இது அவர் தாய்.

“சாகும் வரையில... இது அவவுக்குத் தெரிந்தது தானே?” என்ற பொழுது, எனது குரலில் வெறுப்பும் கோபழும் கொப்பளித்தன.

“என்னையும் என்ற பிள்ளையளையும் நாயிலும் கேவலமாய் நடத்தி, வீட்டைவிட்டு ஓட்டிக் கலைச்சவ, இப்ப சமாதானப் பேச்சுக்கு உங்களை அனுப்பி வைச்ச வரவோ?” என்று புவனேஸ் வெடித்தாள்.

இப்படியெல்லாம் நாங்கள் பேசுவோம் என்று எதிர்பார்த்து, அவற்றுக்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லத் தயாராக அந்தத் தாயும் மகனும் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சலனமற்ற அவர்களின் முகங்கள் துலாம் பரப்படுத்தின.

எனக்குப் பழைய நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றும் அலைய வையாய் நினைவுக் கடலில் முட்டி மோதத் தொடங்கியது.

அப்பு இறக்கும் போது எனக்கு வயசு பதினெந்து; அக்காவுக்குப் பதினெட்டு.

ஆச்சி தனது சீதனத் தோட்டத்திலும் வயலிலும் மாடாய் உழைத்து ஓடாய்த் தேய்ந்து என்னையும் அக்காவையும் வளர்த்து ஆளாக்கினா.

நான் எஸ்.எஸ்.ஸி. சித்தியடைந்து எழுதுவினைகள் ஆனேன். அந்தக் கால வழக்கப்படி (பதினைந்து வயதில்) பெரிய பிள்ளையானதிலிருந்து வீட்டுக்குள் அக்கா அடைகிடந்தாள்.

நான் கடினமாய் உழைத்து, ‘ஓவர்டைம்’, அது இது என்று பாடுபட்டு, என்னையே பொறுப்பாக்கிக் கடன்பட்டுச் சீதனப்பாதனத்துடன் அக்காவின் இருபத்தாறு வயதில் அவவுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தேன்.

காலம் ஓடுகிறது. அக்காவின் சீதனக்கடன் ஒரு படியாய் அடைக்கப்பட்டு நான் தலைநிமிர்வதற்கிடையில் எனக்கு முப்பது வயதை எட்டுகிறது. மச்சாள் என்ற உறவு முறையாலும், வறியவர் என்ற அனுதாபத்தாலும் வெறுங்காணி ஒன்றோடு புவனேஸ்வரியையும் கைப்பிடித் தேன்.

புவனேஸ்வரிக்கு அப்பா, அம்மா சிறுவயதிலேயே இறந்துபோனார்கள். தனிக்கட்டை. நான் வெளியிடங்களிலே கடமையாற்றியதால் புவனேஸ்வரியை அக்கா வீட்டில் - நான் சீதனமாகக் கொடுத்த வீட்டில் - அக்காவோடு தங்கவைக்க வேண்டிய நிஃப்பந்தத் தேவை உண்டானது.

மாதம் மாதம் நான் அனுப்பி வைத்த பணத்தில் புவனேஸ்வரி செட்டுமட்டாகச் செலவு செய்து, பெருகி வந்த பிள்ளைச் செல்வங்களையும்- இரண்டு பெண், ஒரு ஆண் - வளர்த்து வருவது ஏனோ அக்காவுக்கும் அவவின் கணவருக்கும் பிடிக்கவில்லை.

அவர்களுக்கும் பிள்ளைகள். அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு எங்கள் பிள்ளைகள் எடுபிடி ஆட்கள். புவனேஸ் தனிச் சமையல், தனிச் செலவு செய்து வந்தாலும், அவனும் பிள்ளைகளும் தங்கள் தலையிலே ஏறி இருப்பது போலவும், இவர்கள் பெருஞ்சுமை போலவும் அவர்கள் கருதினார்கள்.

அந்த உணர்ச்சி பேச்சாகி, ஏச்சாகி என் மனைவி மக்களுக்கு அக்காவின் வீடு நரகமாகியது.

ஓரு நாள் அக்காவின் மகனுக்கும் என் மகனுக்கும் இடையே முளைத்த சிறுசண்டை, பெரும் புயலாகி அக்காவும் அத்தானும் நாக்கில் நரம்பில்லாமல் ஏசி, ‘வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடு’ என்று புவனேசைப் பிடரியில் பிடித்துத் தள்ள....

அதன் பிறகு....

இருப்பது வருடங்கள்....

நானும் யாழ்ப்பானம் வந்து....

வாடகை வீட்டிலிருந்து....

காலப்போக்கில்....

புவனேசின் காணியில் வீடு கட்டி...

நிம்மதியாய் இருக்கிறோம்.

இன்று அக்காவின் சமாதானத் தூது.... ஏன்?

அத்தான் நிறைகுடி காரணமாக ஈல் பழுதுபட்டு, ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்பு இறந்து போனார். அக்காவோ

அவவின் மக்களோ எங்களுக்கு அறிவிக்கவில்லை. நாங் களும் போகவில்லை.

அக்காவின் முதல் மகன் ஸ்ரீரங்கன் படிப்பை இடையில் குழப்பிவிட்டு, தாயின் நகெந்டடை விற்று, காணியை ஈடுவைத்து வெளிநாடு போனவன் போனதுதான். அவனைப் பற்றிப் பிறகு எதுவும் தெரியாமல் அக்கா வேதனையில் மூழ்கியிருந்ததாய்க் கேள்விப்பட்ட பொழுது, “இது அவவுக்கு வேணும்” என்று குருமாக நினைத்துத் திருப்திப்பட்டது இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகிறது.

அவனுக்கு ஒரே தங்கை சுமதி. அவள் தன்னிடத் தக்துக்கு எவன் ஒருவனோடு கூடி ஓடிவிட்டதாகக் கேள்வி. அக்கா அவமானத்தால் கூம்பிப்போய்ப் பல மாதங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியில் வராமல் இருந்தா என்றும் கேள்விப்பட்டோம்.

மூன்றாவதும் கடைசியுமான மகன் போராளி இயக்கம் ஒன்றிலே இணைந்து ‘மாவீரன்’ ஆகிட்டான்.

இரண்டு வீடுகளும், கணவனின் இறப்பால் கிடைக்கும் விதவைப் பென்சனும், அறுபத்தைந்து வயதின் முதுமையும் நோய் நொடியுமாக அக்கா அவலப்படுவதாக வும், தனது அந்திய காலத்தில் தம்பி குடும்பத்தைக் காண விரும்புவதாகவும் வந்தவார்கள் சொன்னார்கள்.

வீடு வாசல்களைப் பூட்டிவிட்டுத் தங்களோடு காரில் வரும்படி வற்புறுத்தினார்கள்.

நான் புவனேசைப் பார்த்தேன். புவனேஸ் என் பார்வையின் பொருளை உணர்ந்துகொண்டாள்.

ஆனால்...

எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் வரமுடியாமையால், மெளனம் சாதித்தாள். அக்காவின் மீது வன்மம் குறையாத தனாலோ, அந்த மெளனம்?

இருபது வருடங்களாய் என் உள்ளத்தினுள்ளே பல வந்தமாய நான் புதைத்து, வெறுப்பு என்ற களிமண்ணால் பூசி மறைத்திருந்த சகோதர பாசம் வெளிப்படமுயன்று தோற்றதா, வென்றதா? என்னால் சொல்லமுடியவில்லை.

“வீடு வாசலை அப்படி அப்படியே விட்டு விட்டு வர ஏலுமோ? கொஞ்சம் அயந்திட்டால் பக்கத்து வீட்டுப் பரிகலங்கள் சுற்றாடலிலை ஒண்டும் இல்லாமல் அள்ளிக் கொண்டு போயிடும் ஆரையாவது வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ள ஒழுங்கு பண்ணிட்டுப் பின்னேரம் போல வாறும். நீங்கள் போய் வாருங்கோ என்று சொல்லி வந்தவர் களுக்குத் தேந்ரும் வழங்கி ஒருவாறு அனுப்பி வைத்தோம்.

“உங்கடை அக்கா படுத்த படுக்கைதான். என்ற மேள்தான் அவவைப் பார்த்து வேண்டியதைச் செய்யிறா. உரிமைக்காரர் நீங்கள். ஊருலகம் உங்கடைத் தூற்றாமல் நடந்து கொள்ளுங்கோ. வேறை என்னத்தைக் சொல்ல? நாங்கள் வாறும்” இவை வந்த பெண்ணின் கடைசி வார்த்தைகள்.

தாயும் மகனும் போய்விட்டார்கள்.

அவர்கள் போனதும் புவனேஸ் “அக்காவுக்கு இப்பதான் ஞானம் பிறந்திருக்கு. புரிசனும் செத்துப்போய்ப் பிள்ளைகளும் பக்கத்திலை இல்லை என்ட நிலையில்தான் இறங்கி வந்திருக்கிறா. இதையெல்லாம் அப்ப யோசித் திருக்க வேணும்” என்றாள். அவளின் மனக்குமுறை சொற்களின் படபடப்பில் ஏதிரொலித்தது.

“இஞ்ச பாரும் அப்பா, அக்காவின்றை நிலையில்தான் நாங்களும் இருக்கிறும். எங்கடை பொம்பிளைப் பிள்ளையள் புருசன் மாரோடை கண்டாவிலை. எட்டிலை இடையிலை கழுதம் போட்டால் உண்டு, ஒண்டே ஒண்டெண்டிருந்த பொடியனும்....” அப்பாற் சொல்லமுடியாது விம்மலும் பொருமலும் என்னைத் தடுத்தன.

புவனேசுக்கு அது போதியதாயிருந்தது. “என்ற பிள்ளை குண்டுச் சிதறல் தாக்கித் துண்டு துண்டாய்க் கூட்டி அள்ள வைச்சிட்டுப் போயிட்டானே.” என்று கதறி அழுத் தொடங்கிவிட்டாள்.

சில நிமிசங்கள், சொல் கடந்த சோகத்தில் சில யுகங்களாய்க் கழிந்துபோயின.

“சரி! இனி உதை நினைச்சு ஆகப் போறதொண்டு மில்லை. அமுகையை நிறுத்திப் போட்டுச் சொல்லும். அக்கா வீட்டை போறதோ இல்லையோ?” புவனேஸ் முந்தானையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“அந்த மனிசி சொன்ன மாதிரி ஊர் உலகத்துக்குப் பயந்தாவது போகத்தானே வேணும்?”

நான் அதிர்ந்து போனேன். அங்க சாங்க உபாங்க ங்கள் எல்லாம் சிற்பசாத்திரப் பிரமாணங்களில் அனுவளவுந் தவறாது கைதேர்ந்த சிற்பி உருவாக்கிய அம்மன் சிலை போலக் கட்டுடலும் கட்டமுகுமாய் விளங்கிய அக்காவா இது?

அறுபத்தைந்து வயதிலே தொண்ணாறு வயதாய் விட்ட படுகிழம் ஒன்றல்லவா என் முன் காட்சி தருகிறது! முச்சுப்பிடித்து ஊதிவிட்ட பலூன் போல உப்பிப் பருத்து, பற்கள் விழுந்து, மேலுதடும் நாடியும் பேதமின்றிச் சங்கம மாகிவிட்ட வாயுடன், மருந்துக்குக் கூடக் கறுப்புக் காணாத வெள்ளை வெளேரென்று நாலைந்து மயிர்கள் கொண்ட மலட்டுத்தரைத் தலையுடன், இருந்த இடம் கறையான் அரிக்க, அத்துவானக் கிறக்கத்தில், நான் ‘அக்கா! அக்கா!’ எனப் பல தடவைகள் அழைத்தும் கேட்காத பீரங்கிச் செவிடாய் அமர்ந்திருக்கும் இதுவா என் அக்கா?

என்னால் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை. தனிமையும் இழப்புக்களும், பற்றிப் படரக் கொழுகொம் பற்ற அநாதைத்தனமும் சேர்ந்து அக்காவை இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டதை என்ன என்பேன்?

நான் அக்காவை உலுக்கி உணர்வு பெறச் செய்து, நானும் புவனேசும் வந்திருப்பதை அறியவைத்தேன்.

அக்கா தனது புச்புசுப் பஞ்சக் கையால் என் முகத் தைத் தடவியபொழுது, எனது அறுபத்திரண்டு வயது மறைந்து போய், ஐந்து வயதுக் குழந்தையாய் மாறி அக்காவின் மடியிலே சாய்ந்து குழறிக் குழறி அழுதேன். புவனேசையும் அந்த அழுகை தொற்றிக் கொள்ள அவளும் அழுதாள்.

அக்காவில் எவ்வித சலனமும் இல்லை. அவவால் அழவும் முடியாது, சிரிக்கவும் முடியாது. ஆனால் அவவின் உள்ளத்தின் உள்ளே பாசக்கடல் பொங்கி அலை ஏறிவதை அந்தத் தடவல் எனக்கு உணர்த்தியது. அவ சொன்னா. “என்னாலை இங்கை தனிய இருக்க முடியாது. என்னை உன்ற வீட்டை கூட்டிக் கொண்டு போ.”

முதியேர் வாழ்க!

தானும் இருக்கிறதாகக் காட்ட எண்ணியது போல நரைகண்ட மழைமுகில், கசிந்து மெல்லிய தூறுலாய் மண்ணுக்கும் வெளிக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த அதிகாலைப் பொழுதிலே, தமது படுக்கையை விட்டு எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்த நடராசாக் கிழவருக்குத் தம்மைப் போலவே வற்றி வறண்டு போன பூஞ்செடி ஓர் அதிசயத்தைத் தன்னிலே பொதிந்து வைத்து அவர் வருகைக்காகவே காத்திருப்பது போலத் தோன்றியது.

அந்தச் செடியின் கணுவொன்றிலே வெண்பச்சை நிறத்தில் குருத்து ஒன்று...

அதனைப் பார்த்து அதிசயத்தால் திக்கித்துப் போன நடராசருக்கு இரண்டு நாள்களின் முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியொன்று நினைவுத் தரங்கிலே குமிழியிட்டது.

இடப்பெயர்வினால் அவருடைய வீடு போலவே சிதைந்து சூனியமாகியிருந்த முற்றத்திலே, மழைபெய்து மலர்த்தும் என்ற தளராத நம்பிக்கையில், அவருடைய பேர்த்தி அருள்மொழி நாட்டி வைத்த பூஞ்செடிகளில் ஒன்று கடந்த சில நாள்களாய் மழைமேகம் காணாது

தனது இலைகளை எல்லாம் உதிர்த்து இனியும் துளிக்கும் என்ற நம்பிக்கை கானலாகிவிடப் பரிதாபக்காட்சி தந்ததைக் கண்ட நடராசர் அதனைப் பிடுங்கி ஏறியப் போனார்.

“அப்பப்பா, என்ன மோட்டுவேலை செய்யிறியள்? அதிலை இன்னுங் கொஞ்சம் பசுமை இருக்குது. பிடுங்காதையுங்கோ” என்று பதற்றத்துடன் அருள்மொழி குரல் கொடுக்க அவர் ஏனென்மாகச் சிரித்தார்.

“இன்னும் உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கோ?”

“ஓம். இன்னும் இரண்டு நாள் பாப்பம்” -என்றாள் அருள்மொழி.

நேற்று இரவு கணிசமான மழை. அருள்மொழியின் நம்பிக்கையிலும் அந்த மழைத்துளிகள் விழுந்து பட்டுக் கொண்டிருந்த செடியையும், அதைத்தாங்கி நின்ற மண்ணையும் நனைத்ததன் பயன்.....? இன்று அதிகாலைப் பொழுதில் அந்தச் செடியில் சின்னஞ் சிறியதொரு குருத்து முளை விட்டிருந்தது.

அருள்மொழியின் எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை.

நடராசர் நாடறிந்த கல்விமான். ஆனால் தாவரங்கள் பற்றிய அறிவு அவருக்குச் சூனியம்.

பதினாறே வயதான, முற்றத்துப் பூஞ்செடிகளை வளர்த்து அநுபவம் பெற்ற அருள்மொழிக்கு அந்த ஞானம் கைகொடுத்ததால் நடராசரால் பிடுங்கி ஏறியப்படவிருந்த செடி தப்பிப் பிழைத்தது.

அவருக்குத் தோல்விதான்! ஆனால்... அவரின் செல்லப் பேர்த்தியின் வெற்றியில் அவர் தமது தோல்வியை மறந்துவிட்ட பெருமிதத்தோடு.... “அருள்... இங்கை ஓடி வாடா. உன்றை செடியிலை குருத்து வந்திருக்கு” என்று கூறி அருள்மொழியை அழைத்தார்.

அருள்மொழி அரைகுறையாக முகங் கழுவிய கையோடு, ஆவலாய் ஓடிவந்து பூஞ்செடியைப் பார்த்து மகிழ்ந்து போனாள். தனது வெற்றியைத் தலை நிமிர்த்தி ஏனமாகப் பேரனைப் பார்ப்பதன் மூலம் அவள் வெளிப்படுத்திய போது, கிழவர் அசடு வழிந்தார்.

“குஞ்சு கெட்டிக்காரிதான்...” என்று மனநிறைவோடு அவளைப் பாராட்டினார்.

பேரனாளின் மனக்கனிவைத் தனக்குச் சாதகமாக்கித் தனது தேவை ஒன்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் தீர்மானித்த அருள்மொழி, “அப்பப்பா இன்டைக்கு நீங்கள் எனக்கு ஒரு உதவி செய்யவேணும். நான் முகங்கழுவி, சாமி கும்பிட்டுட்டு வாறன்” என்று அவள் கெஞ்சங்குரவிலே வேண்டிக்கொண்டாள்.

நடராசர் எஞ்சியிருந்த தமது இரண்டொரு பற்களை வெளிப்படுத்திச் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார்.

“என்ன குஞ்சு, வேணும் சொல்லு” என்றார்.

...“இன்டு பின்னேரம் எங்கடை கொலிச்சிலை ‘முதியோர் தினம்’ கொண்டாடுமே. நான் ஏ.எல். தமிழ்ச் சங்கத்தலைவி என்டு உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே? ‘முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்’ எண்ட தலைப்பிலை

நான் பேச வேணுமாம். கொஞ்சம் பொயின்றஸ் சொல்லுங்கோ?"

நடராசரின் முகம் மலர்ந்தது போலவே திடீரென்று குவிந்தும் போயிற்று. பேச்சுக்கள், பட்டிமண்டபங்கள் என்று அருள்மொழி தம்மை நாடுவதும், தாம் சொல்லும் விஷயங்களைக் குறிப்பெடுத்துச் சென்று பேசிவிட்டு வந்து 'அவை சுத்தப் பழக்கள்' என்று தோழிகளும் ஆசிரியை களும் பரிகாசம் செய்ததாகக் குறை கூறுவதும் வழக்கமா யிருந்து வருவதால், மீண்டும் ஒரு முறை பேர்த்தியின் சொட்டைக்குத் தாம் இலக்காக நேருமே என்று நினைத்ததாலேயே அவரின் முகம் கருகியது.

அவர் பெருமுச்ச விட்டார்.

"நான் பழங்காலத்து மனிசன். நீங்களோ நவீனகாலத் தாக்கள். என்றை பொயின்றஸ்கள் உன்றை ஆக்களுக்குக் கேலியாய்த்தான் இருக்கும். ஏன் மோனை என்னை அவையின்றை வாய்க்குள்ள நுழையவைக்கிறாய்?" என்று மிகவும் சலிப்போடு சொன்னார்.

அருள்மொழி விடவில்லை. "இன்டைக்கு நான் பேசப்போறது உங்களைப்போல முதியோரைப் பற்றித் தானே அப்பப்பா, 'ஓல்ட் இஸ் கோல்ட்' அல்லோ? சொல்லுங்கோ அப்பப்பா?"

அருள்மொழியின் செல்லக் கொஞ்சம் பேச்சில் நடராசர் நெகிழ்ந்து போனார்.

"சரி, பிள்ளை, முகங்கழுவிச் சாமி கும்பிட்டுவிட்டு வா" என்றுபடி 'ஹோலு'க்குள் சென்று நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் அருள் மொழி பேணயும், கடதாசியும் கொண்டு வந்து அவர் அருகிலிருந்த நாற்காலி யில் அமர்ந்தாள்.

“சொல்லுங்கோ...”

நடராசர் தமது வாத்தியார்த்தனத்தோடு - கேள்வி ஒன்றோடு - தமது விளக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

“முத்தோர் என்ற சொல்லுக்கு ஒத்த கருத்துச் சொல் ஒன்டு சொல்லு பார்ப்பம்...”

...கிழவர் என்ற வார்த்தை உத்துவரை வந்ததைப் பலவந்தமாக உள்வாங்கிக் கொண்டு “முதியோர்” என்றாள்.

“... முத்தோர் எண்டால் வயதால் முதிர்ந்தோர் என்று அர்த்தம். ஆனால் கிழவர் என்பதுதான் முத்தோருக்கு ஒத்த கருத்துச் சொல்”

அருள்மொழிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள்.

“சாதாரணமாக யாராவது தம்மைக் ‘கிழவன்’ என்று சொன்னாலே முகம் சுழித்துச் சிடுசிடுப்பவர் ஆயிற்றே அப்பப்பா! இப்பொழுது அதே சொல்லை மிகவும் சகஜமாகச் சொல்கிறாரே?...”

அவள் மௌனமாக அவரையே உற்று நோக்கி னாள்.

“...கிழவன் என்ற சொல், கிழமை என்ற பண்புச் சொல்லடியாகப் பிறந்தது. கிழமை என்பதற்கு உடைமை,

தலைமை என்பன பொருள்கள். முற்காலத்தில் குடும்பத்தின் உடைமையாளனாகவும் தலைவனாகவும் இருந்தவன் வயதில் முத்தவன்தான். எனவே முத்தோன் கிழவன் எனவும் அழைக்கப்பட்டான்.” என்று செந்தமிழ் பேசத் தொடங்கினார் நடராசர்.

“அதுதான் கிழவன் மார் செத்தால் மரண அறிவித்தலிலை ‘எங்கள் குடும்பத் தலைவர்’ என்டு இடுகினம் போலை...”

நடராசர் பெருமுச்ச விட்டார்.

“இன்று குடும்பத் தலைவர் என்று போடுவது வெறும் உபசாரம். உலகத்தை ஏமாற்றுகிற பம்மாத்து வேலை. உதாரணமாக இன்று இந்தக் குடும்பத்தின் தலைவர்யார்...? உன் அப்பாதானே? என்னைக் குடும்பக்கடையராய்த் தானே அவன் நடத்துகிறான்?...”

அருள்மொழிக்கு அவர் கூறியது நியாயமாகவே பட்டது.

“அப்பா, உங்களுக்கு வயசு போட்டுது. இண்டைய நேச்சர் உங்களுக்குத் தெரியாது. வாயை முடிக்கொண்டு தாற்றதைச் சாப்பிட்டிட்டு ஒரு முலையிலை கிடவுங்கோ. எனக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்று அப்பா, அப்பப்பா வின் உள்ளத்தை எத்தனை நாள் காயப்படுத்தியிருப்பார்?

அருள்மொழி இரக்கத்தோடு பேரனைப் பார்த்தாள். நடராசர் தமது கவலையை மறைக்க முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

மெளனம் சில கணங்கள் தேங்கி நின்றது.

பேரனாருக்கு என்ன சமாதானம் சொல்வது என்று ஒன்றுமே தோன்றவில்லை அருள்மொழிக்கு.

நட்ராசர் தம்மைச் சமாளித்துக்கொண்டு தொடர்ந்தார்.

வழக்கமாக அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு விடயத்தையும் நோண்டி, நோண்டி வாதம் புரிந்து அவர் விடை கூற முடியாது விழிப்பதைப் பார்த்துத் தன்னுள்ளே வக்கிரமான மனநிறைவை அடைந்து வந்த அருள்மொழி, இன்று நல்ல பிள்ளையாகிக் குனிந்த தலை நிமிராது அவர் சொல்பவற்றை ஒன்று விடாது குறித்துக் கொண்டாள்.

கிழவர் சொன்னவற்றில் அருள்மொழியின் நெஞ்சைத் தொட்டது. அவர் கூறிய சிறியதொரு கதைதான்.

அது...

சீனநாட்டிலே உள்ள கிராமத்து வீதியின் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு நாள் கிழவன் ஒருவன் அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சுமார் எண் பது வயதிருக்கும். நரை, திரை, மூப்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அவன் விளங்கினான். அவன் ஏன் அழுகிறான்?

அந்த வீதியால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த இளைஞன் ஒருவனுக்குக் கிழவனைப் பார்க்கப் பெரும் பரிதாபமாய் இருந்தது. அருகில் சென்று ஆதரவோடு அவனது தோலைப் பற்றித் தடவியபடி “பெரியவரே,

என் அழகிற்கள்? உங்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?”
என்று கேட்டான்.

கிழவனின் அழகை விம்மமலாய் வெடித்தது.
விம்மலுக்கிடையே அவன் சொன்னான்.

“அப்பா எனக்கு அடித்துப்போட்டார்.”

இளைஞனுக்கு வியப்பு, தொடர்ந்து திகைப்பு!

“இந்தக்கிழவனுக்கு ஓர் அப்பாவா? அவர் இவனுக்கு
அடித்தாரா?” அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

“உங்களுக்கு அப்பாவா? அவருக்கு வயசு
எத்தனை?”

“இந்த மாசத்தோடு நூற்றைந்து வயதாகிறது தம்பி”

“அவர் அடித்தது உங்களுக்கு நொந்ததா?”

“நொந் திருந்தால் பிரச்சினை இல்லையே!
நோகவில்லையே என்பதுதான் எனக்குக் கவலை!”

“.... ....”

“இரண்டு வருசத்துக்கு முன்பும் அவர் எனக்கு
அடித்தவர். அந்த அடி எனக்கு நோவை ஏற்படுத்தியது
உண்மைதான். இப்பொழுது நோகவில்லை என்றால்.....?
முதுமையின் பலவீனம், தளர்ச்சிதானே காரணம்? அப்பா
விரைவில் எங்களைப் பிரிந்து விடுவாரோ என்பதுதான்
இப்பொழுது எனக்குக் கவலை. அதுதான் அழகிறேன்.”

கிழவரும் கிழவியும்

எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டன கிழவி சுடலையிலே, ஏரிந்து சாம்பலானது, காடகற்றியது அந்தியேட்டி, வீட்டுக்கிருத்தியம், ஆத்மாசாந்திப் பிரார்த்தனை, நினைவுமலர் வெளியீடு, உற்றார் உறவினர், நண்பர்களுக்கு மதிய போசனம் எல்லாமே முடிந்துவிட்டன முப்பத்தொரு நாள்கள் எப்படியோ ஒடி மறைந்துவிட்டன வீட்டைக் கெளவியிருந்த சோகம் கிழவி கட்டையைப் போட்ட மறுநாளே மெல்ல மெல்லப் பொய்யாய், பழங்கதையாய்.....

கிழவியின் மக்கள், மருமக்கள், பேரர், பேர்த்திகள் எல்லாருமே வழமைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். வீட்டில் ஒரே குதிப்பும் கும்மாளமுந்தான். சமையல், சாப்பாடு, தொழில், படிப்பு, தொலைக்காட்சி ரசனை, விருந்தினர் வருகை, வம்பளப்பு என்ற எல்லாமே பழைய படி குடியேறத் தொடந்திவிட்டன.

இவ்வளவையும் சுவரில் தொங்கும் படத்திலே இருந்த வண்ணம் கிழவி, மாறாத - எப்படி மாறும்? படம் சடந்தானே? - புன்னகையோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இத்தனைக்கும் மாறாக அந்த வீட்டில் நடைப்பினை மாக உலாவிக் கொண்டு பழைய நினைவுகளிலேயே மூழ்கிப் போய்க் கிடந்த ஒரே ஒரு சீவன் கிழவியோடு அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் தாம்பாத்தியத்தில் இணைந்திருந்த கிழவர்தாம்.

எப்படி மறப்பது? எதை மறப்பது?

நினைவுகள் எல்லை கடந்து மனக்கடலிலே அலையெறிகையில் கிழவருக்கு நெஞ்சே உடைந்தவிடும் போல இருக்கிறது. கண்களில் நீர் வடிய விம்மலும் புலம்பலுமாய் அவர் கழிக்கும் வேளைகள் சுற்றியிருப்பவர்களின் இரக்கத்தைக் கிளப்பி விடுவதும் அவர்கள் ஆறுதல் கூறுவதும் படிப்படியாக ஒய்ந்து சலிப்புக்கும் ஏன் வெறுப்புக் கும் கூட இடமாகி விடுகின்றன.

கிழவரைப் புரிந்துகொண்டு ஆறுதல் கூறுவதில் இன்னும் சலிப்படையாதவள் அவரின் கடைக்குட்டி வத்சலா தான்.

“அப்பா, அழாதைங்கோ” அம்மா அனுபவிக்க வேண்டியதெல்லாத்தையும் அனுபவிச்சிட்டு நிறை சுமங்கலியாய்ப் பொட்டோடும் பூவோடும் போயிட்டா. அவவின்றை ஆத்மா சாந்தி அடையப் பிரார்த்தியுங்கோ. அதை விட்டுட்டு அழுது புலம்பி என்ன பயன்? உங்கடை பிள்ளையள் நாங்கள் இருக்கிறம். உங்களைப் பூப்போல வைச்சிருப்பம். ஒரு குறையும் விடமாட்டம். ஓண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ”

அவளின் வார்த்தைகள் போலி அல்ல என்பதைக் கிழவர் உணர்ந்தாலும் அவரின் வேதனை குறைந்தபாடில்லை.

“பிள்ளை, நீங்கள் என்றை உடலைப் பேணிப் பாதுகாப்பியள் எண்டு எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என்றை மனத்துக்கு உண்டாகும் நோயாளுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துப் பேணியவள் எனக்கு இல்லை” என்று சொல்லி விட்டுக் கீழவர் மீண்டும் விம்மி வெடிக்கிறார்.

வத்சலாவுக்கும் கொஞ்சமாகச் சலிப்பு ஏற்பட்டு வளர், இப்போது அவருக்கு ஆறுதல் சொல்ல எவரும் முன்வருவதில்லை. அவரோடு பேசுவதோ, கதை கொடுப்பதோ கூடப் படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கி விட்டன. சுற்றும் சூழ்நிலையினால் தனித்தவராய் அநாதை யாய்ப் போய்விட்ட உணர்வோடு சோகம் அவரை முற்றாக ஆட்கொண்டு விழுங்கியதாய் அவர் உணர்கின்றார்.

இருதயக் நோயாளரான அவருக்கு அவ்வப்போது தேவைப்படும் மருந்துக்கோ சிகிச்சைக்கோ குறைவில்லை. நேரத்துக்கு நேரம் அவருக்கும், அவருடைய முதிய உடலுக்கும் சீரண சக்திக்கும் ஏற்ற உணவுக்கும் தடையில்லை. அவருக்கென்று முத்தமகன் அமைத்துக் கொடுத்த ‘கொம்மோட்,’ இதமான பஞ்சணை மெத்தைப் படுக்கை, வாசிக்கப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் ஒன்றுக்கும் குறைவைக்கவில்லை

ஆனால்....

‘என்னோடு சேர்ந்துச் சிரிக்கப் சிலபேர் இருக்கினம். எனக்காக அழவும் ஒண்டிரண்டுபேர் இன்னமும் இருக்கினம். ஆனால் என்னோடை அழி, என்ற துக்கத்திலை பங்கு கொள்ள ஆர் இருக்கினம்? இருந்தவள்தான் போயிட்டாலே!..’

கிழவருக்கும் கிழவிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மணநிலை ஆரம்பத்தில் அவ்வளவு திருப்தியானதாக

இருக்கவில்லை என்பது உண்மையே. நுனிக்கரும்பைச் சுவைத்த கதையாகவே இருந்தது.

கிழவி குமரியாய்க் கட்டுடலோடு கூடி அவரது தலை யணையிலே தலை சாய்க்க உரித்துப் பெற்று வந்த பொழுது அவளை இரசிக்க அவரால் கூடவில்லை.

பொதுநிறம் என்றாலும் பரவாயில்லை. அட்டைக் கரி! ஆசிரியரும் நாலு பேர் மதிக்கும் அறிவாற்றல்கள் பொருந்தியவருமான தமக்கு 6ஆம் வகுப்பையே தாண்டாத ஒருத்தி, மனைவியானது கவலையோடு அவளில் வெறுப்பை அளித்ததும் உண்மைதான்.

நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்று சிறுவயதிலிருந்தே விழுந்து விழுந்து வாசித்து அந்த வாசனை மூலம் தாம் கட்டியமேற்பிய கனவு மாளிகையில் சகவாசியாக அமர்பவள் பற்றி அவர் எதிர்பார்த்தவை யெல்லாம் உடைந்து சிதறிப் போவதை அவரால் சகித்துக் கொள்ள முடியாதிருந்தது என்னவோ வாஸ்தவந்தான்.

அனால்....

கிழவரின் இளமைக்காலம் மகிழ்ச்சியும் நிறைவும் கொண்டதாய் அமைவதற்கு வேண்டிய வசதிகளோ வளங்களோ கொட்டிக் கிடக்கவில்லை. அவரின் மழலை மாற முன்னரே தகப்பனைத் தின்னியாகி வறுமைக் கோட்டின் கீழ் இருந்த தாயின் வியர்க்கையும் பாடுகளுமே அவரை வளர்த்தன. அலாவுதீனின் அற்புதவிளக்கைத் தேய்த்து மாடமாளிகையில் வாழவோ பஞ்சபடச் ப்ரமான்னியம் உண்ணவோ, பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் பொன் மணிக்கலன்களை அணியவோ கூடிய அதிர்ஷ்டமும் எட்டாக்கனியாகவே இருந்தது.

வாழ்க்கை என்ற சமூக்கு மரத்தில் ஏறி அடிக்கடி நழுவிக் கீழே வந்து எப்படியோ ஒரு தமிழாசிரியாராய் அவர் ஆவதற்கு அவருடைய தாயின் தூண்டுதலும் இறை நேர்த்திகளுமே அவருக்குப் பக்கபலமாயிருந்தன.

அந்தக் காலத்துத் தமிழ்வாத்தியின் கலியாணச் சந்தை மதிப்பு சிறியதொரு காணித்துண்டு, குச்சவீடு, சில நகைகள், ஒன்றோ இரண்டோ ஆயிரம் சீதனம் என்ற அளவிலேயே இருந்ததால், அந்த அளவுக்குள் அவருக்கு கிட்டிய மணவாட்டி அவரின் கனவுகளின் அளவுக்கு உயர்ந்திருக்காதது வியப்பிற்குரியதல்ல.

தந்தையை இழந்து, தாயுடனும் தம்மிலும் பல வயது முத்த அண்ணனுடனும் அண்ணியுடனும் வாழ்ந்து தாயினதும் மலடரான அண்ணர் அண்ணியினதும் அளவு கடந்த செல்லத்திலும் வளர்ந்து எல்லாவற்றிற்கும் இந்த மூவரிலுமே தங்கியிருந்து உலக அநுபவமே இல்லாதிருந்த அவருக்கு வாய்த்தவள்...?

அவளுக்குக் கொடுத்த சீதனக் காசு இரண்டாயிரம் அவர் ஆசிரியர்ப் பயிற்சி பெற்று முடிப்பதற்கென்று பெற்ற கடனுக்குத் தாரை வார்க்கப்பட்டது.

போதாததற்கு அவளின் தகப்பன் வாங்கிக் கொடுத்த புதிய தையல் மெழினென்றும் அண்ணன் அண்ணியின் தூண்டுதலால் விற்பதற்கும் அவர் முனைந்தார். காரணம் மலிவாக வந்த காணி ஒன்றைத் தம்பிக்கு வாங்கி அதில் அவனுடைய சம்பாத்தியத்தில் ஒரு வீட்டையும் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற அண்ணனின் நல்ல எண்ணந் தான்.

ஆனால் அந்தக்காணி ‘மென்ற காணி’ என்றும் கொள்வனவு செய்வது பாதுகாப்பு இல்லை என்றும் திருமணமாகி ஓரிரு மாதங்களிலேயே தங்கள் மகளையும் தங்களையும் ஏழாற்றித் தங்களின் சீதனக் காணியையும் காலப்போக்கில் சூறையாடிவிடுவார்கள் என்றும் அவரின் மாமன் மாமிக்கு அச்சம் ஏற்பட்டதில் நியாயம் இருக்கவே செய்தது.

அவர்கள் போலிசுக்கு முறைப்பாடு கொடுத்து மகளையும் மருமகனையும் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அழைப்பித்தார்கள்.

“பொலிஸ் ஜயா, மருமகனுஞ் சரி அவற்றை அண்ணன் அண்ணியும், சரி சரியான பிடுங்கிகள். நாங்கள் குடுத்த சீதனக் காசை மருமகன் படித்த செலவுக்கெண்டு எடுத்துக் கொண்டினம். நாங்கள் ஆசையாய்க் கொடுத்த தையல் மெழினையும் விக்கப்பாக்கினம். அதைக் கொண்டு மைன் காணியொன்றை வாங்கப்போவதாகப் பம்மாத்துப் பண்ணினம். நாங்கள் குடுத்த சீதனக் காணியிலை வீடு கட்டலாந்தானே? ஆனால் அங்கை மருமகன் வந்திருக்க மாட்டராம்! வந்திருக்க இவையும் விடமாட்டின. இவையின்றை கைப்பாவைதான் மருமகன். ஆனபடியால்...” என்று முச்சவிடாமல் அவரது மாமி பேசியதன் மிகுதியைத் தொடரவிடாது பொலிஸ் அதிகாரி கேட்டார். “ஆனபடியால் என்ன செய்யச் சொல்லுறியள்?”

“போனது போகட்டும். எங்கடை மகளை எங்களோடை அனுப்பி வைச்சாப் போதும். இனி அவள் உவரோடை வாழுவேண்டாம்” என்று தகப்பன் தாய்க்குப் பக்கப்பாட்டுப் பாடினார். பொலிஸ் அதிகாரி கேட்டார்

“பிள்ளை உம்முடைய புருஷனை விட்டுட்டு அம்மா அப்பா வோட போக உமக்குச் சம்மதமோ?”

கிழவர் - அந்நாள் இளைஞர்- அதிர்ச்சியோடும் ஆவலோடும் மனைவியைப் பார்த்தார். வாய் பேசாத அவளின் மௌனம், சில கணங்கள் பயங்கரமாக நீடித்தது.

அந்தக் கணங்கள் கழிய அவரின் மனைவி சொன்னாள். “உவர் என்ன சொல்கிறாரோ, அதன்படி செய்யிறன்.” மாமியும் மாமனும் உரத்த குரல் எடுத்துப் புலம்ப, பொலிஸ் அதிகாரி அவர்களை அதட்டி அடக்க, தொடர்ந்து எந்த அசம்பாவிதமும் இன்றி அவர் தமது மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு காரில் வீடு திரும்பினார்.

கன்னங்கரிய, படிப்பறிவற்ற தம் மனைவியை எவ்வளவு வெறுத்தாரோ அந்த அளவுக்கு அன்றிலிருந்து அவளை அன்புத் தேவதையாகத் தமது காரியம் யாவிலும் கை கொடுக்கும் சகதர்மினியாக அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்; தம் உள்ளத்தில் ஆவாகனம் செய்துகொண்டார்.

கரிய அவளின் முகத்தில் ஒளிவிட்ட வண்ணம் முக்கிணை அலங்கரித்த சிமிக்கியோடு அவளைப் பாக்கும் பொழுதெல்லாம் சாட்சாத் பரமேஸ்வரியாகவே அவள் அவருக்குத் தரிசனம் கொடுத்தாள்.

திருமணமாகி ஓரிரு மாதங்களிலே ஒருவரை யொருவர் சரியாகப் பரிந்து கொள்ள முன்பே, தன் கணவரின் சுபாவங்களைச் சரிவர அறிந்து கொள்ள முன்னாரே, “உவர் என்ன சொல்கிறாரோ அதன்படி செய்யிறன்” என்று அவள் சொன்னாளே! அந்த வாக்கியத்திற்கு இத்தனை மகத்துவமா? அந்தச் சம்பவத்தை இப்பொழுது

நினைத்தாலும் கிழவரின் மெய் சிலிர்க் கிண்றது; உரோமாஞ்சலி உண்டாகின்றது. மனைவியின் படத்தை நோக்கி அவரை அறியாமலே அவரின் கைகள் குவிகின் றன.

‘உவர் என்ன சொல்லிறாரோ அதன்படி செய்யிறன்,’ என்ற வாக்கு, கடைசிவரை கிழவியால் வார்த்தைக்கு வார்த்தை கடைப்பிடிக்கப்பட்டதையெல்லாம் அவர் நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

கிழவரின் வாழ்க்கையிலே எத்தனையோ சோதனைகள், வேதனைகள், இழப்புக்கள், இறக்கங்கள் என்று ஏற்பட்ட வேளையில் எல்லாம் அவற்றின் பங்காளியாக மட்டும் கிழவி இருக்கவில்லை. அவற்றைத் தன் தலையிலே சுமக்கும் சுமைதாங்கியாகவும் மாறி அவருக்கு அவள் அளித்த ஆறுதலும் நிம்மதியும் கொஞ்சமா?

இளமையின் தூடிப்பும் குருதி ஓட்ட வேகமும் நிறைந்து அவற்றின் வடிகாலாக அவளைக் கொண்டு எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுத் தள்ளினாரே?

அட்டங்கள், பாட்டங்கள் என்று சகஆசிரியர்கள், நண்பர்களோடு வீட்டுப் பொறுப்பைச் சற்றும் கவனத்தில் கொள்ளாது அவர் திரிந்த காலத்தில், அத்தனையையும் தனித்துச் சுமந்து பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுத்தவள் அந்தக் கிழவிதான். நண்டுஞ் சிண்டுமாக ஒருவருட இருவருட இடைவெளிகளில் பிறந்தவர்கள் அவர்கள்.

“எங்கள் எட்டுப் பேருக்கும் அப்பாவுக்கும் காலைப் பலகாரம் செய்து உண்ண வைத்து, எங்களுக்கு உடை

யணிந்து அங்கும் இங்கும் சிதறிக் கிடக்கும் புத்தகங்கள், கொப்பிகளை எடுத்துத் தந்து அம்மா பாடசாலைக்கு அனுப்பினா. அப்பா கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பில் மூழ்கி இருக்கையில், எங்களின் துடுக் கடக்கி அ,அழ படிப்பித்த முதல் ஆசிரியை அம்மாதான்,” என்று கிழவரின் மூத்த மகன் நிர்மலன் குரல் தளதளக்கச் சொல்லி அழுதபோது, கிழவரின் மனச்சாட்சி அவரை உறுத்தக் கழிவிரக்கம் அவரை ஆட்கொண்டதை அவர் நினைத்துக் கொள்கிறார்.

“கலியாணம் முடித்துப் போனவையும், கலியாணம் முடிக்க இருகிறவையும் அம்மா அப்பாவுக்கு எத்தனை பிரச்சினை கொடுத்திருப்பினம்” அப்பா அவையின்ற சுயநலக் கொடுமைகளைத் தாங்காமல் எரிமலையாய் வெடித்துக் கிளம்புவார். அந்த வேளைகளில் எல்லாம் அவரை அதட்டி, அடக்கிச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தவ அம்மா” என்று கடைக்குட்டி புலம்புகையில் அவரின் நெஞ்சைக் கிழித்துக் கொண்டு பெருமஸ்கக் கிளம்பி அவரையே விழுங்கி விடும். உணர்வை அவர் அடை கின்றார்.

‘அம்மா சிக்கனத்திற்குப் பெயர் போனவ. அப்பா அவவுக்கு அடிக்கடி உடுபுடைவை எடுத்துக் கொடுத்த வரலாறே இல்லை. மாநாகப் பெருகிவரும் குடும்பத் தேவை களைச் சரிக்கட்ட அவ கொண்டு வந்த நகைநட்டை விற்றுத் தொலைத்தவர் அப்பா. அம்மா ஒரு சொல்லும் அப்பாவை மனம் நோகச் சொன்னதில்லை’. என்று விம்மித

தவிக்கிறாள் முன்றாவது மகள் சுமதி. அவளின் சொற்கள் அவரை வாட்டி வதைக்கின்றன.

‘கலியாணம் கார்த்திகை எண்டு போக நேர்ந்தாலும், சாதாரண பருத்திப் புடைவையிலை கூட அவ போயிருக் கிறா. அண்ணையை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பத் தன்றை தாலிக் கொடியை விற்றுக் கொடுத்து விட்டுக்கிலிட்டுத் தாலிக் கொடியை வாங்கிப் போட்டவ எங்கட அம்மா’ என்று இரண்டாம் மகன் கமலன் சொன்ன பொழுது அவர் விம்மிப் பொருமி வெடித்தே விடுகிறார்.

இவ்வாறேல்லாம் சொல்லிச் சொல்லிக் கடைசியில் மனாஹுகல் அடைந்த மக்கள் இப்பொழுது அவை பற்றி நினைப்பதுகூட இல்லை. தங்கள் குடும்பம், தங்கள் பிள்ளைகளின் பாடு பற்பயைப் பார்ப்பதற்கே அவர்களுக்கு நேரம் போதவில்லை. இந்த நிலையில் அம்மாவை நினைக்க நேரமெங்கே? அதற்காக அவர்களைக் குறை கூறிப் பயனில்லை.

ஆனால்... கிழவரால் அது முடிந்த காரியமா? அவர் கிழவியின் படத்தை நெடிது நோக்கி நிற்கின்றார்.

“அம்மா, என்னாலை இன்னும் கனநாளைக்கு இந்த உலகத்திலை இருக்க முடியாது. என்னை விரைவிலை உன்னிட்டை அழைத்துக்கொள்”.

அப்பப்பாவுக்கு அறண

மாலை ஐந்தரை மணி. வீட்டில் பொன்னம்பலத்தாரும் அவரின் பேர்த்தி கீர்த்தனாவும் மட்டுமே இருந்தார்கள். பொன்னம்பலத்தாருக்குப் பவள விழாக்காணும் வயது. கீர்த்தனாவுக்கு வாக்காளர்த் தகுதி பெறும் வயது.

கீர்த்தனாவின் அப்பா சரவணபவன், அம்மா பவானி. இருவரும் ஒரே பாடசாலையில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. சரவணபவனும் பவானி யும் தங்கள் சக ஆசிரியை ஒருத்தியின் திருமண வரவேற்பில் கலந்துகொள்ள மூன்று மணிக்கே மோட்டார்ச் சைக்கிளில் சென்றுவிட்டார்கள். வர இன்னும் சில மணித்தியாலயங்கள் ஆகலாம்.

பொன்னம்பலத்தார் தொய்வு நோயாளர். அந்த நோய் பனி, குளிர் என்று வேறுபடுத்திக் கொண்டு தனக்கு வாய்ப்பான சமயத்தில் அவரை நாடுவதில்லை. எந்தக் காலத்திலும் வரும். வந்தால் அவரின் அடிவயிற்றிலிருந்து மூச்சுக் கற்கறவென்று பெறும் சத்தத்துடன் வெளிக் கிளம்பி, தொண்டைக்குள் நின்று அவரைத் திணற

வைக்கும். இன்றும் அதே இழுப்பு. கிழவர் தின்றுகிறார். கொஞ் சம் தேநீர் குறைந் தது வெந் நீராகிலும் குடிக்கவேண்டும் போல் இருக்கிறது.

“பிள்ளை கொஞ்சம் தேத்தண்ணி வைச்சுத் தாறி யோ? இல்லை எண்டால் வெந்நீராவது தா.”

தொலைக்காட்சியில் கமலும் சிம்ரனும் பின்னணியில் ஆண்பெண் கும்பலை ஆடவிட்டுத் தாங்களும் ஆடுகி றார்கள். காதல் ‘டூய்ட்’ தூள் பறக்கிறது. கமல் என்ற கொம்பில் சிம்ரன் என்ற கொடி படர்வதும், அவளைக் கமல் அலக்காகத் தூக்கிச் சுற்றுவதும் அவர்களின் சர்வாங்க சேட்டைகளும் நெளிவும் குழைவும் கீத்தனாவின் இரசனையைக் கிளப்பிவிட அவள் சுவர்க்கானுபவத்தில் திளைத்திருந்த வேளையில், அப்பப்பாவின் அனுங்கல் அழைப்பு அவளின் செவிப்பறையினை எட்டாதது ஒன்றும் வியப்பல்ல. தொலைக்காட்சியின் உச்சஸ்தாயி அலறுவில் அவரின் குரல் அழுங்கிப் போகிறது. அவர் தமது இடத்திலிருந்து மெல்ல எழுந்து நெஞ்சைப் பிடித்தபடி ‘கர்கர்’ பக்கவாத்திய சகிதராய்ப் பேர்த்தியைச் சென்றடை கிறார்.

“பிள்ளை! பிள்ளை! கீர்த்தி! கீர்த்தி!”

ஜந்தாறு தடவைகள் அழைத்த பின்புதான் கீத்தனா வின் ஏகாக்கிர சிந்தனை கலைந்து திடுக்குற்றுத் திரும்பு கிறாள்.

அழைத்தவர் அப்பப்பா. வெறுப்பும் அருவருப்பும் அவளின் முகத்தை ஆக்கிரமிக்க ‘என்ன’ என்ற கேள்வி யைக் தனது முகபாவத்தினால், முகச்சுழிப்பினால் வெளிப் படுத்துகின்றாள்.

“பிள்ளை எனக்கு இழுக்கிறது கேட்குதல்லோ?” கீத்தனா பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் அப்பப்பாவுக்குக் கேட்காமலே (அவருக்கு அரைச்செவிடு என்று அவளுக்குத் தெரியும்) வாய்க்குள் முனுமுனுக்கிறாள்.

“இனிப் படம் பார்த்த மாதிரித்தான். கிழவன்றை அறவளையைத்தான் கேட்கவேணும்”

கீத்தனாவின் முனுமுனுப்பைக் கேட்காவிட்டாலும் அவளின் முகபாவத்தின் அந்தத்தினைப் புரிந்துகொண்ட கிழவர், அவமானத்தாலும் வேதனையாலும் பாரமாகிவிட்ட நெஞ்சோடு தமது இடத்தை நோக்கித் திரும்புகையில்

‘அப்பப்பா’ கீத்தனாவின் அதட்டல் அழைப்பு. கிழவர் திரும்புகிறார்.

“ஏதோ சொன்னியள்? என்ன?”

“சரியாய் இழுக்குது மோனை. கொஞ்சம் தேத் தண்ணி அல்லது வெந்நீராவது குடிக்கவேணும் போலை இருந்தது. அதுதான்...”

கிழவர் முடிக்கவில்லை. கீத்தனா சீறி விழுகிறாள். “அப்பப்பா” இதுதான் தேத்தண்ணி குடிக்கிற நேரமோ? கொஞ்சம் பொறுக்கக் கூடாதா? இன்னம் அரை மணித்திய லாயத்திலை படம் முடிஞ்சிடும். பிறகு சுடுதண்ணி தாறன். போய்ப் படுத்திருங்கோ”

பொன்னருக்கு நெஞ்சுக் கறகறப்போடு கண்களிலும் நீர் முட்டுகிறது.

திரும்புகிறார்... ஜந்து நியிஷங்கள் ஊர்ந்து மறைகின்றன.

கேற்றங்கில் சைக்கிள் மணி ஒசை. தொடர்ந்து “கீர்த்தி, கீர்த்தி” என்ற அழைப்புக்குரல்.

“வாடி வசீ” என்றபடி முகம் மலரக் கீர்த்தனா ‘ரீ.வி’யை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து வாசற்பக்கம் வருகிறாள்.

‘வசீ’ என்ற வசீகரா சைக்கிளிலிருந்தபடியே கேற்றைத் திறந்துகொண்டு சைக்கிளை ஸாகவமாக நெளித்துத் திருப்பி உள்ளே வருகிறாள்.

“அப்ப நீயும் நெடியாகத்தான் இருக்கிறாய்! கிளம்பு கிளம்பு” வசீ அவரப்படுத்துகிறாள்.

கீர்த்தனா மறுபேச்சின்றிச் சைக்கிளை எடுத்தபடி “அப்பப்பா, அப்பப்பா” என்று உரத்து அழைக்கிறாள்.

பொன்னர் சாய்மனை நாற்காலியிலிருந்து தலையை நிமிர்த்தி, சிநேகிதிகள் இருவரையும் வியப்புடனும் திகைப் புடனும் நோட்டமிடுகிறார்.

“அப்பப்பா, பிறன்ட ஒருத்தியின்றை பேத்தேக்கு இவளோடை போறன். அம்மா, அப்பா வந்தவுடனே அவைக்கு சொல்லுங்கோ.”

அப்பப்பா திடுக்குறுகின்றார். நேரமே ஆறுமணியைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறது. மாலைப் பொழுதின் மம்மர் கழிந்து இருள் சூழத் தொடங்கும் வேளை.

“இந்த நேரத்திலை இவள் வெளியிலை போகி றாளே? இவளின்றை தகப்பன், தாய்க்கு நான் என்ன பதில் சொல்லிறது?”

“வானம் இருண்டு கொண்டு வருது. அம்மா, அப்பா வும் வீட்டிலை இல்லை, இந்த நேரத்திலை வெளியிலை போகலாமா? காலம் கெட்டுக் கிடக்கு. தங்கச்சி வசீ, உம்மையும் அம்மா, அப்பா வீட்டிலை தேடுவினம் அல்லோ? இருள முன்னம் நீர் வீட்டுக்குப் போம். கீர்த்தி தயவு செய்து போகாதை மோனை.”

பெண்கள் இருவரும் அவரை முறைத்துப் பார்க்கிறார் கள். உதடுகளின் ஏனெனச் சிரிப்பு நெளிகிறது.

“அப்பப்பா” அதட்டுகிறாள். “மனிசர் ஒரு கருமத்துக் குப் புறப்படக்கை அபசகுனம் மாதிரித் தடுக்கலாமா? அப்பா, அம்மா ஓன்டும் சொல்ல மாட்டினம். நான் வாறன். வாடி, வசீ.”

இருவரது சைக்கிள்களும் ஒரு கணத்தில் மறைந்து போகின்றன.

பொன்னரின் நெஞ்சுக் கறகறப்பையும் மீறிக்கொண்டு நீண்ட பெருமுச்சு எழுகின்றது. அவர் தண்ணீர்க்குழாயை நாடிச் செல்கிறார்.

“நீங்கள் சரியான கவலையீனம். தெருவிலை ஓண்டையும் கவனிக்காமல் ஓட்டிறியள். எதிரிலை வந்த லொறி யோடை மோதியிருந்தால் எங்கடை கதி?”

“பவானி, நீர் பெரிய கோழை. மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டிறத்திலை முப்பது வருச அனுபவம். கண்ணை முடிக் கொண்டும் என்னாலை ஓட்ட முடியும். தெரியுமே? ”

மகன் சரவணபவனுடைய வீரப்பிரதாபக் குரலையும் மீறிக்கொண்டு பலத்த சத்தத்தோடு அவனுடைய மோட்டார்

சைக்கிள் வருகிறது. கேற் படாரோன்று திறக்கப்படுகின்றது. சரவணபவனின் குரலும் மோட்டார் சைக்கிளின் வேகமும் கேற்றைத் திறந்த மாதிரியும் அவன் அப்பொழுது இருந்த நிலையினைக் கிழவருக்குக் கூறாது கூறி விடுகின்றன. இத்தனை கவலைக்குமிடையே அவர் உதடுகளில் சிறு முறைவல் தோன்றி மறைகின்றது. தொடர்ந்து அச்சமும் தலை எடுக்கிறது.

இருவரும் வீட்டினுள் நுழைந்ததும் நுழையாதது மாய்க் “கீர்த்தி, கீர்த்தி” என்று சரவணபவன் அழைக்கின்றான். பதில் இல்லை.

‘‘வீ’’யின்றை சத்தமும் கேக்கேல்லை. நித்திரை கொள்ளிறானோ? இந்த நேரத்திலை என்ன நித்திரை?’’ என்று பவானி புறுபுறுக்கிறாள்.

“சைக்கிளையும் காணேல்ல. வெளியிலை போயிருப்பானோ? இந்த அகால நேரத்திலை வெளியிலை என்ன வேலை அவளுக்கு’’ என்று சரவணபவன் சிடுசிடுக்கின்றான். இருவரும் கிழவர் இருந்த திசையை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்புகின்றார்கள்.

“மிஸ்டர் ஓல்ட்மன், என்ன முழிக்கிறீர்? பேத்தி எங்கை?’’ என்று மகன் பேசப் பேச அவனுடைய வார்த்தைகளும் உடலோடு சேர்ந்து தள்ளாடுவதைப் பொன்னர் உணர்ந்து கொள்கிறார். “அப்பா” என்று எப்போதாவது அரிகண்டத்தில் அமர்ந்தவன் போலத் தகப்பனை அழைக்கும் மகன், வெறிப் பொழுதுகளில் அழைக்கும் செல்ல அழைப்புத்தான்

“மிஸ்டர் ஓல்ட்மன்!”

‘திருமண வரவேற்பில் குடிவகை பரிமாறி இருக்க மாட்டினை. வழியிலை பொடிப்பிள்ளை ‘பாருக்குப்’ போயிருக்கவேணும். அந்த வேளையிலை இவள் மோட்டார் சைக்கிளில் சாய்ந்தபடி வீதியிலை புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருப்பாள்’. கிழவர் நிலைமையை ஊகித்துக் கொண்டு மெளனமானார். ஆனால் சரவணபவன் விடவில்லை.

“கேட்கிறனல்லே, வாய்க்குள்ளே என்ன புட்டே? சொல்லுமன் கீர்த்தி எங்கை?”

“ஆறுமணி போலை ஆரோ சினேகிதியாம் வசீ, வசீ எண்டு உன்றை மோள் கூப்பிட்டதாய் ஞாபகம். அவளோடு ஆரோ சினேகிதியின்றை ‘பேத்டே’ எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போயிட்டாள்.”

இருவருக்கம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. “உந்த நேரத்திலை வெளியிலை போகக் கூடாதெண்டு தடுக்கேல் லையோ? உங்களுக்கு அந்த அளவிற்கு அறிவில்லையா?” என்று பவாளி ஆத்திரத்தைச் சொற்களிலே இறக்கி வினாவினாள்.

பரிமளகந்தியாய்ச் சென்ற அவள், முகமெல்லாம் வியர்த்து வியர்வை நாற்றுமானது காற்றில் மிதந்து மூக்கைத் துளைக்க, பொன்னரின் பார்வையில் மச்சகந்தியாய் தோன்றிய பவானியைப் பார்க்கப் பார்க்க வெறுப்பு அவரின் தலைக்கேறியது. “குமர்ப் பெட்டயள், இந்த நேரத்திலை வெளியிலை போகக் கூடாது. எண்டு எவ்வளவோ சொன்னன். அவள் கேட்டாளே? போற நோரத்திலை அபசகுனமாய்த் தடுக்கிறன். எண்டு என்னை அத்டடிப் போட்டுப் போயிட்டாள்.”

தகப்பனின் குரலிலே வெளிப்பட்ட வெறுப்பையும் அதே சமயம் வழக்கம் போல இன்றிப் பெருங் குரலிலே அவர் பேசியதையும் கேட்க மகன், மருமகள் இருவருக்கும் வியப்பே உண்டாற்று. ஒரு நாளும் இல்லாதபடி...?

“உங்களுக்கு அக்கறையிருந்தால் எப்பாடு பட்டாவது அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கவேணும். அதை விட்டிட்டு உரத்துப் பேசினால் போதுமே?”. என்று பவானி பதிலாடி அடித்த போது; பொன்னரால் தாங்கக் கூடவில்லை. இதுநாள் வரை அடங்கிக் கிடந்த அவரது ஆத்திரம் விசுபநுபம் எடுத்து அவரும் பதிலுக்கு உரக்கக் கத்தினார்.

“நான் என்ன உங்கடை செல்லத்தைத் தாச்சி மறித்துப் பிடிச்சவைக்கேல்லை எண்டோ என்னிலை ஏரிஞ்சு விழுகிறியள்? அவளை அவளின்றை மூப்புக்கு வளர விட்டுட்டு என்னிலை பிழை கண்டு பிடிக்கிறியளோ? நல்ல நியாயந்தான் இது. பொறுமைக்கும் அளவுண்டு”

ஒரே சமயத்தில் சரவணபவனும் பவானியும் அவருடைய திமிர்த் துணிச்சலாலும் கடும் வார்த்தை களாலும் ஒரு கணம் திகைத்தப் போனார்கள்.

திகைப்படு, மிகுந்த கோபமாக மாறச் சரவணபவன் தன்னை மறந்து கத்தினான். “உம்மாலை அந்தப் பெட்டை யைத் தடுத்து நிறுத்த முடியேல்லை. எங்களிலை பிழை சொல்லிச் சத்தம் போடுறீர், மசிர்.”

மகனின் கடைசிச் சொல் பொன்னரின் ஈரந் குலை யையே தாக்கி முதுகுத் தண்டையும் சில்லிட வைக் கிறது. “அப்பா பிள்ளை என்ற மதிப்புப் போய் நீங்கள் நீர்ஆகி இன்று மசிர் என்ற இழிசொல்லில் வந்து நிற்கிறது.

இன்னும் என்ன என்ன இவன் வாயிலிருந்து கொட்டப் போகிறதோ?"

"ஓம், அங்கிள். அவளோடை தாச்சி மறித்துப் பிடித்துக் கட்டி வைச்சிருக்கத்தான் வேணும். நீங்கள் அந்த நாள் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அல்லே?" என்று பவானி பொன்னரின் கடைசி வார்த்தைக்குத் தனது ஏனனப் பேச்சால் மெருகூட்டினாள்.

"ஒரு காலத்திலை கட்டி வைச்சவன்தான். பெரியவர். மறந்திருக்க மாட்டார் எண்டு நினைக்கிறன்" இது பொன்னரின் பதிலாகி.

சரவணபவனுக்குப் பழைய ஞாபகங்கள் மனத்தாங்கில் அலை மோதுகின்றன. சிம்மக் குரல், வைரம் பாய்ந்த உடல், உருட்டும் விழிகள் முதலாகக் காவல்துறை அதிகாரிக்கே உரிய துடுக்கும் மிடுக்கும் நிறைந்திருந்த தந்தையின் முன் வரவே அஞ்சி ஒளித்துத் திரிந்த நாள்கள் அவனால் மறக்க முடியாதவை. அவரின் அதட்டல் கேட்டதும் அவனை அறியாமலே சல உபாதை எடுக்கும். என்றாலும் ஐந்து பெண்களுக்கு ஒரே ஆண்மகன். தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளையாகவும் இருந்தான். குழப்படிகள் பல செய்தான். அவனை அவ்வப்போது அடித்தும் துவைத்தும் கட்டி வைத்தும் திருத்தத் தகப்பன் எடுத்த முயற்சிகள் தந்தை-மகனுக்கிடையே பாச நெருக்கத்தைக் குறைத்தன. 'வயோதிப காலத்தில் இவன் அதற்காக என்னைப் பழி வாங்குகிறானா?'

பொன்னரின் ஆதிக்கப் பரப்பினுள் கட்டுண்டு கிடந்த அவர் மனைவி ஒரு நாள் கண்ணை மூடிவிட்டாள்.

அவனுக்கு ஏக புத்திரத் தகுதி வழங்கி அவனில் உயிராயிருந்த தமக்கைமார் இன்று குடியும் குடித்தனமுமாக வெளி நாட்டில் வாழ்கின்றார்கள். அவன் மட்டும் பவானியோடும் மகள் கீர்த்தனாவோடும், வயதான, வேண்டாத விருந்தாளி யான தகப்பனோடும் ஊரிலே காலத்தை ஓட்டுகிறான்.

பவானியின் ஏதேச்சையான போக்குக்கும் மகளின் ஏடாகுடமான தன்னிச்சைச் செயற்பாடுகளுக்கும் வளைந்து நெனிந் து கொடுத் து வந்த அவனுக்கு, தனது ஏதேச்சாதிகாரத்தைத் செலுத்தக் கிடைத்த ஒரே ஒரு சீவன் அவன் தகப்பன் தான். தன்னுள் அடங்கிக் கிடந்த ஊமைக் கோபங்களுக்கும் கையாலாகத் தனம் தந்த தாழ்வுச் சிக்கலுக்கும் வடிகாலாக அன்று வரை அவரையே அவன் பயன்படுத்தியது உண்மையே. ஆனால் இன்று...

தகப்பனின் அசாதாரண துணிச்சல் அவனை அளவு கடந்த சீற்றத்துக்கு ஆளாக்கியது. அவரை அடிக்கப் போவது போல மிக அருகிற சென்றவன் “வேளா வேளைக் குச் சாப்பாடு, நோய்க்கு மருந்து. படுக்கப் பஞ்சணை மெத்தை என்டு எல்லா வசதியும் செய்து தந்திட்டனல்லே? உம்மடை புத்திரியள் உமக்குச் செய்ய வேண்டிய பணி விடையெல்லாம் என்றை பெண்சாதி செய்யிறாளல்லே? நீர் இதுவும் பேசவீர். இன்னமும் பேசவீர்.” என்று அவன் அடுக்கிக் கொண்டே போகப் பவானி பொறுமை இழந்த வளாய் “இஞ்சரும் அப்பா, உவரோடை பிறகு வந்து சண்டை பிடியம். நேரம் எட்டு மணியாச்சு. கீர்த்தியைத் தேடிக் கூட்டி வரப்பாரும்.”

பவானியின் பேச்சின் கட்டளைத்தொனி சரவணப் வனைப் பெட்டிப் பாம்பாக்கி விடுகிறது. சர்க்கல்காரனின் கட்டளைக்கு அடி பணியும் சிங்கம் போல அடங்கிப்

போகிறான். “இந்த நேரத்திலை உந்த ஆட்டக்காறியை எங்கை தேடிப்பிடிப்பது?” என்று தன்னுள் பறுப்புத்தவாறு மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி அதைக் கிளப்புகிறான்.

பவானி மாமனை முறைத்துப் பார்த்தபடி உடை மாற்ற உள்ளே செல்கிறாள்.

★

சரவணபவன் மோட்டார் சைக்கிளில் நூறு மீற்றர் தூரந்தான் சென்றிருப்பான்.

அவனை நிறுத்தும்படி கை காட்டிய வண்ணம் ‘ஒட்டோ’ ஒன்று அவனுக்கு எதிரில் வருகிறது. திகைப்புடன் அவன் சைக்கிளை நிறுத்த, ஒட்டோவிலிருந்து அவன் மைத்துனன்பவானியின் அண்ணன்-தயாளன் இறங்குகிறான்.

கலைந்த கூந்தலும் அழுது அழுது வீங்கிச் சிவந்த கண்களுமாய்ப் பேய் பிடித்தவள் போல ஒட்டோ ஆசன த்தின் மூலையிலே அடங்கி ஒடுங்கிப் பூனைக்குட்டி போல் பதுங்கி இருக்கும் கீர்த்தனா. ஒட்டோவினுள் சாய்த்து வைத்திருக்கும் அவள் சைக்கிள்....

சரவணபவனுக்கு இருதயமே சடுதியில் நின்று விட்டது போன்ற உணர்ச்சி.

தயாளனின் கைகளைப் பிடித்தபடி வார்த்தைகள் வெளிவர மறுக்க, ‘என்ன நடந்தது?’ என்று முகபாவத்தி னாலே அவனால் கேட்க முடிந்ததே பெருங் காரியந்தான்.

“எல்லாம் வீட்டிலை வந்து சொல்லிறன். சைக்கி ளைத் திருப்பு” தயாளனின் குரலில் அதட்டலும் கட்டளை யும் சங்கமிக்கின்றன. வீடு வருகிறார்கள்.

முதலில் தயாளன், அடுத்துச் சரவணபவன், அவர்களின் பின்னால் தலை நிமிராது பதுங்கிப் பதுங்கி வரும் கீர்த்தனா

“அன்னை, வா... என்னடி கீர்த்தி உது? என்ன கோலமடி, பாவி” பவானி ஓடிச் சென்று மகளை அணைத்துக் கொள்கிறாள். தாய்ப் பறவையின் சிறகுகளுக்குள் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளும் குஞ்சைப் போலத் தாயின் அரவணைப்பில் விம்முவதைத் தவிரக் கீர்த்தனா வால் பதில் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

“மச்சான் என்ன நடந்தது?” சரவணபவன்

காலம் கெட்ட காலத்திலை உவளை உவளின்ற மூப்புக்கு விட்டிட்டு, புதுமாப்பிளை பொம்பிளை போலை நீங்கள் ஓடித் திரிஞ்சால் என்ன நடக்குமோ, அது தான் நடந்தது.” என்று தயாளன் பேச்சைத் தொடங்கினான். கணவனும் மனைவியும் நீதிபதி முன்பு குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்கும் கைதிகள் போல அவனையே பார்த்த வண்ணம் பயம், பரிதவிப்பு, வேதனை குழியியிடும் நெஞ்சு களோடு நட்ட மரமாக நின்றார்கள்.

“உவளும் உவளோட வந்த பெட்டையும் வீதியாலை வந்து கொண்டிருந்தினமாம். வீதியில் ஸைட்டும் இல்லை. ஒரே இருள். நாலைந்து வப்புகள் இவளவையைக் கண்டிட்டுப் பின் தொடர்ந்து வந்தான்களாம். இவளவையைப் பார்த்து ஆபாச வார்த்தைகளை அள்ளிக் கொட்டினான் களாம். இவளவை பேசாமல் வந்திருக்கலாம். இவையும் மறுத்தான் கொடுத்திருக்கினை. விடுவாங்களா? இருட்டும் அவங்களுக்குத் துணையாயிருந்திருக்கு. சுருக்கமாய் சொல்லிறதெண்டால் அவங்கள் இவளவையிலை கைச் சேட்டை விடப் பாத்திருக்கிறாங்கள்.”

“ஐயோ” பவானி அலறுகிறாள்.

“நல்ல காலம்! எக்கச் சக்கமான நிலைக்குப் போகா மல் இவளாவையைக் காப்பாத்தினவங்கள் கலாசாரத்தைப் பேணும் பொடியங்கள்தான். அவங்களிலை ஒருத்தனுக்கு என்னோடை நல்ல பழக்கம். என்றை வீடியோ சென்றருக்கு அடிக்கடி வாறவன். அவன்தான் இவளை விசாரித்து என்றை வீடியோ சென்றிலை கொண்டுவந்து விட்டவன். மற்றப் பெட்டையையும் அவளின்றை வீட்டை கூட்டிப் போகினம்.”

சரவணபவன் சிலையானான். பவானி மகளை உதறி விட்டு அழுகையை அடக்க நினைத்துத் தோற்றாள். பொன்னர் பெரு முச்சவிட்டார். கீர்த்தனா சோர்ந்துபோய்த் தரையிலே பொத்தென்று வீழ்ந்தாள்.

பொன்னரின் பெருமுச்சின் பொருளை உணர்ந்த சரவணபவன் ஆதரவற்ற குழந்தை தாயின் முகத்தை நோக்குவது போல அவரை நோக்கினான். கண்கள் கசிந்தன.

“என்னை முழுசிப் பாத்து என்ன பிரியோசனம்? செல்லம் கொடுக்கிறதுக்கும் ஒரு அளவு வேணும். பொன்னாசி எண்டு அதை வயிற்றிலை குத்திறதோ? குத்தி னால் அனுபவிக்கத்தான் வேணும்.” என்று அவர் சொன்னதை அங்கீர்க்கும் வகையில் சரவணபவனும் பவானியும் தலையை அசைக்கையில், சரவணபவனின் உள்ளத்தில் ‘மிஸ்டர் ஓல்ட்மன்’ மறைந்து ‘அன்பான அப்பா’ வும் பவானியின் மனத்தில் ‘கிழுட்டு அறை’ மறைந்து ‘மதிப்பிற்குரிய மாமனாரும்’ மறு பிறவி எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கீர்த்தனா?

>

1

சொக்கன்

நமது நாட்டின் தமிழ் இலக்கிய உலகிலே முதறிஞர் என்று போற்றப்படும் “சொக்கன்” (கலாநிதி கந்தசாமிச்செட்டி சொக்கலிங்கம். பிறப்பு 02-06-1930) 1944ஆம் ஆண்டு தனது 14ஆவது வயதில் “தியாகம்” என்ற வீரகேசரி சிறுகதை மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித் தவர். சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார்.

கல்வி உலகிலே வித்துவான், M.A. பட்டங்கள் பெற்றவர். யாழ். பல்கலைக்கழகம் அவருக்குக் கௌரவ P.h.D பட்டம் அளித்தது. தமிழ் ஆசிரியராகவும் கல்லூரி அதிபராகவும் இருந்தவர்.

பழைய இலக்கியப் புலமையும் புதிய இலக்கிய ஈடுபாடும் ஒருங்கே கொண்ட இவரின் படைப்புக்கள் சிறுகதை - நாவல் - நாடகம் - கவிதை - இலக்கிய ஆய்வு - கல்வி நூல்கள் - சுயசரிதை - மொழிபெயர்ப்பு என்று பன்முகப்பட்டன. எத்துறையானாலும் தமிழ் இலக்கண அமைதி காக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து உடையவர். ஸ்ரீலங்காவின் சாகித்திய இரத்தினம் பட்டத்தினையும் ஏராளமான இலக்கியப் பரிசுகளையும் பெற்றவர்.

வாழ்விலே ஒரு ஆத்மீகவாதி. வாழ்வின் உறுதுணையாக இருந்த மனைவி தெய்வானை அம்மையார் 04-02-2004 இல் காலமானார். நல்லூர் முருகப் பெருமானின் பரமபக்தர். மக்களுக்காக நல்லவற்றைச் சிந்திக்கும், பேசும், எழுதும், பண்புடையாளர்.

நந்த்